கழக வெளியீடு—௩௧௦

கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம்

கிரீயர்ஸன்

மொழியாராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்

மொழிபெயர்த்தியற்றியவர்கள் :

திரு. காழி. சிவ. கண்ணுசாமி பிள்ளை, பி. ஏ.

திரு. K. அப்பாத்துரைப் பிள்ளை, எம்.ஏ.,எல்.டி.

:: திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய ::

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்

திருநெல்வேலி & சென்னை

விசு—புரட்டாசி

ரூ. 2

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
:: PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD., ::
TIRUNELVELI & MADRAS.
September 1941

அட்டைக் கட்டடம் விலை ரூ. 1-8
கலிக்காக் கட்டடம் விலை ரூ. 2-4

The Jupiter Press, Madras. 1000/9-41

ப தி ப் பு ரை

எண்ணிற் சிறந்ததுந் தமிழ்; எழுத்திற் சிறந்ததுந் தமிழ்;
பண்ணிற் சிறந்ததுந் தமிழ்; பாரிற் பரந்ததுந் தமிழ்;
மண்ணிற் பழையதுந் தமிழ்; மாசற் றொளிர்வதுந் தமிழ்;
கண்ணிற் சிறந்ததுந் தமிழ்; கன்னிமை சான்றதுந் தமிழ்!

"தேனினு மினியது தமிழ், தெவிட்டாச் சுவையது தமிழ்; இலக்கணஞ் சிறந்தது தமிழ், இயல்வளஞ் செறிந்தது தமிழ்; ஒப்புயர்வற்றது தமிழ், ஒண்கலை நிறைந்தது தமிழ்; தன்னேரிலாதது தமிழ், தனிப்புகழ் வாய்ந்தது தமிழ்" என்றெல்லாம் பாட்டாலும், உரையாலும் பலபடப் புகழ்ந்து மகிழும் பான்மையது உயர்தனிச் செம்மொழியாகிய நந் தமிழ்மொழி. எனினும், இச் சீரிய மொழியின் உயர்வுசிறப்புக்களைத் தமிழ்மக்கள் மட்டும் எடுத்துக்கூறிக் கொள்வது அத்துணைச் சிறப்பெய்துவிப்பதாகாது. என்னை? உலகில் வழங்கும் மொழிகள் பலப்பல; அவ்வம் மொழிக்குரியார் தத்தம் மொழியே தலைசிறந்தது என்று கூறிக்கோடல் இயல்பேயாகலின். உலக மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்த மொழிகள் சிலவற்றைத் தேர்ந்து கொண்டு, அவற்றுடன் தமிழ்மொழியை ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கி, எவ்வகையிலும் சிறந்தது தமிழ்மொழியே என்று முடிவு கூறின், யாவரும் அஃது எளிதில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பெறும். அதிலும் தமிழ்மொழிக் குரியரல்லாரான வேறொரு செம்மொழியாளர் காய்தலுவத்தலின்றித் தேர்ந்து, ஆராய்ந்து, தெளிந்து அத்தகைய முடிபு கூறின் அதை விரைந்தேற்றுப் போற்றுதல் அனைவர்க்குங் கடனன்றோ?

அத்தகைய அரும்பெற லாராய்ச்சியைச் செய்து முடித்துத் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்றம் அளித்த பெரியார் **ரைட் ரேவரேண்டு ராபர்ட் கால்டுவேல், டி.டி., எல்.எல்.டி.,** ஆவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றூண்டில் ஐரோப்பாவி லிருந்து தமிழ் நாடு போந்து கிறித்து சமயத் தொண்டுடன் தமிழ்த் தொண்டும் புரிந்த ஐரோப்பியர்கள் பலருள்ளும் கால்டுவெல் ஐயர் தலைசிறந்தவராவர். அவர் இயற்றியளித்த "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்" என்ற ஒப்பரிய ஆராய்ச்சி நூல் தமிழ்மொழிக்கு உலக மொழிகளிடையே வியக்கத் தக்கதோருயர் நிலையை யளித்தது; தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்குப் புத்துயிரளித்தது; தமிழ் மக்களின் பண்டைப் பெருமைக்கும், நாகரிகச் சிறப்பிற்கும், கலை வளத்திற்கும் என்றும் அழியாச் சான்று பகர்ந்தது; பகராநின்றுவருகின்றது.

சீர் சான்ற இந்நூல் ஆங்கிலத்தா னியன்றுள்ள காரணத்தால் அதனைத் தமிழ்மக்கள் பலரும் கற்றறிந்து நற்பயனெய்துதற்கில்லை. அதனைச் சிறந்த வகையில் மொழிபெயர்த்துப் பொதுவாக தமிழ்நாட்டிற்கும் சிறப்பாகத் தமிழ் மாணவர்க்கும் பயன்படுமாறு வெளியிடவேண்டுமென்று நெடுநாளாகக் கருதியிருந்தோம். அக் கருத்து இறைவனருளால் இப்பொழுது நிறைவேறத் தொடங்கினமைக்கு அவன்றிருவடிகளை இடையறுது வழுத்துகிறோம். "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்" சிறந்ததொரு மொழியாராய்ச்சிக் கருவூலம் என்றால், அதற்கு ஐயர் எழுதியுள்ள 118 பக்கங்கள் கொண்ட ஆங்கில முன்னுரை அக்கருவூலத்துக்கோர் அணிமுகப்பென்று கூறத்தகும். அம் முன்னுரையைச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு வல்லுநரான தருமபுரம் **ஆதீன வித்துவான் காழி. சிவ. கண்ணுசாமி பிள்ளையவர்கள் பி.ஏ.,** தமிழில் மொழிபெயர்க்க முன்வந்து, சில பகுதிகளை **எம் செந்தமிழ்ச் செல்வி**யின் வாயிலாக மொழிபெயர்த்து வெளி

யிட்டார்கள்; பின்னர் அதன் எஞ்சிய பகுதிகளையும் மொழி பெயர்க்கும் அவர்தம் முயற்சிக்கு உடனிருந்து பேருதவி புரிந்தவர் பன்மொழிவல்லுநராய திரு. கே. அப்பாத்துரைப் பிள்ளையவர்கள், எம்.ஏ., எல்.டி., யாவர். இவர்களிருவருக்கும் எங்கள் நன்றி உரியதாகுக.

ஜி. ஏ. கிரீயர்ஸன் என்பார் எழுதியுள்ள "மொழி யாராய்ச்சி" என்னும் ஆங்கிலக் கட்டுரையிலிருந்து சில குறிப்புக்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுத் தமிழாராய்ச்சியாளர்க்கும், தமிழ்ப்புலமைத் தேர்விற்குச் செல்லும் மாணவர்க்கும் பயனுகும்படி, இந்நூலின் பிற்சேர்க்கையாகப் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளன. இவை திரு. காழி. சிவ. கண்ணுசாமி பிள்ளை அவர்கள் மொழிபெயர்த்துச் செந்தமிழ்ச் செல்வியின் வாயிலாக வெளியிட்டவையேயாம்.

இவ் வெளியீட்டினைத் தொடர்ந்து "ஒப்பிலக்கண ஆராய்ச்சி"யையும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடக் கருதியுள்ளோம்; அக்கருத்தும் நிறைவேற எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுள் அருள்புரிவானுக!

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

பொருளடக்கம்

ராபர்ட் கால்டுவெல்

அயர்லாந்து தேசத்தில் கிளாடி என்னும் ஆற்றின் கரையிலமைந்த சிற்றூரில், 1814-ஆம் ஆண்டில் கால்டுவெல் பிறந்தார். பிறந்து பத்தாண்டுகள் வரை, இவர் அவ்வூரி லேயே வளர்ந்துவந்தார். பத்தாமாண்டில், தம் தாய் நாடாகிய ஸ்காட்லாந்து தேயத்திற்குத் தம் பெற்ருேர் சென்று குடியேறினமையால், இவரும் அவர்களுடன் சென் ருர். இளமையிலேயே மதிநலம் வாய்ந்து விளங்கிய இவர், எளிதில் கல்விநலமும் வாய்க்கப்பெற்ருர். பதினுரும் ஆண்டு வரை இவர் ஆங்கில இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பழுதறக் கற்றுத் தேர்ந்தார். அதன்பின், தம் தந்தையாரின் விருப் பப்படி ஓவியத் துறையிற் பயின்று தேர்ந்து உயர்ந்த பரி சும் பெற்ருர். எனினும், அத்துறையில் தொடர்ந்துழைத்து வாழ்க்கையை நடத்த இவர் கருத்துச் செல்லவில்லை. இறை வன தாற்றலையும், பெருமையையும் தெரிக்கும் மெய் யுணர்வு நூல்களிலேயே இவர் கருத்துச் செல்வதாயிற்று. எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளின் பெருமையைத் தம் சமய உண்மைகட்கேற்ப யாண்டும் பரப்பித் தொண்டாற்றுவதே தலைசிறந்த வாழ்க்கைப் பணியாம் என்று இவர் தேர்ந்து கொண்டார்.

அதற்கேற்ப, இருபதாம் அகவையில், இலண்டன் நகரத்திலிருந்த சமயத்தொண்டர் சங்கத்தில் இவர் உறுப் பினராகச் சேர்ந்தார்; அதன் சார்பில், கிளாஸ்கோ பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து ஐரோப்பியத் தொன்மொழிகளிலமைந்த சமய நூல்களையும், நீதி நூல்களையும் தெளிவுபெறக் கற் ருர். அப் பல்கலைக் கழகத்தில் கிரீக்குமொழி பயிற்றியவர் பேராசிரியர் சர் டேனியல் சேண்ட்ஃபோர்டு என்பார். அவர்

மொழிநூல்முறை வழுவாது, கிரீக்கு மொழியின் அருமை பெருமைகளைப் பிற உயர்தனிச் செம்மொழிகளுடன் ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்டிய திறமையைக் கண்டு கால்டுவெல் அளவிலா வியப்பெய்தினர். வியப்பு விருப்பாயிற்று; விருப்பு இவர் தம் உள்ளத்தை அத்துறையில் வெள்ளம் போல் ஈர்த்துச் செல்வதாயிற்று. இதுவே, இவர் பிற்காலத்தில் தென்னிந்திய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தை எழுதிப் பெருமை யெய்துவதற்கு அடிப்படையாயிற்று.

இங்கிலையில் தென்தமிழ்நாட்டில் கிறித்து சமயப் பணி செய்யத்தக்க அறிஞரொருவரை இலண்டன் சமயத்தொண்டர் சங்கத்தினர் நாடினர்; நாட்டம் இயல்பில் கால்டுவெல் மீது சென்றது. கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்து விளங்கிய இவரையே அச்சங்கத்தினர் தேர்ந்தனுப்பினர். ஆர்வத்துடன் ஒப்புக்கொண்ட இளைஞர் உடனே கப்பலேறினர். அக்காலம் கப்பல் இந்தியா சேர நான்கு திங்கள்களாகும். இந் நெடுங்காலத்தை வீணுக்கக் கருதாத நம் இளைஞர் அக் கப்பலிலேயே இந்தியாவிற்கு வந்துகொண்டிருந்த பிரௌன் என்னும் ஒருவருடைய நட்பைத் தேடிக்கொண்டார். பிரௌன் சென்னை அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஆந்திரமும், ஆரியமுங் கைவந்தவர். அவருடன் நாடோறும் நன்கு பழகி, கால்டுவெல் முறையாக ஆரியம் பயின்றார்.

1838-ஆம் ஆண்டில் கால்டுவெல் முதன்முதல் சென்னை வந்திறங்கினர். அங்நகரில் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்து பெருஞ் சிறப்புடன் விளங்கிய துரூ என்னும் ஆங்கிலேய அறிஞருடன் இவர் மூன்றாண்டுகள்வரை உறைந்து வருவாராயினர். அம்மூன்றாண்டுகளிலும் அப்பெரியாரிடம் இவர் முறையாகத் தமிழ் பயின்று வந்தார். சென்னை நகரில் அக்காலம் சிறந்து விளங்கிய தமிழறிஞர்களாகிய உவின்சுலோ, போப், பவர், ஆண்டர்ஸன் முதலியோர் நட்பும் இவருக்குக்

கிடைத்து, இவரது தமிழார்வத்தை மேலும் மேலும் ஊக்குவதாயிற்று. 1841-ஆம் ஆண்டில் இவர் சமயத்துறை யிற்றேர்ந்து குருப் பட்டம் பெற்று, ஆங்கிலச் சர்ச்சிலும் உறுப்பினரானுர்.

இவ்வாறு மூன்ருண்டுகள் சென்னையிற் கழிந்ததும், கலைவல்லுநராய நம் ஐயர் பழந்தமிழ்ப் பதியாய பாண்டிநாட் டிற் பணி செய்யப் புறப்பட்டார்; புறப்பட்டவர் நானூறு கல் தொலைவையும் நடந்தே கழிப்பதெனத் துணிந்தார். அதனுல், இடைப்பட்ட நாட்டுமக்களின் பழக்கவழக்கங்களை யும், ஆங்காங்கு வழங்கும் மொழியையும் நேரே அறிந்து பயனுறலாகும் என்று இவர் கருதினுர். *"செல்லும் நெறியில் அமைந்த இயற்கை வளங்களைக் கண்டு இன்புற்ருர்; மரங் கள் செறிந்த பூம்பொழில்களில் தங்கி இளைப்பாறினுர். காலையும், மாலையும் வழி நடந்து, பொன்னிநாடென்று ஆன் ருேராற் புகழ்பெற்ற சோழநாட்டின் அணியாய காவிரிச் செழும்புனலைக் கண்டு களித்தார். அன்னம் பாலிக்கும் தில் லைச் சிற்றம்பலத்தின் பழமையையும் பெருமையையும் கண் கூடாகக் கண்டார். மாயூரம் என்னும் மயிலாடுதுறையின் வழியாகச் சென்று கடற்கரையில் அமைந்த தரங்கம்பாடி யில் தங்கினுர். 'கத்தும் தரங்கம் எடுத்தெறியும்' கடலருகே கவினுற விளங்கிய துறையைத் தரங்கம்பாடி என்னும் அழ கிய பெயரால் அமைத்த தமிழ்மக்களது அறிவின் பெரு மையை வியந்து புகழ்ந்தார்...அப் பாடியிலமைந்து பெருந் தொண்டு புரிந்த †தேனிய சங்கத்தின் வரலாற்றையும், அச் சங்கத்தார் இயற்றிய தமிழ்நூல்களின் பெருமையையும் அறிந்து அகமகிழ்ந்தார். அப்பால் கும்பகோணத்தின் வழியா

*கால்டுவெல் ஐயர் சரிதம் — திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையவர்கள் பி. ஏ., பி. எல்.

†The Danish Mission.

கத் தஞ்சைமாநகரம் போந்து விண்ணளாவிய கண்ணுதற் பெருமான் கோவிலையும், சோழ மன்னர்கள் எடுத்த கோட்டையையும் கண்டு வியந்தார்......நெல்லைமாநகரிற் பிறந்து கிறிஸ்துமதத்திற் சேர்ந்து தஞ்சையிற் குடியேறி வாழ்ந்த வேதநாயக சாஸ்திரியாரைக் கண்டு அளவளாவினார். அவரியற்றிய இனிய தமிழ்க் கீதங்களைக் கேட்டு இன்புற்றார். பின்பு காவிரிக்கரையிலமைந்த சிராப்பள்ளிக் குன்றின் அழகையும், ஆற்றிடைக்குறையி லமர்ந்த திருவரங்கத்தின் சிறப்பையும் அறிந்து நீலகிரியை நோக்கிச் சென்றார். காருலாவும் நீலகிரியில் வசித்துவந்த ஸ்பென்சர் என்னும் அத்தியட்ச குருவின் விருந்தினராக ஒரு மாத காலந் தங்கி இளைப்பாறினார். நீலகிரியினின்றும் புறப்பட்டுக் கொங்குநாட்டுக் கோவையின் வழியாகப் புலவர் நாவிற் பொருந்திய மதுரைமாநகரை நோக்கி நடந்தார்.......பாண்டி நாட்டின் தலைநகராய மதுரையை வந்தடைந்தபொழுது தாயைக் கண்ட சேய் போல் ஐயர் அகமலர்ந்து இன்புற்றார். ஊற்றுப்பெருக்கால் உலகூட்டும் பெருமை வாய்ந்த வையையாற்றில் வெள்ளம் பெருகிவரக் கண்டு உள்ளங் குளிர்ந்தார். அப்பால் அங்கயற் கண்ணியோடு இறைவன் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோவிலின் அழகினைக் கண்டு ஆனந்தமுற்றார்......பைந்தமிழ் வழங்கும் நாடு பாண்டிநாடே யென்றும், கசடறக் கற்ற புலவரடங்கிய கழகத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டு திகழ்ந்த நகரம் மதுரைமாநகரம் என்றும் எண்ணிய நிலையில் எல்லையற்ற இன்பமுற்றார்......தமிழ் மணக்கும் மதுரைமா நகரைவிட்டு நீங்கித் திருமங்கலத்திற் சமயத்தொண்டு புரிந்த *திரேசி என்னுந் தமிழறிஞருடன் அளவளாவி, சில நாட்களில் தென்றல் வந்துலாவும் திருநெல்வேலியை அடைந்தார்...... பொருநையாற்றைக் கடந்து பாளையங்கோட்டைக்குச் சென்

*Dr. Tracy.

ரூர்......நலமலிந்த மக்கள் வாழும் நாசரத்தென்னும் நகரை நண்ணினார். அந்நகர மக்கள் விருப்பத்திற்கிணங்கி ஆலயத்தில் ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்தினார்.........அருகிருந்த முதலூரில் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை அரியதோர் விரிவுரை செய்தார். அப்பால், இடையன்குடியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்; காதவழி தூரத்தில் அமைந்திருந்த அவ்வூரை இராப்பொழுதில் வந்தடைந்தார்.''

சமயத்தொண்டும், தமிழ்த்தொண்டும் புரியப் போந்த நல்லறிஞர் தம் தொண்டிற்கு இடமாக அமைந்த இடையன்குடியை இவ்வாறு சென்றடைந்தார். இவ்வழிநடையினால் சோழநாட்டின் நிலவளமும், தரங்கம்பாடியின் கடல்வளமும், நீலகிரியின் மலைவளமும், பாண்டிநாட்டின் தமிழ்வளமும் ஐயர் தம் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்தன. தமிழ்நாட்டில் திகழும் ஊர்கள் பலவற்றையும் நேராகச் சென்று கண்டமையால், தமிழ்மக்களின் பழக்கவழக்கங்களும், தமிழ்மொழியின் பல்வளங்களும், அதனோடு தொடர்புடைய பிற திருந்தா மொழிகளின் நுட்பங்களும் இவர்க்கு நன்கு விளங்கின. இவை பின்னர் இவர் எழுதிய ஒப்பற்ற ஆராய்ச்சி நூலாகிய ஒப்பிலக்கண நூலைத் திறம்பட எழுதுதற்குப் பேருதவியாயின.

திருநெல்வேலித் தேரியிலமைந்துள்ள வெப்பமிகுந்த இடையன்குடியை அடைந்த பெரியார் அவ்வூர் ஒரு பெரிய குப்பைக் காடாக இருக்கக் கண்டார்; தாறுமாறாகக் கிடந்த அவ்வூர்த் தெருக்களையும், தெருக்களிலுள்ள வீடுகளையும் முறைப்படுத்தித் திருத்தியமைக்கத் தூண்டுதலளித்தார். தமக்குக் குடியிருக்க அமைந்த வீட்டை நன்கு செப்பனிட்டு, பிறரும் அவ்வாறே தத்தம் வீட்டினைச் செப்பனிட்டு அமைக்கத் தூண்டினார்.

இங்கிலையில், 1843-ஆம் ஆண்டில், இவருக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. நாஞ்சில் நாட்டு நாகர்கோயிலில் கிறித்

தவத் தொண்டராய்த் திகழ்ந்த மால்த் என்பாரின் மகளா ரான எலிசா இவர்தம் அரிய மனைவியாராக வாய்த்தார். தமிழும் ஆங்கிலமும் பயின்று, சொல்வன்மையும் நல்லறிவும் வாய்ந்திருந்த எலிசா அம்மையார் கால்டுவெல் ஐயர் மேற் கொண்ட அருந்தொண்டுகளுக்கு உடனிருந்து உதவி புரிவாராயினர். அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் சிறந்த இவ் விருவர்களும் உயர்தரக் கல்வியும், பெண் கல்வியும் பரவு வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள். இவர்கள் முயற்சி யால் தூத்துக்குடியில் ஓர் ஆங்கிலக் கலாசாலை நிறுவப் பெற்றது. ஆங்கில "ஆலய நிர்மாண சங்க"த்தாரின் உதவியி னாலும், வள்ளன்மை வாய்ந்த பொருளாளர் சிலர்தம் பேரீகை யினாலும் அழகும் வேலைப்பாடும் அமைந்த கிறித்தவக் கோயில் ஒன்றை இடையன்குடியில் ஐயர் கட்டி முடித்தார். 1847-ஆம் ஆண்டில் அடிப்படைக் கல் நாட்டப் பெற்றுத் தொடங்கப் பெற்ற அக் கோவிற் திருப்பணி 1880-ஆம் ஆண்டில் முடிவு பெற்றதென்றால், அத் திருப்பணியின் அருமை பெருமைகளையும் ஐயர்தம் முயற்சிச் சிறப்பினையும் விரித்துரைக்கவும் வேண்டுமோ? இடையன்குடிக்கே ஓர் அணி கலனாகவும், ஐயர்தம் ஆற்றலுக்கும் பெருமைக்கும் அழியாத சான்றாகவும் அக்கோவில் திகழ்கின்றது.

அறிவறிந்த மக்கள் மூவர், (இரு பெண்களும் ஒரு பிள்ளையும்) ஐயருக்குப் பிறந்தார்கள். இளைய மகளான லூயிசா என்பாள் மணவினை பூண்ட சில ஆண்டுகளுக்குள் இறந்தாள். பெரிய மகள், வியாத் என்னும் அறிஞரை மணந்து மனையறம் பூண்டாள். வியாத்தின் உதவி கொண்டே கால்டுவெல் ஐயர் பின்னர்க் கோடைக்கானலில் ஒரு பெரிய கோவிலைக் கட்டி முடித்தார். தம் அருமை மாமனாரின் வர லாற்றைத் திறம்பெற எழுதியளிக்கும் பேறு வியாத் என் பவருக்கே வாய்த்தது.

இனி, ஐயர் பல ஆராய்ச்சிகளி லீடுபட்டுத் தமிழ் நாட்டிற்கும் தமிழுக்கும் நற்பெயர் எய்துவித்தார். இடையன்குடியில் அமைந்திருந்த செக்கர் நிலமாகிய தேரியின் குறுமணல் இவருக்கு அளவிறந்த வியப்பை யூட்டியது. அதனைச் சிறிதளவெடுத்து வியன்னு நகர ஆராய்ச்சி நிலயத்திற் கனுப்பி வைத்தார்; உலகில் வேறெங்குமே அத்தகைய நிறம் வாய்ந்த மணல் இல்லை என்ற ஆராய்ச்சி முடிபைப் பெற்றுப் பொருனை நாட்டிற்குப் பெருமை யளித்தார். பண்டைத் தமிழகத்தின் வாணிபப் பெருமையையும், பழந்துறை யமைப்புகளையும் ஆராய்ந்து தமிழ் நாட்டின் தொன்மையும், சிறப்பும் கால்கொளச் செய்தார். தமிழிலமைந்த *"பிரார்த்தனை நூலை"த் திருத்தி யமைக்கும் பணியிலீடுபட்டு அதனைச் செய்து முடிக்கும் பெரும் பேற்றிற் பங்கு கொண்டார்; இடையன்குடி சேருமுன் 6000 ஆக இருந்த திருநெல்வேலிக் கோட்டக் கிறித்தவ மக்களின் தொகையை, 1,00,000 ஆகப் பெருக்கிச் சமயத் துறையிற் பெரும்பணி யாற்றினார்.

1877-ஆம் ஆண்டில் இவர் திருநெல்வேலி அத்தியட்ச குருவாக உயர்த்தப் பெற்றார். இவருடைய புகழ் மேலை நாடுகளிற் பரவினமைக்குக் காரணம் ஆங்கில மொழியில் இவர் இயற்றிய "திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்" என்ற அரும் பெரும் நூலேயாகும். இந்த நூல் 1856-ஆம் ஆண்டில் முதன்முதலாக வெளியிடப்பட்டது. இரண்டாம் பதிப்பு 1875-ல் வெளி வந்தது. இப்பொழுது இருப்பது மூன்றாம் பதிப்பாகும். இது கால்டுவெலின் மருமகனரான வியாத் பதிப்பித்தது. மொழிநூல் உலகிற்கு இவ்வாறு புது நெறி காட்டிய ஐயர்க்குக் கிளாஸ்கோப் பல்கலைக் கழகத்தார் "டாக்டர்" என்னும் பட்டம் அளித்தனர். இவ

* The Prayer Book.

ரியற்றிய ஏனைய நூல்கள் "திருநெல்வேலிச் சரித்திரம்" "தாமரைத் தடாகம்", "ஞானஸ்நானம்", "நற்கருணை" முதலியனவாம்.

இவ்வாறு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, அறம் பல புரிந்து, செயற்கருந் தொண்டுகளைச் செய்து முடித்த அருந்திறற் பெரியார் 1891-ஆம் ஆண்டு தள்ளாமையை முன்னிட்டுப் பணியினின்று நீங்கி ஓய்வு பெற்றுக் கோடைக்கானல் மலையில் வாழ்ந்துவருவாராயினர். ஆனால், நெடுநாள் இவர் அவ்வாறு வாழ்வதற்கில்லை. அதே ஆண்டில் ஆகஸ்டு மாதம் 28-ஆம் நாளன்று ஐயர் இறைவன் திருவடி சேர்ந்தார். இவருடைய உடல் இடையன்குடிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு, இவரால் அங்குக் கட்டப்பட்டிருந்த ஆலயத்தில், அடக்கஞ் செய்யப்பட்டது.

*"கால்டுவெல் ஐயர் தமிழகத்தையே தாயகமாகக் கொண்டார். தென் தமிழ் நாடாகிய பொருனை நாட்டில் ஐம்பதாண்டுக்கு மேலாக வதிந்து அருந்தொண்டாற்றினார். ஏழைமாந்தர்க்கு எழுத்தறிவித்தார். சமய ஒழுக்கத்தைப் பேணக் கருதித் திருச்சபைகள் நிறுவினார். தூர்ந்துகிடந்த துறைகளைத் துருவினார். திருநெல்வேலிச் சரித்திரத்தை வரன்முறையாக எழுதினார். தென்மொழியாய தமிழொடு தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் பிறமொழிகளை ஒத்துநோக்கித் 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்னும் உயரிய நூலை ஆங்கிலத்தில் இயற்றி"த் திராவிட மொழிகளுக்குப் புத்துயிரளித்தார். ஐயர்தம் பெருமை அளவிடப் போமோ!

---

*கால்டுவெல் ஐயர் சரிதம்—திரு. ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையவர்கள் பி.ஏ., பி.எல்.

கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம்

க. தோற்றுவாய்

திராவிட மொழிகள் என்று ஒரு மொழியினமாக வகுக்கப்பெறும் மொழிகளுள் தமிழ்மொழியே பண்டைநாள் தொட்டுத் திருத்தமுற் றமைந்ததும், செவ்விய முறையில் வளர்ச்சிபெற்றுவந்துள்ளதுமாகும். சுருங்கக் கூறின், திராவிடமொழி யினத்தின் வகைக்குறிமொழி தமிழே என்று கூறலாம்.

"திராவிடம்" என்பது ஒரு குறியீட்டுச் சொல்; அது தென்னிந்திய மக்களிற் பெரும்பகுதியினராற் பேசப்பட்டு வரும் உண்ணாட்டு மொழிகளைக் குறிப்பதாகும். குஜராத்தி மொழியும், மராத்தி மொழியும் வழங்கும் பகுதிகளொழிந்த மேற்கிந்தியப் பகுதியும், தக்கணப் பகுதியும், ஒரிஸா நாடும் நீங்கலாக, விந்தியமலைக்கும், நருமதை யாற்றிற்கும், குமரி முனைக்கும் இடைப்பட்ட தென்னிந்தியப் பெரும்பகுதியிற், பண்டைக்காலத்திலிருந்தே, ஒரேமொழியின் கிளைகளாகிய பல திருந்தாமொழிகளைப் பேசும் குழுக்கள் பலவற்றைக் கொண்ட மக்கட் பெருங்குழுவொன்று பரவி வாழ்ந்துவந்திருந்ததாகத் தோற்றுகிறது. விந்தியமலைக்கு வடக்கேயுங்கூட பலூச்சிஸ்தானம் வரையிலும், வங்காளத்தைச் சேர்ந்த இராஜ்மகால் மலைகள் வரையிலுங்கூட இம்மொழியினத்தைச் சேர்ந்ததாக எண்ணக்கிடக்கின்ற கிளைமொழிகள் சில வழங்கக் காணலாம்.

குஜராத்தியும், மராத்தியும், மராத்தியின் கிளைமொழியாகிய கோங்கணியும், ஒட்ரதேசம் அல்லது ஓரிஸா என்ற நாட்டார் பேசும் ஒரியாவும், வடமொழிச் சிதைவுகளுமாகிய இவை திராவிட மொழிகள் பேசுங் குழூவினரொழிந்த பிற இந்து மக்களால் ஆங்காங்குப் பேசப்பட்டுவரும் மொழிகளாம்.

இந்தியப் பெருநாட்டின் வட பகுதியிலேனும் தென் பகுதியிலேனும், எக்காலத்திலும் சமஸ்கிருதம் என்ற வட மொழி உண்ணாட்டு மொழியாக வழங்கியிருத்தல்கூடும் என்று நம்புவதற்கில்லை. இருந்தாலும், தென்னிந்தியப் பகுதியைப் பொறுத்த வரையில் ஒவ்வொரு [1]கோட்டத்திலுமுள்ள பார்ப்பனக் குழுவினருள் ஒரு சிலராலாவது, அது படிக்கப்பட்டும், பொருளுணரப்பட்டும் வருகின்றது என்பதுமட்டும் உண்மை.

இப்பார்ப்பனக் குழூவினர் பன்னூறாண்டுகளுக்குமுன் இந்நாட்டிற் குடியேறிய பார்ப்பன வந்தேறிகளின் வழியினராகும். இவர்களுடைய கூட்டுறவினால் திராவிட மக்களின் நல்வாழ்க்கைக்குரிய கலைப்பகுதிகளும் இலக்கியத் துறையும் ஓரளவிற்குச் செப்பமுற்றுச் சீர்திருந்தி யுள்ளனவென ஒப்புக் கொள்ளல்வேண்டும். பார்ப்பனர்களாகப் பிறந்து அவர்கட்குரிய தொழிலாகிய வேதமோதுதல், கருமஞ்செய்தல் முதலியவற்றை மேற்கொண்டுள்ள சிற்சிலர், பொதுவாக, வட மொழி நூல்களைக் கற்றறிந்து அவற்றைத் தாந்தாம் உறையும் நாட்டிடை வழங்குவதான உண்ணாட்டு மொழியில் எடுத்து விளக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்திருந்தனர். இத்தகையினர் அவரவர் வாழும் நாட்டுப் பகுதிக்கேற்பத் திராவிடப் பார்ப்பனர், ஆந்திரப் பார்ப்பனர், கன்னடப் பார்ப்பனர் என்று அழைக்கப் பெற்றனர். நாளாவட்டத்தில் அவரவர்கள் பேசிவரும் மொழி வேற்றுமைவாயிலாக இப்பார்ப்பனக் குழூவினர் தத்தமக்குள்ளேயே மாறுபாடு மிகுந்த இனவேற்றுமையை எய்த

1. District.

லாயினர். ஆயினும் இவர்களெல்லோரும் பண்டு ஒரே கிளை யினராக இருந்தவர்களே யென்றும், அவர்களுடைய மொழி ஒருகாலத்தில் வடமொழியா யிருந்திருக்கக் கூடும் என்றுங் கூறலாம். இது நிற்க.

சில நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆப்கானியர்களும் பட்டாணியர்களும், ஏனைய வடஇந்திய முகம்மதியர்களும் தென்னிந்தியப் பகுதிகளில் வந்து குடியேறினர். அவர்கள் பேசிய தனிப்பட்ட மொழி இந்துஸ்தானியாகும். இன்றும் ஐதராபாக்கப் பகுதியில் இந்துஸ்தானி உண்ணாட்டு மொழியாகவே வழங்கிவருகின்றது. ஆனல், தென்னிந்தியப் பகுதியிலோ, முகம்மதியர்களுள் உயர்தர வாழ்க்கை யுள்ளவர்கள் தவிர்ந்த நடுத்தர வாழ்க்கையினரும், ஏழை எளியவர்களும் எவ்வளவுக்குத் தம் இனமொழியாகிய இந் துஸ்தானியை வழங்கிவருகிறார்களோ அவ்வளவுக்கு உண் ணாட்டு மொழிகளையும் பேசிவருகிறார்கள். அதிலும், லப்பைகள் என்று ஆங்கிலேயர்களால் அழைக்கப்படும் தென்னிந்திய முகம்மதியர்களுக்கு "இந்துஸ்தானி" எப் பொழுதுந் தாய்மொழியாக இருந்ததில்லை. இந்த "லப்பை கள்" கிழக்கிந்தியக் கரையோரங்களிலுள்ள இந்திய மக்களால் சோனகர்கள் (யவனர்கள்) என்றும் மேற்கிந்தியக்கரையோரங் களிலுள்ள மக்களால் மாப்பிள்ளைகள் என்றும் அழைக்கப் படுகிறார்கள். இவர்களெல்லோரும் அராபிய வணிகர்களையும் அவர்களால் மதமாற்றிச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டவர்களை யுஞ் சேர்ந்தவர்கள்; தமிழோ மலையாளமோ பேசுபவர்கள்.

கொச்சியிலும் அதன் சுற்றுவட்டங்களிலுமுள்ள யூதர் களால் [1]எபிரேயம் என்ற மொழி பேசப்பட்டுவருகிறது; பார்ப்பனர்களால் எந்த அளவுக்கு, எவ்வெக்காரியங்கட்கு வடமொழி கையாளப்பட்டு வருகிறதோ, அந்த அளவுக்கு

1. Hebrew.

அவ்வக்காரியங்கட்கு யூதர்களால் எபிரேயம் கையாளப்பட்டு வருகிறது. தென்னிந்தியப் பெருநகரங்களில் வசிக்கும் குஜராத்தி வட்டிக்கடைக்காரர்களாலும், பார்ஸி வணிகர்களாலும் குஜராத்தியும் மராத்தியும் பேசப்பட்டு வருகின்றன. கோவாவிலுள்ள போர்த்துகேசியர்கள் மட்டும் போர்த்துக்கேசிய மொழியைப் பேசிவருகிறார்கள்; ஏனைய இடங்களிலுள்ள போர்த்துகேசியர்கள் விரைவில் தம் மொழியை மறந்து ஆங்கிலத்தைப் பயின்றுவருகிறார்கள். புதுச்சேரி, காரைக்கால், மாஹி என்ற பிரெஞ்சுநகரங்களிலுள்ள பிரெஞ்சு அரசியற் சிப்பந்திகளாலும், அவர்கள் வழிவந்தவர்களாலும் பிரெஞ்சு மொழியே பேசப்பட்டுவருகிறது.

ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமான இந்தியப் பகுதிகளெங்கணுமுள்ள ஆங்கிலேயர்களாலும், ஆங்கிலோ இந்தியர்களாலும், யூரேஷியர்களாலும் பேசப்பட்டுவருவது ஆங்கிலமே. வாணிகத்துறையிலும் நீதிமன்றங்களிலும், அரசியற் பணித்துறைகளிலும் ஆங்கிலம் வரவர இந்தியர்களாலும் மிகுதியாகக் கையாளப்பட்டு வருகிறது. சென்னை மாகாணத்தைப் பொறுத்தமட்டில், பண்டு வடமொழி எந்த உச்சநிலையை எய்தியிருந்ததோ அந்த அளவிற்கு இப்பொழுது ஆங்கிலம் உயர்தரக் கல்வி பெறும் மொழிக் கருவியாக இருந்து வருகிறது. எனினும், இவ்வாங்கிலமோ, வேறெந்தப் புறமொழியோ எக்காலத்திலேனும் தென்னிந்திய உண்ணாட்டு மொழியாக மாறிவிடக்கூடும் என்று நம்புவதற்கு எட்டுணையும் வழியில்லை. ஆற்றலிலும் எண்ணிக்கையிலும் மிக்கவர்களாகக் கருதப்படும் ஓரினத்தாரின் மொழியாகிய வடமொழியைச் சென்ற 2,000 ஆண்டுகளாக எதிர்த்துநின்று போராடி வருவனவாய திராவிடமொழிகள், மற்றெந்த அயல் மொழியும் தம்மிடைத் தலைசிறவாதபடி எதிர்த்து நின்று தடுத்துக்கொள்ளும் என்று எளிதில் நம்பலாம்.

உ. "திராவிட மொழிகள்" என்று வகுத்துக்கொண்டதேன்?

தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகள் பலவுந் தமக்கெனத் தனித்தனி ஒரு பெயருடையனவேனும் அவை யனைத்தையும் ஓரினப்படுத்தி, அவ்வினத்திற்குக் குறியீ டொன்று கொடுத்து, அக்குறியீட்டை யெடுத்தாளுதல் ஒப் பிலக்கண முறைக்கு இன்றியமையாத தொன்றாகும். தென் னிந்திய மொழிகளை இலக்கண வகையால் நோக்குமிடத்து அவையனைத்திற்கும் தனிப்பட்ட பொது அமைப்பொன்று அடிப்படையாக இருப்பது காணப்படும். இப்பொதுச் சிறப்பினாலும், மொழிக்கு இன்றியமையாத வேர்ச்சொற்கள் பலவற்றைப் பொதுப்படையாகவும் பெருவாரியாகவும் தம் முள்ளே இம்மொழிகள் கொண்டுள்ளமையாலும் இம்மொழி களெல்லாம் ஓரின மொழிகளே யென்பது எளிதிற் பெறப் படும்.

மேனாட்டு மொழியாராய்ச்சியாளர்கள் தொடக்கத்தில் இத்தென்னிந்திய மொழிகளைத் "தமிழ்" என்றே இன மொழிக் குறியீடுகொடுத்து வழங்கிவந்தார்கள். ஒரு வகை யில் இதுசரியே. தென்னிந்திய மொழிகளுள் தொன்மை மிகுந்ததும், திருத்தம் பெற்றதுமாகிய மொழி தமிழ்மொ ழியே; தென்னிந்திய மொழியினத்திற்குரிய தனிச்சிறப்புக் களையும் அடிப்படை யமைப்பையும் உரிமையோடு கொண் டிலங்குவது தமிழ்மொழியே. ஆகவே, இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு மொழியை அதன்•இனத்தைச் சுட்டும் வகைக் குறிமொழியாகக் கொள்வதில் தவறேது மில்லையாயினும், தெளிவு கருதித், தமிழ் மொழியையும் அம்மொழி பேசும் தமிழ்மக்களையுங் குறிப்பதற்குமட்டும் "தமிழ்" என்னும் குறியீட்டை வழங்குவதே சால்புடைத்தாம். அற்றாயின்.

இத்தமிழ்மொழியை யுள்ளிட்ட தென்னிந்திய மொழிகள் பலவற்றையுங் குறிப்பதற்குக் குறியீடொன்று இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாதலின் "திராவிடம்" என்று அதனை வகுத்துக்கோடல் எடுத்துக்கொண்ட ஒப்பிலக்கண முறைக்குப் பொருத்தமாம்.

"திராவிடம்" என்று கொண்டதேன் என்பது பின் வருமவற்றால் இனிது விளங்கும். வடமொழியில் தென்னிந்திய மொழியினத்தைக் குறிப்பதற்குப் பண்டை நாளில் வழங்கப்பட்டதாகத் தெரியக்கிடப்பது "ஆந்திர—திராவிட பாஷா" என்ற சொற்றொடரேயாம். "தெலுங்கு—தமிழ் மொழி" என்பது அச்சொற்றொடராற் போந்த பொருள். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் சிறந்த வடமொழிவாணரான **குமாரில பட்டர்** என்பார் இச்சொற்றொடரை முதன்முதலாக எடுத்தாண்டுள்ளார். தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகள் இரண்டிற்கு மேற்பட்டிருக்க, தெலுங்கு தமிழ் என்ற இரண்டைமட்டுங் குறித்தெடுத்துக்கொண்டது "மேம்போக்கான" தொன்றாகத் தோற்றலாம். ஆனால், தென்னிந்திய மக்கட்டொகுதியினரிற் பெரும்பாலோராற் பேசப்படுவது தமிழுந் தெலுங்குமேயாதலின், பெருவழக்கு நோக்கி அவ்விரண்டை மட்டுமே தேர்ந்துகொண்டது ஒருவகையில் ஏற்புடைத்தேயாகும். மலையாள மொழியைத் தமிழிலும், கன்னடத்தைத் தெலுங்கிலும் அக்காலத்தினர் அடக்கிக் கொண்டனர்போலும்!

இனி, மனுஸ்மிருதியில் பத்தாவது பிரிவில், "கீழ்வரும் க்ஷத்திரியக் குடிகள் படிப்படியாக (ஆரிய) சமஸ்காரங்களிலிருந்து வழுவி, பார்ப்பனர்களுடன் சகவாசமிழந்து விருஷலர்கள் (ஜாதிப் பிரஷ்டர்கள்) ஆனார்கள் :—பௌண்ட்ரகர், ஒட்ரர், திராவிடர், காம்போஜர், யவனர், சாகர், பாரதர், பஹ்லவர், சீனர், கிராதர், தரதர், கசர்" என்று கூறப்பட்

டுள்ளது. மேற்குறித்த குடிகளில் தென்னிந்தியாவிற் குரியராவார் திராவிடர் என்று குறிக்கப்பட்டவர்களே. இதனால் தென்னிந்தியப் பகுதியிலுள்ள பலதிறப்பட்ட மக்களேயும் பொதுப்படையாகக் குறிப்பதற்கு "திராவிடம்" என்ற குறியீடு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமை தெளியலாகும். ஒருகால் திராவிடப் பெருங்குழுவைச் சேர்ந்த பெருங் குடிகளில் யாதாமொரு பெருங்குடி மேற்குறித்த பட்டியில் சேர்க்கப்படாமல் விலக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமானல் அஃது "ஆந்திரர்" என்ற பெருங்குடியே யாதல் வேண்டும். ஏனெனிற் கூறுதும். ஐத்ரேய பிராமணத்தில் விசுவாமித்திரரின் வழித்தோன்றல்களாய் வந்து விருஷலர்களானவர்களேக் குறிக்குமிடத்து, புண்டரர், சபரர், புளிந்தர் என்பவரோடு "ஆந்திரர்" என்றும் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, அவர்களே ஒருவாறு விலக்கியதாகக் கொண்டாலும், மனுஸ்மிருதியில் "திராவிடம்" என்ற சொல் ஏனைய தென்னிந்திய மக்களனைவரையுங் குறித்து நிற்பது பெறப்படும்.

இனி, இந்தியப்பெருமூதாதைகளில் ஒருவரான சத்தியவிரதர் என்பவரைக் குறிக்குமிடத்து, பாகவத புராணம் "திராவிட மன்னர்" என்றே குறிக்கின்றது.

இனி, ஸ்மிருதிகாலத்திற்குப் பின்னர் வந்த மொழியாராய்ச்சியாளர்களும் "திராவிடம்" என்ற சொல்லைத் தென்னாட்டு மொழியினத்தைக் குறிப்பதற்கே எடுத்தாண்டுள்ளனர். இந்தியப் பாகதமொழிகளேத் தொகைப்படுத்தி இனம் பிரித்த பண்டையாராய்ச்சியாளர் மூலபாகதங்கள் மூன்றென்றும், அவை, மகாராஷ்ட்ரி, சௌரசேனி, மாகதி என்றும் பிரித்தனர். இம் மூலபாகதங்களுக்கு அடுத்தபடியாக வைத்துக் கருதப்பட்ட பாகதமொழித் தொகுதியில் "திராவிடி" என்னும் பெயரால் திராவிட மொழியினஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. வடமொழி மூலநூல்களேத் தொகுத்து

ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்ட ஜே. மூர் என்னும் பேராசிரியர், [1]சமஸ்கிருத மூலங்கள்" என்ற நூலில் எடுத்துக் காட்டியுள்ள மேற்கோளொன்றில், "திராவிடம்" என்பது "விபாஷை" (சிறுபாகதம்) என்று வடமொழிவாணரொருவரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு வடமொழிவாணர் திராவிடர்களுடைய மொழி திராவிடி என்று கூறியுள்ளார். எனவே, பண்டைநாட்களில் வடநாட்டாரால் திராவிட மொழிகள்' என்று குறிக்கப்பட்டது தமிழையோ, தெலுங்கையோ, அன்றி அவைபோன்ற தனி மொழியையோ அன்று' என்பதும், தமிழையுந் தெலுங்கையும் மற்றுந் தென்னிந்திய மொழிகளனைத்தையும் உட்கொண்ட ஒரு மொழியினத்தையே என்பதும், அவை யாவற்றையும் ஓரின மொழியாகவே வடவர் கருதியிருந்தார்கள் என்பதும் எளிதில் விளங்கும்.

திராவிடர்களுடைய மொழியை வடநாட்டார் "பைசாச பாகதம்" என்ற வகுப்பினுள் அடக்கிவிட்டமை ஈண்டுக் குறிக்கப்பாற்று. இந்தியாவில் அக்காலை வழங்கின பல உண்ணாட்டு மொழிகளையும் பைசாச பாகதத்தொகுதியிலேயே சேர்த்து விடுவது வடவர் வழக்கம்போலும்! இன்றேல், பாண்டியன் மடியிற் றவழ்ந்த பண்பார் செந்தமிழும், [2]போத்தர்கள் என்ற திபேத்தியர் மொழியும் பைசாச பாகதத்துள் சேர்க்கப்பட்டிருப்பானேன்? பல்லாற்றானும் வேறுபட்ட பல பண்டைப் பாகத மொழிகளையும் "பைசாச பாகதம்" என்ற ஒரு தொகுப்பிற் சேர்த்ததற்குப் பொதுப்படையான காரணம் ஏதேனும் இருந்திருக்கக் கூடுமென்றால், அது பார்ப்பன மொழிநூலறிஞர் அம்மொழிகளின்பாற் காட்டிய ஒருபடித்தான வெறுப்பேயாகும். ஆதலினாலேயன்றோ அப்பண்டை மொழிகள் பைசாசம் அல்லது பேய்கள்

1. Muir's Sanskrit Texts 2. Bhotas.

என்பவராற் பேசப்படும் மொழியாகிய "பைசாச்சி" என்றே அழைக்கப்படுவவாயின. இது கிடக்க.

இனி, அண்மையிலிருந்த வடநாட்டு அறிஞர் பலரும் தென்னிந்திய மொழிகளைத் திராவிடமொழிகள் என்றே குறிப்பிட்டு வந்துள்ளனர். இந்திமொழி நூலறிஞரான பாபு இராஜேந்திரலால் மித்ரா என்பார், 1854-ஆம் ஆண்டில், "திராவிடி" என்பது மூலபாகதங்களில் ஒன்றே யென்றும், சௌரசேனியுடன் அஃது ஒருங்கு சேர்த்தெண்ணற் குரிய தென்றும், அது சௌரசேனியைப்போன்றே பிற பல உண்ணாட்டு மொழிகளுக்குத் தாய்மொழியென்றும், நன் கெடுத்து நவின்றுள்ளார்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், "தமிழ்" என்பதைத் தமிழ்மொழி யொன்றிற்கே சிறப்பாக அமைந்த பெயராகக் கொண்டு, தென்னாட்டில் வழங்கும் தமிழுந் தெலுங்கும் உள்ளிட்ட பல மொழிகளையுங் குறிக்கும் ஓர் இனமொழியாக "திராவிடம்" என்பது பரந்துபட்டபொருளில் கொள்ளக் கிடப்பது காலங்கண்ட தொன்றாகும் என்பது ஒருவாறு விளக்கப்பட்டது.

௩. திராவிட மொழிகள்—தமிழ்

"திராவிடம்" என்ற சொல் [1]பிராகுவி என்ற மொழி நீங்கலாக, கீழ்வரும் பன்னிரண்டு மொழிகளை உட்கொண்டதாகும்.

திருந்திய மொழிகள்

1.	தமிழ்	4.	கன்னடம்
2.	மலையாளம்	5.	துளு
3.	தெலுங்கு	6.	குடகு அல்லது கூர்க்கு

திருந்தா மொழிகள்

1.	[2]துதம்	4.	[5]கந்தம் அல்லது கு
2.	[3]கோதம்	5.	ஓராவோன்
3.	[4]கோண்டு	6.	இராஜ்மகால்

தமிழ் பேசப்படுமிடம்

திராவிட மொழி யினங்களுள் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த திருந்திய மொழி தமிழேயாம். அது சொல்வளமிகுந்தது; பண்டைச் சொல்லிலக்கணத் தொல்வடிவங்களிற் பெரும்பாலனவற்றை இகவாதுகொண்டு மிளிர்வது. இதனாலேயே மேற்கண்ட பட்டியில் தமிழுக்குத் தலைமையிடம் அளிக்கப்பட்டது. தமிழ்மொழி செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என இருவகைத்து. செந்தமிழ் என்பதைப் பண்டைத் தமிழ் என்றும், இலக்கிய வழக்குத் தமிழ் என்றும் கூறலாம்; கொடுந்தமிழ் என்பதை இன்றைத் தமிழ் என்றும், பேச்சு வழக்குத் தமிழ் என்றுங் கூறலாம். இவ்விரண்டிற்குமுள்ள வேறுபாடுகள் மிகப் பல. அவ் வேறுபாடுகளை நோக்க இவ்விரண்டும் இருவேறு தனி மொழிகள் என்று கூடக் கூறிவிடலாம். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும், வங்

1. Brahui. 2. Tuda. 3. Kota. 4. Gond. 5. Khond.

காள விரிகுடாவிற்கும் இடைப்பட்டதாய், பழவேற்காடு முதல் குமரிமுனை வரையிற் பரந்து கிடக்கும் பெருநிலப் பகுதியாகிய கருநாடகத்திற் பேசப்படுவது தமிழ். தென் திருவாங்கூர்ப் பகுதியிற் குமரிமுனை தொடங்கித் திருவனந்தபுரம் வரையிலும் தமிழ் பேசப்பட்டு வருகிறது. ஈழத்தின் வடமேற்குப் பகுதியிலும் அது வழங்குகிறது. ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே தமிழர் ஈழஞ் சென்று குடியேறினர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள. ஈழத்திலுள்ள காப்பித்தோட்டக் கூலிகளிற் பெரும்பாலோர் தமிழர்களே. கொழும்பு நகரிற் பொருள் திரட்டும் வணிகர்களிற் பெரும்பாலோர் தமிழர்களே. சென்னை மண்டிலத்தின் பற்பல பகுதிகளிலுறையும் ஐரோப்பியப் பெருமக்களின் வீட்டு வேலைக்காரர்களும், பணியாளர்களும் தமிழர்களே. இதனாலேயே தென்னிந்தியக் [1]கோட்டங்கள் பலவற்றிலும் வழங்கும் மொழி எதுவாயிருந்தாலும் ஆங்காங்குப் படைமக்கள் உறையும் பகுதிகளிலெல்லாம் தமிழே வழங்கி வருகிறது. மலையாள நாட்டுக் கண்ணனூரிலாதல், கன்னட நாட்டுப் பெங்களூரிலாதல், தெலுங்கு நாட்டுப் பல்லாரியிலாதல், இந்துஸ்தானி நாட்டுச் சிக்கந்தராபாத்திலாதல் ஆங்காங்குத் தமிழ்மொழி பயிலக் காண்பதும் இதனாலேயாம்.

பெகு, பினங்கு, சிங்கப்பூர் முதலிய கீழைநாடுகளிற் காணப்படும் கலிங்கர்களிற் பெரும்பாலோர் தமிழர்களே. மோரீசுக்கும் மேலை யிந்தியக் குடியேற்ற நாடுகளுக்கும் சென்றுள்ள கூலிமக்களிற் பெரும்பாலோர் தமிழர்களே. சுருங்கக்கூறின், பொருள்திரட்டும் வழி யமைந்துள்ள இடங்களிலெல்லாம் தமிழர்களைக் காணலாம்; சோம்பேறிகளாய், நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் வாழவிரும்புஞ் செல்வர்கள் இருக்குமிடங்களி லெல்லாம் தமிழர்களை அணியணியாய்க்

1. Districts.

காணலாம். இஃதொன்றைக் கருதின் தமிழர்களைக் கீழைத் தேய கிரேக்கர்கள் அல்லது ஸ்காட்ச்கள் என்று கூறலாம் போலும்! இந்துக்கள் என்று அழைக்கப்படும் பெருந்திரளான மக்களிடையே குருட்டு நம்பிக்கைகள் மலிந்து காணப்படும் என்று கூறுவதுண்டு. ஆயினும் அக்குருட்டு நம்பிக்கைகள் மிகவும் குறைந்த அளவிற்காணப்படும் ஒரு பகுதியினர் அவர்களுள்ளும் இருக்கின்றனர் என்றால் அவர்கள் தமிழர்களேயாம். பொருளீட்டும் பெருமுயற்சியும் பேருழைப்பும் வாய்ந்தவர்கள் தமிழர்களே. தெலுங்குமொழி பேசும் மக்கள் தமிழ்நாட்டிற் பத்தில் ஒரு பங்கு காணப்படலாம். அவர்களையும் முகம்மதியர்களையும் நீக்கிக் கணக்கிடின் தமிழ் மொழி பேசுந் தமிழ்மக்களின் தொகை ஏறக்குறைய 220 இலட்சங்களாகும்.

சேன்னை

தமிழ்நாட்டின் தலைநகரம் சென்னையே; அதுவே தென்னிந்திய மண்டிலத்திற்கும் தலைநகரமாகும். தமிழ்மக்கள் அந்நகரைச் சேன்னபட்டினம் என்றே வழங்குவர். சந்திரகிரித் தெலுங்கரசர்க்குக் கப்பங்கட்டி வந்தவரும், செங்கற்பட்டு நாயக்கரின் மாமனுருமான சென்னப்ப நாயக்கர் என்பவரிடமிருந்து ஆங்கிலேய வணிகக்குழாத்தினர் ஒரு சிறு கோட்டையைப் பெற்று, அதனை அவர்கள் அரண் அமைந்த தொழிற்சாலையாக மாற்றி யமைத்துக்கொண்டனர். மதராஸ் (மதராஸ்பட்டினம்) என்று ஆங்கிலேயர்களால் அஃது அழைக்கப்பட்டு வந்தமைக்குச் சரியான காரணந் தெரியவில்லை. ஒருகால், தமிழ்ச் சொல்லான "மதில்" என்பதற்கு நேரான தெலுங்கு மதுரு (கோட்டையின் மதிற்சுவர்) என்ற சொல்லின் அடியாக அப்பெயர் பிறந்ததுபோலும்! மதராஸ் நகருக்கு அண்மையில் சதராஸ் என்று ஓர் ஊரும் உள்ளது.

இவ்விரு ஊர்களின் பெயரொலிகளில் ஒற்றுமை யிருப்பது காணப்படும். "சதுரங்கம்" என்ற சொல் சதுரையாகக் குறுகி ஆங்கிலேயரால் சத்ராஸ் என்று திரித்து வழங்கப்பட்டது போலும். இனி மந்தராஜ்பட்டினம் என்பதன் திரிபே மதராஸ் என்று கூறுவோரின் கூற்றுக்கு யாதொரு ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை.

தமிழ்

தமிழ் என்பதிலுள்ள ழகர வொற்றை ளகர வொற்ருகத் திரித்துத் "தமிள்" என்று ஒருசிலர் வழங்குவர். ஐரோப்பியர் முதலில் அதைத் "தமுல்" என்றே புகன்று வந்தனர். பிரெஞ்சுக்காரர் இவ்வாருகவே எழுதிவைத்தனர். ஆனல் அவர்களுக்குமுன் போந்த போர்த்துகேசியர்கள் தமுல் என்ருே தமிள் என்ருே கூருமல் "மலபார்" என்றே தமிழ்மொழியைக் குறித்துவந்தனர். புதுச்சேரியிலிருந்த பிரெஞ்சு அரசாங்க ஆட்சியாளரான டியூப்ளேயின் திவானுகவிருந்தவர் ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை என்பார்; அவருக்குப்பின் திவானுகவந்த அவ் ஆனந்தரங்கப் பிள்ளையின் மருகருக்கு, கி. பி. 1766-ஆம் ஆண்டில் பிரான்சு மன்னர் பதினைன்காம் லூயி என்பார் "மலபார் (தமிழ்த்) தலைவர்" என்ற பட்டத்தை வழங்கியது போர்த்துகேசியர் வழக்கை யொட்டியே போலும்.

இதனையே "சமஸ்கிருத பிராகிருதமொழி ஆராய்ச்சி" எழுதிய ஹோல்பூருக் என்பவர், "சென்னை மண்டிலத்தின் மொழி தமிழ்மொழியே; ஆனல் அதனை ஐரோப்பியர் 'மலபார்' என்று கூறுகின்றனர்" எனக் குறித்துள்ளார். கி. பி. 1577 அல்லது 1579-ல் மலையாளக் கரையிலுள்ள அம்பலக்காடு என்ற ஊரில் முதன்முதலாக அச்சிடப்பட்ட தமிழநூலின் மொழியை அந்நூலுக்குடையார் "மலவார்

அல்லது தமிழ்" என்றே குறித்துள்ளனர். இதனாலும் தமிழ் என்பதே சரியான மொழிப்பெயர் என்று எளிதில் ஊகிக்கப்பெறும்.

தமிழ் என்னுஞ் சொல்லுக்கு நேர் வடமொழிச் சொல் திராவிடம் என்பதாம். இச்சொல் தமிழர் அல்லது திராவிடர் வாழ்ந்த நாட்டையும், அவர்கள் பேசிய மொழியையும் ஒருங்கே குறிப்பதாகும். தமிழ் என்ற சொல்லின் ஒலிவடிவிற்கும் திராவிடம் என்ற சொல்லின் ஒலிவடிவிற்குமிடையே எத்துணையோ வேறுபாடு காணப்படினும், இரண்டும் ஒரே வேரிலிருந்தே பிறந்ததாகக் கருதுவதற் கிடமுள்ளது. இக் கருத்து ஒப்புக்கொள்ளப்படின், தமிழ் என்ற சொல்லே பின்னர் திராவிடம் எனத் திரிபுற்றது என்று கூறுவதைக் காட்டிலும், திராவிடம் என்ற சொல் தான் தமிழ் என்று பின்னர்த் திரிபுற்றது என்று கூறுதல் எளிதும் நேரிதுமாம்.[1] இந்திய நாட்டின் தென்பகுதியில் வசிக்கும் ஒரு மக்கட் பகுதியினர் தங்களையே குறிப்பதற்குக்கூடத் தமிழ் மொழியை யொழித்து வடமொழியாகிய திராவிடம் என்ற சொல்லைக் கையாண்டிருப்பர் என்றோ, அன்றி அவர்தம் நண்பர்களான அயல்நாட்டினரும் அவர்களை அப்பெயராலேயே குறித்திருப்பர் என்றோ கொள்ளுதல் பிழைபாடுடையதாகத் தோற்றக்கூடும். தமக்கெனத் தம் மொழியிற் பெயரொன்றில்லாது பிறமொழிப் பெயரொன்றைத் தேடி அமைத்துக் கொண்டார் ஒரு மக்கட் பகுதியினர் எனின் யார்தான் முதலில் எளிதில் நம்ப ஒருப்படுவர்! ஆனால் இதுவே உண்மையென்று கருதவேண்டியதாக வுள்

---

[1] கால்டுவெல் துரைமகனாரே தங்காலத்திலிருந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் இம் முடிபை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்று பின்னர்க் கூறியுள்ளார். இக் கால ஆராய்ச்சிப் புலவர்களும் இதனை ஒப்புக்கொள்ள முன்வராமை வியப்பன்று.

ளது. திராவிட நாட்டின் தென்பகுதிக்குப் பாண்டியநாடு என்ற பெயருள்ளது. அப்பெயர் வடமொழிப் பெயரே. இன்னும், சோழம், கேரளம், ஆந்திரம், கலிங்கம் என்ற எல்லாம் வடமொழிச் சொற்களாகவே தோற்றுகின்றன. கருநாடகம் என்ற ஒரு சொல்மட்டும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொள்ளப்படும். மேற்குறித்த பெயர்களெல்லாம் வடமொழி அகராதிகளிற் காணப்படினும் அவற்றின் வேர்ப்பொருள் என்ன என்பது அவ்வகராதிகளிற் குறிக்கப்படவில்லை. இதனால் அப்பெயர்களெல்லாம் வடமொழிப் பெயர்கள்தான் என்று துணிந்து கூறுவதற்கு மியலாதிருக்கின்றது. எனவே, இவை வடமொழிப் பெயர்களாகவே தோற்றுகின்றன என்ற அளவில் இவ்வாராய்ச்சி நின்றுவிடுகிறது. இனி, ஆந்திரம் என்ற சொல் பிராமணங்கள் ஒன்றனுள் எடுத்தாளப்பட் டிருப்பதாக முன்னர்க் கூறப்பட்டது. ஆயினும், அந்தச் சொல்லின் உண்மைப் பொருள் என்ன என்பது யாண்டும் விளக்கப்படவில்லை. வேதங்களுட் காணப்படும் பல பெயர்களுக்குப் பொதுவாகவே பொருள் விளங்குவதில்லை. ஆதலால் இப்பெயர்களெல்லாம் வடமொழிக்கு முற்பட்ட ஒரு வடஇந்திய மொழியினின்று பெறப்பட்டனவோ என்று ஐயுறவேண்டியதாகவு மிருக்கின்றது. திராவிடம் என்ற சொல்லின் முதலிலுள்ள திரா என்ற பதத்திற்கு நேர் வடமொழி த்ர் என்பதாகும். இது திராவிட மொழி யியல்புக்கே அப்பாற்பட்ட ஒரு கூட்டொலியாம்.

திராவிடம் என்ற சொல் திரமிடம் என்று பல இடங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. திராவிடம் என்பது திரவிடம் எனக் குறுகி, திரவிடம் திரமிடம் என்றாயிற்று என முடிபு செய்தல் ஒருவாறு பொருந்தும். இந்த இரு சொற்களும் தமிழில் வழங்குகின்றன; எனினும் திரமிடம் என்ற சொல்லே தமிழ் நிகண்டுகளில் முதலிடம் பெறுகின்றது.

இனி, வராஹமிஹிரரின் பிருஹத் சம்ஹிதையில் திராவிடம் என்ற சொல் திரவிடம் என்பதற்கு மாருகப் பல இடங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது என [1]டாக்டர் கேர்ன் என்ற அறிஞர் கூறுகிருர். இந்தத் திரமிடம் என்பதே திரமிளம் என்பதாக, [2]"இந்தியாவில் புத்தமத வளர்ச்சி" என்று கி. பி. 1573-ல் தாரநாதர் என்பவரால் திபேத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு நூலிற் காணப்படுகிறது. மலையாள மொழியிலுள்ள புராணங்களில் இவ்வுருவமே காணப்படுகின்றதென [3]டாக்டர் குண்டேர்ட் என்பவர் குறித்துள்ளார். [4]மகாவமிசத்திலுள்ள "பாலி" யில் திரமிளம் என்பது தமிளோ என வழங்கப்பட்டுள்ளது. சிரமணம் என்ற வடசொல் சமணம் என்று திரிந்துள்ளது ஈண்டு நோக்கற்பாற்று. இத் தமிளோ என்பதே தமிழ் என்ருயிற்று என்று எளிதில் ஊகிக்கலாம்.

இனி, [5]பியூட்டிஞ்சர் டேபில்ஸ் என்ற பெயரால் உரோம நிலப்படங்கள் சில வழங்குகின்றன. அவற்றுள் காணப்படும் இந்தியப் பகுதி, [6]ஆந்திர இந்தி என்றும் தமிரிசி என்றும் இரண்டு பெயர்களாற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை தெலுங்கு நாட்டையும் தமிழ் நாட்டையுமே குறித்தனவாம். சில நூற்ருண்டுகட்குப் பின் வந்த குமாரிலபட்டர் என்பவரால் ஆந்திரர்கள் என்றும் திராவிடர்கள் என்றும் தெளிவாகக் குறிக்கப்படுவது கொண்டு இது விளங்கும். தமிரிசி என்ற பகுதியில் [7]மோதுரா என்ற நகரம் ஒன்று இருந்ததாக [8]இராவேன்ன என்ற நிலநூலாசிரிய ரொருவர் குறித்துள்ளமையால் தமிரிசி என்பது தமிழையே குறிப்பதாகும் என்பது வலியுறுத்தப்படும். இன்னும் [9]ஹியூன்-சியாங் என்னும்

---

1. Dr. Kern. 2. Taranatha's "Tibetan History of the Propogation of Buddhism in India." 3. Dr. Gundert. 4. The Pali of the Mahawanso. 5. The Peutinger Tables. 6. Andre Indi and Damirice. 7. Modura. 8. Ravenna. 9. Tchi-mo-lo of Hieun-Tsang.

சீன யாத்திரிகர், ட்சி-மோ-லோ என்று குறித்துள்ளதும் தமிழ் என்ற சொல்லையேதான்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் திராவிடம் என்பதுதான் தமிழ் எனத் திரிந்தது என்பது ஒருவாறு விளங்கும். எனினும், இதில் ஒரு வியப்பென்னவென்றால், எடுத்ததெல்லாம் வடமொழியிலிருந்துதான் பிறந்தது என்று சாதிக்க முயலும் தமிழ்ப் புலவர்கள் இந்தத் "தமிழ்" என்ற சொல்மட்டும் வடமொழியிலிருந்து பிறந்ததாகவோ, வடமொழிச் சொல்லே திரிந்ததாகவோ கொள்ள முன்வருகின்றார்களில்லை என்பதே. "இனிமையும் நீர்மையும் தமிழ் எனலாகும்" என்று தனிப்பட்ட ஒரு விளக்கத்தை அவர்கள் தமிழ் என்ற சொற்குக் கொடுத்து வலியுறுத்துகின்றனர். செம்மைசான்ற உயர்மொழியாகிய தமிழ்மொழியின் ஒலிச் சிறப்புநோக்கி இந்த வரையறையை ஒப்புக்கொள்ள எவரும் மறுக்கமாட்டார். ஆயினும் இதன்கண் அதன் பிறப்புண்மையும் பொதிந்து கிடக்கின்றது என்பதைமட்டும் எளிதில் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை.

பாண்டியர்:—"மகா வமிச"த்திற் றொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள சிங்கள வரலாற்றுக் குறிப்புக்களில், ஈழ நாட்டின் முதன் மன்னன் விஜயன் என்பவனே என்றும், அவன் பாண்டிய நாட்டு மன்னன் ஒருவன்றன் மகளை மணம் புரிந்தானென்றும், அவன் மகனுக்கு அதனாலேயே பாண்டு வமிச தேவன் என்று பெயரிடப்பட்டதென்றுங் காணப்படுகின்றன. மகா பாரதத்திற் பாண்டவர்கள் ஐவருள் ஒருவனாகிய அருச்சுனன் பாண்டிய மன்னனொருவன் மகளை மணந்தானென்றுங் காணப்படுகிறது. [1]பிளினி என்னும் உரோம வரலாற்றாசிரியர் காலத்தில் மலையாள நாட்டில் ஒரு பகுதி பாண்டியர்களின் ஆட்சிக்குள் இருந்ததாக உறுதியாகத் தெரிகிறது.

1. Pliny.

ஆகவே, இவற்றால் பாண்டிய நாட்டின் ஆதிக்கம் நெடுந் தொலை பரவியிருந்ததென்பது எளிதில் ஊகிக்கப்படும்.

இனி, அகஸ்டஸ் என்ற உரோம் நாட்டு மன்னனுக்கு இந்தியாவிலிருந்து தூதனுப்பியவன் வடநாட்டுப் போரஸ் அல்லனென்பதும், அவன் தென்னாட்டுப் பாண்டியனே என்பதும் உறுதியே. சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலையில், கிளாடியஸ் என்னும் உரோம் நாட்டு மன்னன் பிரிட்டன் நாட்டை வென்றதற்கு அறிகுறியாக வெளியிட்ட காசு ஒன்று மதுரைக் கோட்டத்திற் கிடைத்ததாக எடுத்துச் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஏரியன் முடி மன்னர்களில் ஒருவரான [1] வேலன்ஸ் என்பானின் காசு ஒன்று வைகையாற்றிற் கிடைத்ததாக [2] சர். எம். இ. கிராண்ட் டஃப் என்பார் எழுதியுள்ளார். இவற்றால் பாண்டிய நாட்டிற்கும் ஐரோப்பாவிற்கும் பண்டைக் காலத்திற் றொடர்பு இருந்துவந்ததெனை எளிதிற் புலப்படும்.

வடமொழிப் பாண்ட்ய என்ற சொல் தமிழிற் பாண்டியன் என்று எழுதப்படுகிறது. இதுவே குறுகிப் பாண்டி என்றும் எழுதப்படுகிறது. தமிழிலும் மலையாளத்திலும் வழங்கும் பண்டு என்ற சொல்லிலிருந்து பாண்டியம் என்ற சொற் பிறந்திருக்கக்கூடும் என்று கொள்வதற்கில்லை. பாண்டவர் தந்தையின் பெயரான பாண்டு என்னும் வடமொழிச் சொல்லடியாகவே இது பெறப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். ஆனால் தமிழாராய்ச்சி யறிஞர்களெல்லாம் இது பண்டு என்னும் தமிழ் வேர்ச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்ட தொன்றாகவே வற்புறுத்திக் கூறுகின்றனர். பாணினிக்குப் பின்வந்த [3] காத்தியாயனர் என்பார் பாண்டுவின் வழியினரே பாண்டியர் என்று கொண்டிருப்பதாகப் [4] பேராசிரியர் மாக்ஸ்முல்லர் குறிப்பிடுகிறார்.

1. The Arian Emperor Valens. 2. Sir M. E. Grant Duff.
3. Katyayana. 4. Professor Max Muller.

பாண்டியர்களின் முதல் தலைநகரம் பொருநைக் கரையிலிருந்த கோற்கை என்பதாகும்; இரண்டாந் தலைநகரம் மதுரை. பண்டைய தேசப் படங்களில், [1]மட்ரா என்று காணப்படுவதும், ஆங்கிலத்தில் [2]மதுரா என்று சொல்லப்படுவதும், கிரேக்கர்களால் [3]மெதோரா என்று குறிக்கப்படுவதும் இத் தமிழ் மதுரையேயாம். பாரதப் பெரும்போர் முடிந்த பின்னர் பாண்டியர்களின் ஆட்சியிலிருந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதும் இம் மதுரையேயாம். ஆனால், வடமொழி நூலாகிய [4]ஹரி வமிசத்தில் இது தென் மதுரை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஈழ நாட்டில் ஒரு [5]மதுராவும், கீழை இந்தியத் திட்டுகளில் ஒரு மதுராவும் இருக்கின்றன. இம் மதுரை மன்னர்களைப் பாண்டியர்கள் என்றும், சிற்சில இடங்களிற் பாண்டு என்றும் சிங்கள மகாவமிச நூலாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இதனாலும், இப் பெயருக்கும் வடமொழிப் பாண்டு என்ற சொல்லுக்கும் தொடர்பிருந்ததாகக் கருதிக் கோடல் பிழையாகாது. பாண்டியர் என்பது அரசுரிமை பூண்ட ஒரு முதுகுடியின் பெயராகவே முதற்கண் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

இனி, [6]மெகாஸ்தெனீஸ் என்பவர் தம்முடைய வரலாற்று நூலிற் [7]பண்டையீ என்ற இந்திய நாடொன்றைக் குறித்து எழுதியுள்ளார். அந்நாட்டிற்கு அப் பெயர் இந்திய வீமனாகிய கிருஷ்ணன் என்பவனுடைய ஒரே மகளின் பெயரைப்பற்றி இடப்பட்டதாகும் என்று அவர் குறித்துள்ளார். அவர் குறித்துள்ளது பாண்டிநாட்டையே என்பது பற்றி எட்டுணையும் ஐயமின்று. [8]"அந்தாரீ" "கலிங்கீ" என்ற பெயர்களைக் கேட்டறிந்துள்ள அவர் பாண்டியர்களைப்பற்றிக்

1. Mutra. 2. Madura. 3. Methora. 4. Harivamsa. 5. Matura. 6. Megasthenes. 7. Pandaii. 8. The Andarae and Calingae.

கேட்டிராதிருந்திருக்க முடியாது; ஆனால், கேட்டவற்றைப் பிறழ உணர்ந்து ஒன்றைவிட் டொன்றாக மாற்றிக் கூறி யிருத்தல் கூடும். எனினும், அவர் பாண்டிய நாட்டைப் பாண்டுவோடு பொருத்திக் கூறியிருத்தல் ஒப்பத் தகுந்த தேயாம். மகாபாரதக் கதை இக்காலே யுள்ள விரிவான நிலையில் அக்காலே இருந்திருக்கக் கூடும் என்று உறுதி கூறுதற் கில்லை. அவ்வாறு இருந்திருக்கக் கூடும் என்று வைத்துக் கொண்டால், அதன்கண் காணப்படும் வரலாற்றுக் குறிப் பொன்றையே மெகாஸ்தெனீசும் குறித்துள்ளார் என்று எளி தில் நம்பலாம். ஐம் பெரும் பாண்டவர்களுள் ஒருவன் அருச்சுனன்; அவன் கிருஷ்ணனின் சிறந்த நண்பன். அவன் "தீர்த்த யாத்திரை" செய்து வந்த காலத்துப் பாண்டியன் ஒருவன் மகளை மணந்துகொண்டான். இது மகாபாரதக் கதை. மெகாஸ்தெனீஸ் கூறியுள்ள நாட்டு வளமெல்லாம் இப்பாண்டியன் நாட்டிற்கே முற்றிலும் பொருத்தமாக உள்ளது. அதிலும் முத்துக் கொழிக்கும் நாடு என்று அவர் கூறியிருப்பது கொண்டு பாண்டிய நாடுதான் அஃது என்பது உறுதியாகக் கொள்ளப்படும்.

இனி மெகாஸ்தெனீசுக்குப் பின் வந்த பிளினி என்பார் இந்தியாவிலுள்ள பலவகுப்பு மக்களுக்குள் ஒரு வகுப்பினர் [1] பாண்டி என்னும் பெயரினர் என்றும், அவ் வகுப்பினர் இராணிகளால் ஆளப்பட்டு வருகின்றனர் என்றும் குறித்துள் ளார். மலையாள நாட்டில் மருமக்கள் தாயம் இன்றுகாறும் வழங்கி வருவது கொண்டு பிளினி கூறியது மலையாள நாட்டைத்தான் என்று கொள்ளலாகாதோ எனின், அம் மலையாள நாட்டிலும் தம் காலத்திற் பாண்டியர் ஆட்சி பல இடங்களிற் பரவி யிருந்தது என்று அவரே கூறியுள்ளமை யால், அவரும், அவருக்கு முன் வந்த மெகாஸ்தெனீசும்

1. Pandie

குறிப்பிட்டது [1]பாண்டிய நாட்டையே என்பது பொருந்தும்.

சோழர்:—சோழர் என்ற பெயர்க் காரணம் நன்கு புலப்படவில்லை. அசோகர் கல்வெட்டொன்றில் அது, [2]சோடா என்று காணப்படுகிறது. சாளுக்கிய மரபினரின் தெலுங்குக் கல் வெட்டுகளிலும் அஃது அவ்வாறே காணப்படுகின்றது. தெலுங்கர் அதைச் சோளர் என்று மொழிகின்றனர். இந் நாட்டை ஹியூன் சியாங் என்ற சீன யாத்திரிகர் "சோழிய நாடு" என்று குறிக்கின்றனர். இஃது எவ்வாறு சோழ நாட்டோடு பொருந்தும் என்பது விளங்கவில்லை[3]. ஆனால் கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில் வடசர்க்கார்க் கோட்டங்கள் சோழர் அரசாட்சியின் கீழ் இருந்தன என்பது குறிப்பிடற்பாற்று. சோழர்களின் பழைய நாடு காவிரிக் கரையிலுள்ள செழுமை வளம் நிறைந்த தஞ்சை திருச்சிக் கோட்டப் பகுதிகளாகும். பின்னர் அவர்கள் காவிரிக்கு வடக்கேயுள்ள தமிழ் நாடு முழுதையும் ஒருகாலத்திற் கட்டி ஆண்டுவந்தனர். அவர்களுடைய தலைநகரம் முதலில் உறையூர்ப் பதியாம். உறையூர் உறைவிடம் என்றே பொருள்படுதற் காண்க. இவ் வூருக்குக் கோழி யென்னும் ஒரு பெயருண்டு. கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டிற் சோழராதிக்கம் உச்ச நிலையிலிருந்தது. அவர்கள் தமிழ்நாடு முழுதிலுமே யன்றிப் பாண்டிய நாடு, சேர நாடு, ஈழ நாட்டின் வட பகுதி,

---

1. அருச்சுனன் பாண்டி நாட்டரசி அல்லியை மணந்ததும், அல்லி பாண்டிநாட்டு ஆட்சி நடத்தி வந்ததும் ஈண்டுக் குறிப்பிடற் பாற்று.
2. Choda. 3. சோழ நாட்டு மக்கள் சோழியர் எனப்படுவர். வேளாள வகுப்பினர் சோழநாட்டிற் சோழிய வேளாளர் என்றும், பாண்டிய நாட்டிற் பாண்டிய வேளாளர் என்று பெயர் பெறுவர். "முன் குடுமிச்சோழியா" என்ற காளமேகப் புலவரின் வாக்கையும் நோக்குக.

தெலுங்குநாட்டில் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றிலும் ஆணை செலுத்திவந்தார்கள்.

சேரர் :—சோழர் மொழிக்கும் பாண்டியர் மொழிக்கும் வேறுபாடில்லை. எட்டாம் நூற்றாண்டிற்குரிய சிரிய, யூதியக் கல் வெட்டுக்களின் உதவி கொண்டு நோக்கு மிடத்துச் சேரர் மொழியிலும் வேறுபா டிருந்ததாகக் காண்பதற் கில்லை. சேரர்கள், சோழர்கள், பாண்டியர்கள் ஆகிய மூவரும் திராவிடர்களே. அவர்கள் தமிழர்கள் அல்லது திராவிடர்கள் என்ற ஒரே பெயராலேயே வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளனர்.

தமிழ்ப் பண்டைய வரலாற்றின்படி சேர சோழ பாண்டியர்கள் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைக் குறிக்கும் சிறு கதை யொன்றுண்டு: சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் மூவரும் உடன்பிறந்தோர்கள். அவர்கள் முதலில் கொற்கை என்னுமிடத்தில் அரசுபுரிந்துவந்தனர். இக் கொற்கை தாமிரபர்ணி ஆற்றின் கரையில் உள்ளது. அவ் வாற்றின் கரையிலேயே தென்னிந்திய நாகரிகக் கலை வளர்ந்ததாகக் கூறலாம். உடன்பிறந்தோராகிய அம் மூவர்களும் பிரிய வேண்டிய காலம் வந்தது. பாண்டியன் கொற்கையிலேயே தங்கினான். சேரனும், சோழனும் வெளியிற் புறப்பட்டனர். இருவர்களும் முறையே சேர சோழ அரசுகளை நிலைநிறுத்தினர். இக் கதையினை யொத்த கதைகள் பல வடமொழி நூல்களிலுங் காணப்படுகின்றன. ஹரி வமிசத்தில், பாண்டியன், கேரளன், கோலன், சோழன் என்பவர்கள் ஆக்ரீடன் என்பவனுடைய பிள்ளைகளாவர் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். துஷ்யந்தனின் பிள்ளைகள் அவர்கள் என்று கூறுவாருமுளர். கோலர் என்ற இப் புதிய குடியினர் யாவர்? கருநாடர்களே அவர்கள் என்று புராணங்கள் சில கூறும்; ஆயினும் அவர்கள் கோலேரிய மரபினரே என்று கொள்ளுதலே சால்புடைத்தாம்.

தமிழ் :

தமிழை 'அரவ' மென்பதேன்? தக்காணத்திலுள்ள முகம்மதியர்களும், தெலுங்கர்களும், கன்னடர்களும் தமிழ் மொழியை 'அரவம்' என்றே அழைப்பர். அஃதேன்?

'டாக்டர் குண்டெர்ட் என்பவர் அரவம் என்ற சொல்லை அறவம் என்று கொண்டனர்: கொண்டு, தமிழிலக்கியமே ஏனைய மொழி இலக்கியங்களைக் காட்டினும் அற நூல்களும் அறத்துறைகளும் நிறைந்ததாகக் காணப்படுகின்றதாதலின், அறம் மலிந்த அம் மொழி அறவம் என்று அழைக்கப்பட்டது போலும்' என்று வகுத்துரைத்தார். இதன்படி அறவர் என்ற சொல் அறம் மலிந்த கொள்கையினரையே குறிக்கும். புத்தர் பெருமானுக்கு அறவன் என்ற பெயரொன்றுங் காணப் படுதல் ஈண்டுக் குறிப்பிடற்பாலது. அதனால் அரவம் என்பது புத்தர்களையே குறிப்பதாகாதோ என்று ஐயம் நிகழ்தல் கூடும். இடையின ரகரங் கொண்டியலும் அரவம் என்ற சொல்லை வல்லின றகர முடையதாகக் கொண்டு இப் பொருள் கூறுதல் ஆகுமோ என்று கேட்கலாம். தமிழ் வல்லின றகரம் தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் இடையின ரகர மாகத் திரிதல் இயல்பு. ஆதலின் அக் கேள்விக்கு விடை எளிது. தமிழ் அறம் என்ற சொல் கன்னடத்தில் அரவு என்றாதல் காண்க.

இனி, அரவம் என்ற சொல் அறிவு என்ற சொல்லடி யாகப் பிறந்ததென்று கொள்வர் ஒருசாரார். தென்னாட்டி லுள்ள மக்க ளினத்தாருள் தமிழ்மக்களே அறிவிற் சிறந்தவர்களாகப் பண்டுதொட்டு யாவராலுங் கொள்ளப் பட்டு வந்துள்ளமையின் இக் கருத்துத் தோன்றியது போலும்!

இனி, செந்தமிழ் சேர் ஏதமில் பன்னிரு கொடுந்தமிழ் நாடுகளுள் அருவா என்பதும் ஒன்று. அருவா என்ற அச்

சொல்லின் திரிபே அரவம் என்று கொண்டார் மற்ெருரு சாரார்.

இவையெல்லாம் அரவம் என்ற சொல் ஒரு மொழியையோ, அம் மொழி பேசும் மக்களினத்தாரையோ குறிக்க எழுந்த தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டு இடர்ப்பட்டுக் கூறியனவேயாம். அப் பொருளில் அரவம் என்ற சொல் தமிழ் மொழியில் யாண்டும் வழங்கப்பட்டதில்லை. தெலுங்கர்களும், கன்னடர்களும், தக்காணிகளும் அவ்வாறு அழைக்கின்றனர் என்று றேற்கூறினமையால், அச் சொற்பொருள் தமிழொழிந்த ' ஏனைய மொழிகளிலேயே தேடக் கிடப்பதாம். தெலுங்கு மொழி வல்ல பண்டிதர்கள் பலர் அரவம் என்பது திராவிட மன்று, வடசொல்லே என்று யாப்புறுத்துக் கூறுகின்றனர். அ + ரவ என்பதே அரவம் ஆகி, ஒலியற்றது என்று பொருள் கொடுக்கும் என அவர் கூறுவர். ஹ என்பது போன்ற மூச்சொலிகள் இன்மையால் தமிழ் இப் பெயர் பெற்றது என்பது அவர்கள் கருத்துப் போலும். இந்திய மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் தமிழ்மொழி யொன்றில் மட்டுமே இவ் வொலிகள் இல்லை. அதனால் அம் மொழி இழுக்குடைய தொன்றாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் இத் தகைய ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு பெறப்பட்ட ஒரு பெயரைத் தமிழ் மக்கள் தாமாகவே சூட்டிக்கொண் டிருப்பார்கள் என்று கருதுதல் அறிவுடைத்தாகாது.

ஓசையற்ற மொழி என்பதைக் குறிக்க அரவ-மு என்று மொழிக்குப் பெயர் சூட்டிய தெலுங்கர் அம் மொழி பேசுவோரை 'அரவா-ளு' என்று அழைத்ததும் இயல்பே. தெலுங்கில் அரவம் என்ற சொல் ஓசையற்றது என்று பொருள் பட்டது; தமிழிலும் அரவம் என்ற சொல் வழங்குகிறது; ஆனால், அச் சொல், ஒலி என்று பொருள்படுகிறது. இப்பொருள்படும் இச்சொல்லை ரவ என்ற வடசொல் திசைச்

சொல்லிலக்கண முறைப்படி அகர வொலியை முதலிலேற்று அரவ என்று தமிழிலும் வந்துள்ளது என்று கூறுதல் கூடாது. என்? வடமொழி ரவ என்ற சொல் பேரொலி யைக் குறிப்பது; தமிழிலுள்ள அரவம் என்ற சொல்லோ மெல்லிய ஓசையையே குறிக்கு மாகலின்.

இனி, [1] சோழ மண்டலக் கரையிலுள்ள நெல்லூர்ப் பகுதியில் [2] அர்வர்ணி என்ற மக்கள் வாழ்ந்துவருகின்றனர் என்று [3] டாலிமி என்ற கிரேக்க நில நூலாசிரியர் வரைந் துள்ளமையும் ஈண்டு குறிக்கற்பாலது.

எனவே, தமிழை 'அரவம்' என்றழைப்பதற்கு உண்மைக் காரணம் என்ன என்பது இன்னும் ஆராய்ச்சிக்கே இடமுக உள்ளது.

II. மலையாளம்

திராவிட மொழி யினத்தில் தமிழுக்கு அடுத்தபடியாக இடம் பெறக்கூடியது மலையாளம் என்னும் மொழியாம். தமிழுக்கு மற்றெல்லா மொழிகளைக் காட்டிலும் நெருங்கிய தொடர்புடையது அம் மொழியே. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கு அப்பாலுள்ள மலபார் என்னும் மலைவாரக் கடற் கரையை யடுத்துள்ள ஊர்களில் இம்மொழி பேசப்பட்டு வரு கிறது. மங்களூர் என்ற ஊர் தொடங்கித் தெற்கே திருவனந் தபுரம் வரை இம் மொழி வழங்கி வருகிறது. மங்களூருக்கு வடக்கே கன்னடமுந் துளுவமும் வழங்குகின்றன. திரு வனந்தபுரத்திற்குத் தெற்கிலும் தென்கிழக்கிலும் தமிழ் மொழி பெரிதும் கலப்புறுகிறது. திருவாங்கூர், கொச்சி, மலை யாளம், கன்னடக் கோட்டங்கள் ஆகிய இடங்கள் மலையாள மொழி வழங்கும் இடங்களாம். இம் மொழி பேசும் மக்கள் ஏறக்குறைய எழுபது நூறுயிரவராவர். மலபார் கடற்கரை வெளிநாட்டு மக்கள் பலர்க்கு இறங்குதுறையா யிருந்துவந்

1. Coromandel coast. 2. The Arvarni. 3. Ptolemy.

துள்ளது. ஃபினீஷியர், கிரேக்கர், யூதர், சிரியக் கிறித்தவர், பாரசீகக் கிறித்தவர், அராபியர்கள் ஆகியோர் வழிவழியாகப் பண்டு தொட்டு அந்தக் கரையோரங்களில் வாணிகம் நடாத்திவந்துள்ளனர். அவர்களுள் யூதரும் சிரியக் கிறித்தவரும் அராபியர்களும் பல இடங்களில் நிலையாகவே வந்து குடியேறி யுள்ளனர்.

மலையாளம் என்பது மலையாழ்மா என்றும், மலையாய்மா என்றும் கூறப்படும். இவை மூன்றும் ஒன்றேயாம். இவை மூன்றிலும் முதற்கண் நிற்கும் மலை என்ற பகுதி மலைத்தொடர் என்று பொருள்படும் வடசொல்லாகிய மலய என்பதன் திரிபன்று; தமிழ்ச்சொல்லாகிய மலை என்பதேயாம். தமிழ்ச் சொல்லாகிய மலை என்பதிலிருந்தே வடசொல்லாகிய மலய் என்ற சொல் பெறப்பட்டுள்ளது என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். மலை என்ற பகுதி நீங்கிய "ஆளம்" என்ற சொல் 'பழகு, உடைத்தாயிரு, ஆணை செலுத்து' என்று பொருள்படும் ஆள் என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்ததாகும். 'ஆழம்' என்று கொண்டு "ஆழ்" என்ற சொல்லடியாகப் பெறப்பட்டது என்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. தமிழ் "ஆண்மை" என்பது "ஆள்மை" என்பதன் திரிபாம். அந்த "ஆள்மை" என்பது மலையாளத்தில் "ஆள்மா" எனப்படும். அதுவே "ஆழ்மா" என்று திரிந்ததாகும். மலையாளத்தில் இந்த ஆள்மா என்பது ஆய்மா என்றுந் திரிபுறும். ஆகவே மலையாளம் அல்லது மலையாழ்மா என்பது மலைப்பகுதி என்றே பொருள்படும். வில்லாண்மை படைத்தோரை வில்லாளிகள் என்று அழைப்பார்கள். அதுபோன்றே மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்து மலையாண்மை புரிந்து வந்தவர்கள் மலையாளிகள் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

வடமொழிவாணர்கள் மலையாள மொழியைக் குறிப்பதற்குத் தனிப்பெயர் கொடுப்பதில்லை. மலையாளம் தமிழ்

என்ற இரண்டையும் குறிப்பதற்கு அவர்கள் திராவிடம் என்ற சொல்லையே வழங்குவர். ஆனால் மலையாள நாட்டைக் குறிக்குங்கால் அவர்கள் வேறு தனிப் பெயர் கொடுத்தே குறிப்பர். கோகர்ணம் முதல் குமரிமுனை வரையிலுள்ள ஊர்களுக் கெல்லாம் அவர்கள் வடமொழிப் பெயர்கள் வகுத்துள்ளனர். மலையாள நாட்டுப் பகுதியை அவர்கள் கேரளம் என்று கூறுவர். கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டிற் குரியதான அசோகர் கல்வெட்டில் "கேரளம் புத்திரா" என்று மலையாள நாட்டு மன்னனொருவன் குறிக்கப்படுகிறான். திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் கேரளம் என்ற சொல் பல திரிபுகளுடன் பயின்று வருகின்றது. தமிழில் கேரலம், சேரலம், சேரம் என்ற மூன்று சொற்கள் வழங்குகின்றன. தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் கேரளம் என்ற சொல் வழங்குகின்றது. மலையாள மொழியில் கேரளம், சேரலம், சேரம் என்ற சொற்களுடன் சேரம் என்ற சொல்லும் வழங்குகின்றது. கேரளவாசி யொருவன் கேலன் என்றும், கேளு என்றும் அழைக்கப்படுவான். இந் நாட்டு மன்னனைப் பிளினி என்பவர் [1]செலபோத்ராஸ் என்று குறிக்கின்றார். இது சேரல புத்திரர் என்பது போலும். டாலிமியோ [2]கெரபோத்ராஸ் (கேர புத்திரர்கள்) என்று குறித்தார்.

பண்டைக்காலத்திற் கேரள நாடு இருபெரும்பிரிவின தாக இருந்தது போலும்! மேலைக் கடற்கரை யோரத்தை யடுத்திருந்த பகுதிகளெல்லாம் கேரளம் என்ற வடமொழிப் பெயராலேயே வழங்கி வந்திருத்தல் வேண்டும்; இடையிடையே தமிழ்ப் பெயராகிய சேரம் என்பதையும் அது வழங்கியிருத்தல் கூடும். இஃது ஒரு பிரிவு. மற்றொரு பிரிவு உள்நாட்டுப் பிரிவு. இப்போதைய கோயமுத்தூர், சேலம் ஆகிய இருகோட்டங்களும், மைசூர் நாட்டின் ஒரு பகுதியும் இப் பிரி

1. Celobotras. 2. Kerobothras.

வின்பாற்பட்டன. இப் பிரிவு கேரளம் என்ற வடமொழிப் பெயரையே கையாண்டதாகத் தெரியவில்லை. சேரம் என்னும், கொங்கு என்றுமே அது தன்னைக் குறித்துவந்துள்ளது. எனினும், கேரளம் என்பதற்கும் சேரம் என்பதற்குமிடையே வேறுபாடொன்றுமில்லை. இரண்டும் ஒன்றே. சேரநாட்டெல்லை குறித்த தமிழ்ப் புலவரெல்லாரும் கள்ளிக்கோட்டை என்ற கோழிக்கோட்டின் தென்பாலுள்ள மலையாளக் கரையை யடுத்திருக்கும் பகுதியெல்லாம் சேரநாடென்றே குறித்துள்ளனர். கேரம் என்ற சொல்லிலிருந்தே கேரளம் என்ற வடசொற் பிறந்திருத்தல் வேண்டும். கொங்கு என்பது, குடகு என்பதைப் போன்று, வளைந்தது கோணலானது என்றே பொருள்படும். மலையாள நாட்டு இயற்கை யமைப்பை யொட்டி இப் பெயர் உண்டாயிருத்தல் எளிதில் உய்த்துணரப்படும். கேரம் என்ற சொல்லுக்கு மலையாள மொழியில் "தென்னைமரம்" என்ற பொருளுளது. மலையாள நாட்டில் தென்னைகள் சிறப்பாக வளர்ந்து பெருகியிருக்கின்றமை பற்றி ஒருவாறு இம் மரத்தினாலேயே அந்நாட்டிற்கு அப் பெயர் வந்ததென்று கூற முன்வரலாம்; எனினும் மரத்தின் பெயரை யொட்டி நாட்டிற்குப் பெயர் வந்ததா அன்றி நாட்டின் பெயரை யொட்டி மரத்திற்குப் பெயரிடப்பட்டதா என்பது சிக்கலான ஒரு கேள்வியேயாகும்.

மலையாளம் :

இனி, **மலையாளம்** என்ற சொல்லை யொட்டிய எச்சொல்லும் பண்டைக் கிரேக்க ஆசிரியர்களால் குறிக்கப்படவில்லை. கி. பி. 545-ஆம் ஆண்டிற் குரியது என்று கருதப்படுவதான [1]"கிறித்தவ ஊர் வரலாறு" என்ற கிரேக்க நூலில் ஈழநாட்டைக் குறித்து எழுதிவருமிடத்து அதனை

1. Christian Topography of Cosmas Indicopleustes.

யடுத்துள்ள நாடுகளில் "மிளகுவரும் மலே" என்ற ஒரு நாடுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இச் சொல் மலையென்ற தமிழ்ச் சொல்லுடன் பொருத்தமாக இருப்பது எளிதிற் புலனாகும். மலை, மலைநாடு போன்ற சொற்கள் அக்காலை ஈழநாட்டிற் குடியேறியிருந்த தமிழர்களால் பெருவாரியாக வழங்கப்பட்டிருந்தல் கூடும். இன்றும் அங்கு அவை வழங்குவனவே. மலை என்ற அச்சொல் மலையாளத்தில் மலே என்றே வழங்குவதாம்.

மலையாள மொழி தமிழிலிருந்து பன்னூறாண்டுகட்கு முன்னரே "உதித்தெழுந்த" கிளைமொழியே. ஆயினும், தமிழில் காணப்படும் [1] ஐம்பால் விகுதிகளை அம்மொழி ஒதுக்கியுள்ளது; மேலும், அளவுகடந்த வடமொழிச் சொற்களைத் தன்பாலேற்று அம்மொழி பயன்படுத்தி வருகின்றது. இவையே அம் மொழிக்கும் தமிழுக்குமுள்ள தலையாய வேறுபாடுகளாம். இவ் வேறுபாடுகள் நோக்கியே, மலையாளம் தமிழின் இனமொழியா அன்றிக் கிளைமொழியா என்ற ஐயப்பாடு எழுந்ததாகும். இனமொழி என்று கொள்வதினும் கிளைமொழி என்று கொள்வதே ஏற்புடைத்தாம்.

தமிழிலிருந்து பன்னூறாண்டுகட்கு முன்னரே மலையாள மொழி பிரிந்ததாயினும், தமிழ்மொழியின்மாட்டுக் காணப்படும் மொழி வளர்ச்சியும், திருத்தமும், அதன்கண்ணும் காணப்படுகின்றன. பண்டைக் காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளைக் கடந்து சென்று மேலைக் கடற்கரையில் வதிந்துவந்துள்ளமையால் இத் தொடர்பு காணப்படுகின்றது என்று எளிதில் ஊகித்துக் கொள்ளலாம். [2] "பெரிப்ளூஸ்" ஆசிரியர் மேலைக் கடற்

---

1. போகிறேன், போகிறாய், போகிறான், போகிறது, போகின்றன என்ற ஐவேறு தமிழ் வினைச்சொற்களும் மலையாளத்தில், "போகுன்னு" என்ற ஒரே வினைச்சொல்லாற் குறிக்கப்படும். 2. Periplus.

கரையிலிருந்த [1] "நெல்குன்றம்" என்ற சிறந்த துறைமுகப் பட்டினம் தமிழ் மூவேந்தர்களுள் தலைசிறந்த மதுரைப் பாண்டிய மன்னர்தம் ஆட்சிக் குட்பட்டது என்று குறித்துப் போந்தமை இக் கொள்கையை அரண் செய்வதாகும். மலையாள மொழியின் பண்டை இலக்கியங்க ளெல்லாம் வடமொழியை விடத் தமிழ் மொழியையே பின்பற்றி வந்துள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றன என்று டாக்டர் குண்டெர்ட் கூறுவதும் அதனையே தெளிவுறுத்தும். தமிழ் முதலெழுத்துக்களாகக் கணக்கிடப்படும் உயிருமுடம்புமா [2] முப்பதெழுத்துக்களுக்கும் புறம்பான பிற எழுத்துக்களைப் பண்டை மலையாள இலக்கியங்கள் கையாளாமல் ஒதுக்கி வந்துள்ளன என்றும், அவ் விலக்கியங்களிலுள்ள வரிவடிவமோ தமிழ்நாட்டில், அதிலும் தென்பாண்டி நாட்டில், கல்வெட்டுகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த வட்டெழுத்துக்களைப் போன்றிருந்த தென்றும், குண்டெர்ட் பெரியார் கூறியுள்ளார். மலையாள மொழியின் முதற் செய்யு ளிலக்கியமாகக் கருதப்படுவது "இராம சரிதம்" என்பதேயாம். இது சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே எழுதப்பட்டதாகும். எனினும் இதன்கண் வடமொழி எழுத்துக் கலப்புக் காணப்படவில்லை. யூத பட்டயங்களிலும், சிரிய பட்டயங்களிலுங் காணப்படும் இலக்கண அமைப்பையே உடையதாகவும் இஃது இருக்கின்றது. இதை நோக்கும்போது மலையாள மொழியும் அதன் பிற்கால இலக்கியங்களும் எத்துணை விரைவில் வடமொழி மயமாக மாறிவிட்டன என்பது வியப்பையே அளிப்பதாகும். இத்துணை மாறுதலும் சென்ற இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டுகளுக் குள்ளாகவே ஏற்பட்டதாகும். இரண்டு அல்லது மூன்றே நூற்றாண்டு! எனினும்

---

1. Nelkynda. 2. முப்பத்திரண்டென்ஞர் கால்டுவெல்.

எத்துணை வடமொழிக் கலப்பு!! தமிழில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு வடமொழிக் கலப்புக் குறைவாகக்காணப்படுகின்றதோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு மலையாளத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது!!! மேலும், அதன் வரிவடிவமும், தமிழ் நாட்டில் வடமொழி எழுத்துக்களை எழுதக் கையாளப்படும் கிரந்த எழுத்துக்களின் வரிவடிவை யொட்டியே வகுக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் கருதக்கிடக்கின்றது. ஆகவே, தமிழிலிருந்து ஒருசிறிது வேறுபட்டிருந்த மலையாளம் படிப்படியாக வேறுபாடுகள் மிக்கதாகி, தமிழின் கிளைமொழி யென்பது போய், உடன்றோன்றிய இனமொழியோ என்று கருதக்கூடியதொரு நிலையை எய்திவிட்டது. மலையாள மொழிக்குத் தமிழே தாய்மொழி என்பதில் யாதொரு ஐயமு மின்று; எனினும் மலையாள மொழி இப்பொழுதுள்ள நிலையை நோக்கில், தாயின் தொடர்பை நீத்துத் தனிப்பட்ட வேற்றுருவைக் கொண்ட மகளொருத்தியைப்போன் றாய்விட்டது மலையாள மொழி என்றுதான் கூறுதல் வேண்டும்.

மலையாள மொழி தமிழின் கிளை மொழிதானா? ஆம்; கிளைமொழிதான். திசைகளைக் குறிக்க எழுந்த 'கிழக்கு' 'மேற்கு' என்ற இரு சொற்களைக் கொண்டே மேற்கண்டவாறு விடை யிறுக்கலாம். கீழ் அல்லது அடி என்ற பொருளைக் குறிப்பது தமிழ்க் "கிழக்கு" என்னுஞ் சொல்; அவ்வாறே மேல் அல்லது உயரம் என்ற பொருள் குறிப்பது தமிழ் "மேற்கு" என்ற சொல். இச் சொற்களைக் கொண்டே இவை மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்குக் கீழ்ப்புறம் இருந்த தமிழ்நாட்டு மக்களிடையேதான் முதற்கண் தோற்றம் பெற்றனவாதல் வேண்டும் என்று எளிதில் ஊகிக்கலாம்.

மேற்றிசையில் எங்கணும் ஓங்கி யுயர்ந்த மலைத்தொடர்! ஆகவே மேற்குத் திசை நோக்கிச் செல்ல வேண்டின் வரவர மேலேறித்தான் செல்லல் வேண்டும். கீழ்த்திசையில் எங்க

னும் பரந்து விரிந்த பனிக்கடல்! ஆகவே, கீழ்த் திசை நோக்கிச் செல்லவேண்டின் வரவரக் கீழ்நோக்கி இறங்கித் தான் செல்லல் வேண்டும். அதாவது, தமிழ்நாடு மேற்புறம் உயர்ந்தும்,கீழ்ப்புறம் தாழ்ந்தும் அமைந்துள்ளது என்பதே. ஆனால் மலையாள நாடோ இதற்கு நேர்மாறான அமைப்பை உடையதாக இருக்கிறது. ஓங்கியுயர்ந்த மலைத்தொடர் கிழக்கிலும், பரந்து விரிந்த பனிக்கடல் மேற்கிலுமாக ஆங்கு அமைந்துள்ளன. இவ்வாறிருந்தும், உயர்ந்த மலையமைந்துள்ள கீழ்த்திசையைக் குறிக்கும் சொல் மலையாளத்திலும் "கிழக்கு" என்பதேதான்! மலையாளம் தமிழ்தான் என்று கூறுவதற்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமோ? மலையாளம் பேசும் மக்கள் எல்லோரும் பண்டைத் தமிழர்களே யல்லரோ? [1]பாலக்காடு, கோயமுத்தூர் வழியாகப் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் மேலைக் கடற்கரையை யடைந்து வடக்கே [2]சந்திரகிரி வரையிலும், தெற்கே திருவனந்தபுரத் தருகேயோடும் நெய்யாற்றுக் கரைவரையிலும் பரவி யிருத்தல் வேண்டும். அவ் விரண்டு எல்லைகட்கப்பாலும் அவர்கள் செல்லாமைக்குக் காரணம் இரு மருங்கிலும் தங்களினத்தைச் சேர்ந்த பிற வகுப்பினர் முன்னரே ஆங்குப் போந்து உறைதந்திருக்கக் கண்டமையேயாம். "மலையாள அகராதி"யின் முன்னுரையில் அதன் ஆசிரியரான டாக்டர் குண்டெர்ட் தமிழுக்கும் மலையாளத்திற்கும் பெருந்தொடர்புள்ள தென்பது உண்மையேயாயினும், முன்னதைப் பின்னதன் தாய்மொழியாகக் கொள்ளுதல் சரியன்றென்று எழுதியுள்ளனர். "கிழக்கு", "மேற்கு" என்ற சொற்களைக் கொண்டே மலையாள மக்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து மேலைக் கடற்கரை போந்து குடியேறியவர்கள் என்று கொண்டுவிட லாகாது என்றும், ஆரியர்களைப் போலவே திராவிடர்களும் வடபா

1. Palgnat. 2. Chandragiri.

விருந்து தென்பாற் போந்தவர்களானால், அவர்கள் முதலில் மேலைக் கடற்கரை (மலையாளம்) போந்து தங்கிய பின்னரே கிழக்கே (தமிழ் நாட்டில்) புகுந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் அவர் தம் கருத்தை விளக்கியுள்ளார். "மேற்கு" என்று மலையாளிகள் பெரும்பாலும் மொழிவதில்லை என்றும், "படிந் நாயிறு என்றே வழங்குகின்றார்கள்" என்றும் அவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆனால் "படிந்நாயிறு" என்ற அச் சொல்லும் "படு ஞாயிறு" என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் மலையாளத் திரிபேயாம். படு ஞாயிறு என்பது மேற்கே தாழ்ந்து படும் அல்லது மறையும் சூரியனைக் குறிப்பதாகும். "மேற்கு," "கிழக்கு" என்ற சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களே என்பதையும், அவை தமிழ்நாட்டிலேதான் முதற்கண் தோற்றம் பெற்றன என்பதையும் டாக்டர் குண்டெர்ட் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார். ஆனால் அவர் கருதிய வண்ணம் தமிழ் மக்கள் மேற்கிலிருந்துதான் கிழக்கே போந்தார்கள் என்று கொள்வது—அஃதாவது, மலையாளந்தான் தமிழ்மொழியின் தாய்மொழி என்று சொல்வது—இயற்கை யமைப்புக்கும் மொழிவரலாற்றிற்கும் எவ்வாற்றானும் முரண்படுவதாகும்.

ஈண்டுத் தமிழ்நாட்டின் கீழ்க் கரைக்கும், மேற்கரைக்கும் முறையே **கோரமாண்டல்** என்றும், **மலபார்** என்றும் ஆங்கிலத்திற் பெயர் வந்ததேன் என்பதை ஆராய்வோம்.

1. **கோரமாண்டல்:** தமிழ்ச் **சோழமண்டிலம்** என்பதே கோரமண்டலம் என்று திரிபுற்றிருத்தல் வேண்டும். சோழம் என்பதைச் சோளம் எனப் பிறழ உணர்ந்து, அதற்குத் தினை என்று பொருள்கொண்டு, சோழ மண்டிலம் என்றால் "தினை நாடு" என்று ஒருவர்[1] பொருள் கூறியது தவறேயாகும். பாண்டிய மண்டிலம் என்பது பாண்டிய நாடு என்று பொருள்படுவதே போன்று சோழ மண்டிலம்

1. ஃப்ரா பாவினோ ஸெயின்ட் பார்தோலோமியோ.

என்பது சோழநாடு என்றே பொருள்படும். முதன்முதல் இந்தியாவிற்கு வந்த போர்த்துகேசியர்கள் மேற்கரையிலிருக்கும் கோல்லத்திலிருந்து கீழ்க்கரையில் ஒரிஸ்ஸா வரையிலுள்ள கடற்கரைக்குச் சோழ மண்டிலம் என்றே பெயர் கூறிவந்தனர் என டாக்டர் குண்டெர்ட் கூறுகிறார். போர்த்துகேசியர்கள் வருவதற்கு முன்னிருந்த முகம்மதியர்கள் சோழமண்டிலக் கரையின் பெரும் பகுதியை மா'பார் என்றே அழைத்துவந்தனர் என்பதும், அதனையே நெடுநாள்வரை ஐரோப்பியர்களும் வழங்கிவந்தனர் என்பதும் மார்க்கோ போலோவின் குறிப்புக்களால் தெரியவருகின்றன.

மாபார் என்பது நீண்ட கரை என்றே பொருள்படும்; முன்காலத்தில் மதுரையை யடுத்த கடற்கரைக்கு அதுவே பெயராக வழங்கிவந்தது. மதுரைக் கரையிலிருந்து ஈழத்திற்குச் செல்வதற்கு "இராமர் பாலம்" (சேது) என்று நீண்ட அணை யொன்று இருந்ததே இவ் வழக்கிற்குக் காரணம் போலும்! பின்னர், கீழ்க்கரை முழுதிற்குமே இப் பெயர் வழங்கப்பட்டதாகல் வேண்டும். பிற்காலத்தில் வந்த டச்சுக்காரர்கள் கீழ்க்கரையின் நடுப் பகுதியை மட்டும் "சோரோ மாண்டல்" என்று குறித்து வந்தனர்.

"இந்தியாவிற்குப் போர்த்துகேசியர்கள் வந்தபோதே கோரமாண்டல் என்ற பெயர் வழங்கிவந்தது உண்மையே. 1499-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த ஹீரானிமோ டீ ஸ்டோ ஸ்டெஃபானோ[1] என்ற சிறு வரலாற்று நூலில் இப் பெயர் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. ஈழத்தை விட்டபின் 'பன்னிரண்டு நாட்கள் கழித்துக் கோரமாண்டல் என்ற மற்றோரிடத்தை அடைந்தோம்' என்று அதிற் கூறப்பட்டுள்ளது. 1510-ல் வெளிவந்த வேய்தேமாவின் கடற்செலவு[2] என்ற நூலிலும்,

1. Hieronimo de Sto Stefano. 2. Vaithema's Travels.

பார்போசா[1] என்ற போர்த்துகேசிய வரலாற்று நூலிலும் சாரமாண்டல் என்றும், கோரோமாண்டல் என்றும், சோலொமண்டில் என்றும், சோல்மெண்டர் என்றும் பலவாறாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. முகம்மதியர்களும் சோழமண்டிலம் என்ற பெயரையே வழங்கிவந்தார்க ளென்பதற்கு ரோலண்ட்ஸன் மொழிபெயர்ப்பாகிய 'தோஃபாத் அல் மஜாஹிதீன் அல்லது மலபார் முகம்மதியர்களின் வரலாறு'[2] என்ற நூலும் சான்று பகர்கின்றது. சோல மோண்டல்[3]த்திலுள்ள மைலாப்பூரிலும், நாகபட்டினத்திலும் ஏனைய கடற்றுறைகளிலும் பறங்கிகள்[4] கோட்டைகள் வகுத்துக்கொண்டனர் என்று அந் நூலிற் காணப்படுகிறது." என்று கர்னல் யூல்[5] வரைந்துள்ளார்.

இவற்றாலும், சகரமும் ககரமும் ஐரோப்பிய மொழிகளில் மாறுவதுண்டாதலாலும், சிறப்பு ழ கரத்திற்கு ரகரம் வழங்குவது பிறநாட்டு வழக்காதலாலும் சோழ மண்டிலம் என்ற தமிழ்ச் சொற்றொடரே ஆங்கிலத்தில் கோரமாண்டல் என்று திரிந்தது என்பது இனிது விளங்கும்.

2. **மலபார்:** மலபார் என்பதன் முதற்பகுதியும் மலையாளம் என்பதன் முதற்பகுதியும் ஒன்றேயாகும். (தமிழ்: மலை, மலையாளம்: மல.) பிற்காலக் கிரேக்கர் இதனை மலெ என வழங்கினர். அராபியக் கப்பலோட்டிகள் நெடுநாள் வரை பார் என்னும் அடை இல்லாமல் மல என்னும் முதற்பகுதியை மட்டுமே அந்நாட்டின் பெயராக வழங்கிவந்தனர். 851-ல் குலம்-மலை என்ற வழக்கும், 1150-ல் மலீ, மலிய என்ற வழக்குகளும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் குலம் மலை என்பதில் குலம் என்பது கொல்லத்தைக் குறிப்பதாகும். (கொல்லம் என்ற நகரின் பெயர் 660-ம் ஆண்டிலேயே

1. Barbosa. 2. Tohfat al Majahidin or History of Mahammadans in Malabar. 3. Solmondul. 4. Franks. 5. Col. Yule.

வழங்கியதாகத் தெரிவதால் அது 825-ல் அமைக்கப்பட்ட தென்னும் கூற்றுத் தவறென்று ஏற்படுவது ஈண்டுக் குறிப் பிடத் தக்கது.)

பார் என்னும் அடை முதன்முதலாக 1150-லேயே வருகின்றது. இது வாரம் என்னும் வடசொல்லி லிருந்து வந்ததென்றும், பார் என்னும் அராபியச் சொல்லி லிருந்து வந்ததென்றும், பார் என்னும் பாரசீகச் சொல்லி லிருந்து வந்ததென்றும் பலவாறான கொள்கைகள் உள்ளன. அடிப் பகுதி என்று பொருள்படும் வாரம் என்ற தமிழ்மலையா ளச் சொல்லே இஃது எனக் கொள்ளலாமாயினும், அத் தகைய வழக்கு அம் மொழிகளில் இல்லாதிருப்பது அங்ஙனம் கொள்ள இடையூறுகின்றது. வட இந்திய நாட்டுப் பெயர்க ளாகிய மார்வார், தார்வார், கத்தியவார் என்பவற்றுள்ளும் இதே அடை காணப்படுவது வடமொழி "வாரம்" என் பதை உறுதிப்படுத்துவதாகத் தோன்றக்கூடும். ஆனாலும், வார் என்பது வாஃட் என்று எழுதப்படுவதி லிருந்து இவை சூழல், நாடு என்னும் பொருள் உடைய வாட என்ற வட சொல்லிலிருந்து வந்தவையே என்றேற்படுகின்றது.

முதன்முதல் இந்த அடைமொழியை வழங்கியவர்கள் அராபியரேயாவர். ஆதலால் "பார்" என்ற அராபியச் சொல்லையே இதன் முதலாகக் கொள்ளல் வேண்டும். ஆனால் பார் என்ற பாரசீகச் சொல்லை நாடு, கண்டம் என்னும் பொருளில் அராபியர் பல்வேறிடங்களில் பயன்படுத்தி யிருப்பதாகக் கர்னல் யூல் கூறுகிறார். ஆகவே "பார்" என் னும் பாரசீகச் சொல்லடியாகவே, மலபார் என்பதிலுள்ள பார்[1] பிறந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கோடலே சிறந்தது.

மலபார்க் கரைக்கு அருகில் உள்ள தீவக் கூட்டங்க ளுக்கு மால் தீவங்கள் என்று பெயர். பிரார் தேலா வால்[2]

---

1. (தமிழ்ப்) பார் = பரப்பு, வன்னிலம். 2. Pyrard dela Val.

மோர்ஸ்பி[1] முதலியோர் இதனை மலெ என அழைத்தனர். சிங்களரும் இதனை மல்திவ மென்றே வழங்கினர். "பார்" என்பது நாடு, கண்டம் என்று பொருள்படுவதை நோக்க, மலெ என்ற பொதுப் பெயருடைய தீவுகளையும் தலைநிலத்தையும் பிரித்தறியவே மல தீவுகள், மலபார் என வேறு படுத்தி உரைத்தனரோ என்று நினைக்க இடமுண்டு. ஆனால் தமிழில் மல் என்பது மால என வழங்குவது புதுமையானது. இபின் பதூதா[2] என்பவர் மால தீவங்களை திபத் அல் மஹால்[3] என அழைப்பதிலிருந்து தமிழ் 'மால்' என்பது "மஹால்" என்பதன் மரூஉ என்று கூறலாகும். மஹால் மால் ஆதல் தமிழ் ஒலியியற்படி இயற்கையே என்க.

III. தெலுங்கு

தொன்மைச் சிறப்பிலும், சொல்வளத்திலும் தெலுங்கு மொழியைத் தமிழுக்கு அடுத்தபடியாகக் கூறலாம். மொழியினிமையை நோக்கின் அது தமிழினுஞ் சிறந்த தொன்றாகவே மதிக்கப்படுகிறது. ஐரோப்பியர்கள் முதலில் தெலுங்கு மொழியை "ஜெண்ட்டு" என்று அழைத்து வந்தனர். வர வர அது வழக்கொழிந்தது.

தெலுங்கு மொழி பழவேற்காடு தொடங்கிச் சிக்கை குளம்[4] வரையிலுள்ள நிலமுக்கின்[5] கீழ்க்கரையிலும், மேற்கே மராட்டிய நாட்டின் கிழெல்லை தொடங்கி மைசூர் வரையிலும் பேசப்பட்டு வருகிறது; வட சர்க்கார்க் கோட்டங்களும்[6], கர்நூல் கோட்டமும், நிஜாம் நாட்டிற் பெரும் பகுதியும், நாகபுரி நாடும், கோண்டு வனமும்[7] இதனுள் அடங்கியனவாம். இந் நிலப் பகுதியை முகம்மதியர்கள் தெலிங்காணம் என் றழைத்துவந்தனர். தொலைநாடுகளுக்

1. Morseby. 2. Ibn Batuta. 3. Dhibat al-Mahal.
4. Chicacole. 5. Peninsula. 6. Ceded Districts. 7. Gondvana.

குத் தொழில் கருதிச் செல்வதையும், பிற நாடுகளிற் சென்று குடியேறுவதையும் தெலுங்குமக்கள் வரவரக் குறைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். திராவிடக் குழுவினருள் எண்ணிக்கை மிகுந்த இனத்தினர் தெலுங்கர் என்று ஐயமின்றிக் கூறலாம். தமிழ்நாட்டில் நாயக்கர்கள் (வடமொழி நாயகர்கள்) என்றழைக்கப்படுவோரும், ரெட்டிகளும் தெலுங்கர்களே. இவர்கள் ஏறக்குறையப் பத்து நூறாயிரவர் உள்ளனர். இவர்களையும் மைசூரிற் குடியேறியுள்ள தெலுங்கரையும் சேர்த்துக்கொண்டால், தெலுங்கு பேசும் மக்களின் மொத்தத் தொகை 2,30,00,000 ஆகும். நிஜாம் நாட்டில்மட்டும் இருக்கும் தெலுங்கர் தொகை, 1911 கணக்குப்படி, 60,00,000 ஆகும்.

இன்று தெலுங்கர் தமிழரைப் போன்று திரை கடல் கடந்து பொருளீட்டும் முயற்சியுடைய ரல்லராகக் காணப்படினும், பண்டைக் காலத்தில் இத் துறையில் தமிழருக்கு வழிகாட்டியா யிருந்தவர்கள் அவர்களே யாவர். இன்றும் மலாய் நாட்டினர் தமிழரைக் குறிக்க வழங்கும் கிளிங்[1] என்ற சொல் கலிங்கம் என்பதன் மரூஉ. கலிங்கம் என்பது தெலுங்குநாட்டு நெய்தல நிலத்திற்குப் பெயர். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் சுமத்ரா, ஜாவா என்னும் திட்டுகளுக்குச் சென்று குடியேறி ஆங்குக் கோயில்கள் கட்டி வாழ்ந்துவந்த சென்னை மண்டில மக்கள் தெலுங்கர்களே என்று கருதப்படுகின்றனர்.

வடமொழி வாணர் தெலுங்கை ஆந்திரம் என்றழைப்பர்; ஆந்திரர்கள் பேசும் மொழி ஆந்திரம். தெலுங்கர் பண்டைக் காலத்திலிருந்தே ஆந்திரர் என்றும், கலிங்கர் என்றும் இரு பிரிவினராக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். கலிங்கர்களை விட ஆந்திரப் பிரிவினரே பண்டைய ஆரியர்களுக்கு மிக்க

1. Kling.

அறிமுகமானவர்கள். இருக்கு வேதத்தின் கிளையாகிய ஐதரேய பிராமணத்தில்[1] ஆந்திரர்கள் என்ற மக்கள் முதன் முதலாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் நாகரிகமற்ற ஓரினத்தார் என்று அந் நூல் கூறுகின்றது. புராண காலத்தில் ஆந்திர அரச பரம்பரையொன்று வட இந்தியப் பகுதியில் ஆட்சி செலுத்திவந்துள்ளதாகவும் தெரியவருகிறது. மெகாஸ்தனீசுக்குப் பின்வந்த பிளினி என்பார் "அந்தாரீ" என்போர் ஆற்றல் மிகுந்த ஓரினத்தார் என்று குறிப்பிடுகின்றார். பியூட்டிஞ்சர் டேபில்ஸ் என்ற உரோமபடங்களில் ஆந்திர இந்தி என்ற ஒன்று (கங்கைக்கு வட பகுதியில்) இருப்பதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது என்று முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. ஆந்திரர்களின் மொழியைப் பற்றி முதற்கண் குறித்தெழுதியவர் ஹியூன் சியாங் என்ற சீன யாத்திரிகரே. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் வந்த அவர், ஆந்திரர்களின் மொழி மத்திய இந்தியமொழியினும் வேறுபட்டதொன்று என்றும், ஆனால் அதன் வரி வடிவமோ மத்திய இந்தியமொழியின் வரி வடிவத்தைப் பெரும்பாலும் ஒத்ததே என்றும் குறித்துள்ளார். எனவே, ஆந்திர மொழி கலைத்துறையில் ஒருவாறு அக் காலத்திலேயே வளர்ச்சியுற்றிருந்தது என்பதும், அதனாலேயே ஆந்திரர் என்ற பிரிவினர், கலிங்கர் என்ற பிரிவினரை நோக்க, நாகரிகத்தில் மிக்கவராக வடமொழி வாணராற் கருதப்பட்டு வந்தனர் என்பதும் எளிதிற் பெறப்படும். ஹியூன் சியாங் காலத்திற்குப் பின் வந்தவரான குமாரில பட்டர் என்பார் "ஆந்திர திராவிட பாஷா" என்று திராவிட மக்கள் பேசும் மொழியைக் குறித்ததும், கலிங்க திராவிட பாஷா என்றோ, திரிலிங்க திராவிட பாஷா என்றோ குறிக்காததும் கருதற்பாலன.

1. Aitareya Brahmana of the Rig Veda.

தெலுங்கு மக்கள் தம் மொழியினைத் தெலுகு என்றே கூறுகின்றனர். தெலுங்கு, தெலிங்க, தெய்லிங்க, தெனுகு, தெனுங்கு என்றும் அம் மொழிக்குப் பிற பெயர்கள் உண்டு. தெனுகு அல்லது தெனுங்கு என்பதே மொழிக்குரிய சரியான பெயர் என்று தெலுங்கு மொழிப் புலவர்கள் கூறுவர்; தேன் என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டதாகக் காரணமுங் காட்டுவர். இது ஒப்பக்கூடியதன்றாயினும், சொற்போக்கும் மொழி யினிமையும் அப் பெயருக்கு ஏற்றனவாகவே காணப் படுகின்றன.

தெலுங்கு, திரிலிங்கம் என்பதன மரூஉ என்பதூஉம் ஒன்று. இத் தொடரின் பொருள் இலிங்கங்களை யுடைய மூன்று கோயில்களை எல்லையாகக் கொண்ட காடு என்பதே. இவ் விளக்கம் தெலுங்குப் புலவரின் நுணுக்கத் திறனைக் காட்டுகிற தென்பதில் ஐயமில்லை. குறிப்பிட்ட மூன்று கோயில்களின் பெயருடன் இப் பெயரை ஒட்ட வைப்பது நம்பத்தக்க தன்றாயினும், இலிங்கம் என்ற சொல்லுடன் இது தொடர்புடையது என்பதில் மிகுந்த உண்மை இருக்கத்தான் வேண்டும்; ஏனெனில் இன்றைப் புலவரது கொள்கைக்கு நெடுந்தொலை அப்பாற்பட்ட காலத்தவரான திபெத் நாட்டு அறிஞர் தாரநாதர் திரிலிங்கம் என்ற தொடரை வழங்குவதோடல்லாமல் கலிங்கம் என்ற நாடு திரிலிங்கத்தின் ஒரு பகுதி என்றும், அதன் தலைநகர் கலிங்கபுரம் என்றும் குறித்துள்ளார். மேலும், இன்னும் பழமையான நாளிலேயே டாலமி[1] இப் பெயரைக் கையாண்டுள்ளார். டாலமியின் காலம் புராணங்களுக்கு முந்தியதாகல் வேண்டும்.

இனித் தெலுங்கு என்பது திரிலிங்க மன்று, திரிகலிங்க மென்பாரும் உளர். இதற்குப் பொருத்தமாகப் புராண மொன்றில் இவ் வ்ழக்கிருப்பதாக டாக்டர் கெர்னும்[2], கல்

1. Ptolemy. 2. Dr. Kern.

வெட் டொன்றில் அரசர் குடி யொன்றைச் சேர்ந்தோர் தம்மைத் திரிகலிங்க அரசர் என்று கூறிக்கொண்டதாகக் கன்னிங்ஹாமும்[1] உரைக்கின்றனர். மாபாரதத்தில் மூவேறிடங்களில் மூவேறு குழுவினரைக் கலிங்கர் என அழைத்திருப்பதும், பிளினி என்பார் கலிங்கருடன் மக்கோக் கலிங்கர், கங்கரிதேஸ் கலிங்கர் என்பவர்களைக் குறிப்பிட் டிருப்பதும் இதனை வலியுறுத்துவதாக அவர் கொள்கிறார்.

தெலுங்க நாட்டைப் பிளினி மோடோகலிங்கம் எனவும் குறித்துள்ளார். இதில் மோடோக என்பது மூன்று என்ற பொருள்கொண்ட பழந் தெலுங்குச் சொல் என ஏ. டி. காம்பெல்[2] கொள்கிறார். ஆனால், இன்றைத் தெலுங்கில் மூன்று என்பதற்குச் சரியான மொழி மூடு என்பதேயாகும். மூடுகு என்பதுகூட உயர் இலக்கிய வழக்கேயாம். காம்பெலுக்கு மாறாக ஸி. பி. பிரௌன் என்பார் மோடோ கலிங்கத்தை மோடோ+கலிங்கம் எனப் பிரித்து மூன்று கலிங்கம் எனப் பொருள்படுத்துகிறார்.

தெலுங்கிற்குத் தமிழர் தந்த பெயர் வடுகு என்பதாகும். தெலுங்கர், அதிலும் சிறப்பாக, நாயக்க வழியைச் சேர்ந்தவர் வடுகர் எனப்படுவார். இதன் முதன்மொழி வட என்ற தமிழ்ச் சொல்லேயாகும். போர்த்துகேசியராலும் ஸெயின்ட் ஸேவியராலும்[3] குறிப்பிடப்பட்ட, படகேஸ், இவர்களேயாவர்.

IV. கன்னடம்

தெலுங்கு மொழிக்கு அடுத்தபடியாக இடம் பெறத்தக்கது கன்னடம். கர்நாடகம் என்றும், கானரீஸ் என்றும் அது வழங்கப் பெறும். மைசூர், தென் மராட்டிய நாடு, நிஜாம் நாட்டு மேலைக் கோட்டங்கள் சில, ஆகிய பகுதிகளில்

1. General Cunningham. 2. Mr. A. D. Campbell. 3. St. Xavier.

இம் மொழி வழங்கிவருகிறது. மலபார்க் கரையிலுள்ள கானரா என்னும் கன்னடியக் கோட்டத்தில், மலையாளம், துளு, கொங்கணி ஆகிய மொழிகளுடன் கன்னடமும் பேசப் படுகிறது. நீலகிரியிலுள்ள வடகர்[1] என்னும் பெருந் தொகை மக்கள் பேசுவது பழைய கன்னடமே. இம் மொழி பேசுவோரின் மொத்தத் தொகை 1,05,00,000.

கர்நாடம் அல்லது கர்நாடகம் என்ற சொல் முதற்கண் தெலுங்கு, கன்னடம் என்ற இரண்டு மொழிகளையுங் குறிப் பதற்கே பொதுப்பட வழங்கப் பெற்றது; பின்னர், தெலுங்கை நீக்கிக் கன்னடத்தை மட்டுமே அது குறிப்பதா யிற்று. கர்நாடகம் என்பது வடமொழிச் சொல்லி லிருந்து பிறந்தது என்பர் வடமொழிப் புலவர். ஆயினும், டாக்டர் குண்டெர்ட் கூறுவதுபோல் கரு + நாடு + அகம் என்ற தமிழ்ச் சொற்களின் அடியாகப் பிறந்தது அச் சொல் என்று கொள்வதே சிறப்பாகும்.

தமிழிற் செந்தமிழ், கொடுந் தமிழ் என்ற இரு பிரிவு கள் இருப்பன போன்று கன்னடத்திலும், பழைய கன்ன டம் என்றும், புதுக் கன்னடம் என்றும் இரு பிரிவு கள் உள்ளன. இப் பிரிவுகளுக் கிடையேயுள்ள வேறுபாடு தமிழையும் மலையாளத்தையும் போன்று வடமொழிச் சொற் கலப்பினால் ஏற்பட்ட தொன்றன்று; சொல்லாக்க முடிபுகளி னாலேயே ஏற்பட்ட தொன்றாகும். பழைய கன்னடம் என்ற மொழியும், பழைய கன்னடம் என்ற வரிவடிவமும் ஒன் றன்று. அது வேறு, இது வேறேயாம். இரண்டையும் ஒன்றுடனொன்று கலத்தல் கூடாது. மைசூரிலும், மராட் டிய நாட்டிலும் காணப்படும் கல்வெட்டுகளிற் பல பழைய கன்னடம் என்னும் வரிவடிவத்தா லியன்றனவேயாம். ஹள கன்னடம் என்ற பழைய கன்னடத்திலுள்ள கல்வெட்டுக்

1. Badagas.

களின் சொற்களெல்லாம் வடமொழியே யன்றிக் கன்னட மல்ல.

கர்நாடகம் என்ற சொல் பன்னூறாண்டுகளாகவே வழக்கில் இருந்துவருகிறது. கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டினரான வராஹமிஹிரர் அதனை எடுத்தாளுகிறார். தாரநாதரும் கர்நாடம் என்பதைக் குறிக்கிறார். முகம்மதியர்கள் இதனைக் கர்நாட்டிக் என்றனர். ஆங்கிலேயர்கள் "கானரீஸ்" என்று திரித்து வழங்கலாயினர்.

V. துளு

துளு அல்லது துளுவம் திருந்தியதொரு மொழியே யாகும். எனினும், அதற்குத் தனிப்பட்ட வரிவடிவமோ, இலக்கியமோ இல்லாமையால் அதனைத் திருந்திய மொழியினத்தில் சேர்த்தல் ஒல்லுமோ என்று ஐயுறுதல் கூடும். துளு மொழியில் முதன்முதலாக நூல்கள் சில அச்சிட்டவர்கள் பேசில் மிஷனைச்[1] சேர்ந்த குருமார்களே யாவர். ஆனால் அவர்கள் அந் நூல்களைக் கன்னட மொழியின் வரிவடிவிலேயே அச்சிட்டுவிட்டனர். ஆதலால், துளு மொழிக் குரிய எழுத்து கன்னடமே என்று நம்பப்படுவதாயிற்று. இலக்கியமில்லையேனும் துளு மிகவும் திருந்திய திராவிட மொழிகளுளொன்று என்றுதான் கூறவேண்டும்.

இம் மொழி சிறு தொகையினரான மக்களால் குறுகிய அளவுள்ள ஒரு பகுதியில்மட்டும் பேசப்பட்டு வருகிறது. கன்னடக் கோட்டத்தில் ஓடும் சந்திரகிரி, கல்யாணபுரி என்ற இரண்டு ஆறுகளும் இம் மொழி வழங்கும் பகுதியின் இரண்டு எல்லைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அவ் வெல்லைகளைக் கடந்து அது வழங்கியதாகக் கூறுதற்கு மில்லை.

1. Basle Missionaries.

துளு மொழி பேசுவோரின் தொகை 5,00,000-க்கு மேற்பட்டதாகும். இருந்தாலும் அவரிடையே பல மொழிகள் வழங்குகின்றன. ஆதலால் துளு எங்கே ஒருவழியாய் மறைந்தொழிந்துவிடுமோ என்றுகூட ஐயுறலாம். இருந்தாலும் அது மறைந்தொழிதற்கான குறிகள் ஒன்றும் இதுவரைக் காணப்பட்டிலது. திராவிட மக்களுக்குள் மாறுதல் என்பதே வேண்டாத ஓர் இனத்தார் இருக்கக்கூடுமென்றால் அவர்கள் துளுவர்களே. ஆதலின் அவர்கள் தம் மொழியை மறைந்தொழியவும் விடுவரோ!

துளு என்பது பணிவு, அடக்கம் என்று பொருள்படும் என பிரிகேல்[1] என்ற கன்னட இலக்கண நூலாசிரியர் கூறுகிறார். இதிலிருந்து அச்சொல் அம்மொழி பேசும் மக்களையேயன்றி அம் மொழியைக் குறித்ததாகக் கொள்ள இடமில்லை.

மலையாள மொழியின் கிளை மொழியே துளு என்று எல்லிஸ்[2] நம்பினர். அவர் அவ்வாறு நம்பியதற்கு மலையாள மொழி அருகிற் பெரு வழக்கி லிருப்பதும், துளுவப் பார்ப்பனர்கள் வடமொழியில் எழுத மலையாள எழுத்துக்களையே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தி வருவதும் காரணங்களாகலாம். இக் காரணங்கள் சாலா. துளுவம் மலையாளத்தின் கிளையன்றென்று உறுதியாகக் கூறலாம். "துளு இலக்கணம்" வகுத்த பிரிகெல் இதைக் குறித்துப் பல உண்மைகளையெடுத்துக் கூறி விளக்கியுள்ளார். மலையாளத்திற்கும் தமிழுக்கும் இருக்கும் வேறுபாட்டைவிட மிகுந்த வேறுபாடு துளுவத்திற்கும் மலையாளத்திற்கு மிடையே உள்ளது. ஆனால் அதற்கும் கன்னட மொழிக்கு மிடையே அத்துணை வேறுபாடில்லை. குடகு மொழிக்கும் துளுவத்திற்கு மிடையிலுள்ள வேறுபாடோ மிகமிகக் குறைவு. தமிழ் மொழியிலிருந்தோ குடகு பெரிதும் வேறுபடுகிறது.

1. Mr. Brigel. 2. Mr. Ellis.

சென்னைக் கருகில் வசித்துவந்த குறும்பர்கள் என்ற நாடோடி இடையர்கள் துரத்தப்பட்டு அவர்களுடைய நில புலங்கள் துளுவ நாட்டு வேளாளர்களுக்கு வழங்கப் பெற்றன என்ற ஒரு பழங் கதையை எல்லிஸ் கூறியுள்ளார். சென்னையையும், சென்னையையடுத்துமுள்ள சில குடும்பத்தினர் தங்களைத் துளுவ வேளாளர் என்று அழைத்துக்கொள்வது மேற்குறித்த பழங் கதைக் கொள்கையை வலியுறுத்துவதாகும். இருந்தாலும், துளுவ நாட்டிலிருந்து பலர் சென்னைக்கு வந்து குடியேறியிருக்கக்கூடும் என்று கொள்வதற்கில்லை; ஏனெனில், அவ்வாறிருந்தால் சென்னை நகரத் தமிழ் சிற்சில துறைகளிலேனும் துளுவ மொழிப் பண்புகளை ஏற்றுக்கொண்டிருத்தல் இயல்பாகுமாதலின். அவ்வாறு துளுவமொழிக் கலப்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சென்னை நகரத் தமிழ், சென்னை மண்டிலத் தமிழிலிருந்து வேறுபட்டுக் காண்பது தெலுங்கு மொழிக் கலப்பினாலேயே யன்றித் துளுமொழிக் கலப்பினாலன்று.

VI. குடகு

குடகுக்கு இலக்கியம் இல்லை. துளுவை ஒப்பக்கூட இதனைப் பண்பட்ட மொழி என்று சொல்ல முடியாது. எனவே, முதற்கண் இதனைத் தனி மொழியாகக் கணக்கிடாமல் கன்னடத்துள் அடக்கிக் கூறப்பட்டுவந்தது. இதன் உறவைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி இன்னும் தெளிவு பெறவில்லை. டாக்டர் மோக்லிங்[1] என்ற ஜெர்மானிய ஆராய்ச்சியாளர் இது கன்னடத்தைவிடத் தமிழ் மலையாளம் இவற்றுக்கு அண்மையானது என்று கூறினர். திராவிடக் குழுவில் இஃது எதனுடன் நெருக்கமான உறவுடையது என்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை யாயினும், மேற்படையாக நோக்கின், இது

1. Dr. Mogling.

பழங் கன்னடத்திற்கும் துளுவிற்கும் இடைப்பட்டதெனத் தோற்றுகிறது. இம் மொழியின் இலக்கணமொன்றும் சில பாட்டுக்களும் மேஜர் கோல்[1] என்பவரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

" நீலகிரியிலுள்ள பண்டைக் குடிகளின் மொழிகளைப் போன்று இம் மொழியும் (குடகு) தன் தொன்மைப் பண்பு மாருமல் இருந்து வருகிறதென்பதில் ஐயமில்லை. இஃது இம் மக்கள் பெரும்பாலும் ஒதுங்கி வாழ்ந்து வருவதனுலேயே யாகும். குடகு மக்கள் பண்டைக் காலத்திலேயே மேற்கு மலைத்தொடரிற் குடியேறிவிட்டனர் என்பது அவர்களிடையே இன்றும் ஒரு பெண் பல ஆடவர்களை மணந்து கொள்ளும் வழக்கமிருந்துவருவதனுற் புலப்படும். இவ் வழக்கம் பண்டைத் திராவிடர் வழக்கமாகும். இவர்களுக்கு இலக்கியமில்லை; பார்ப்பனர் பழக்க வழக்கங்கள் இன்றளவும் இவர்களிடைப் புகவில்லை" என்று பர்னேல்[2] எழுதியுள்ளார்.

இதுகாறும் விரித்துரைத்த ஆறு மொழிகளும் திராவிடக் குழுவினுள் திருந்தியவையாகக் கொள்ளக் கிடப்பன. இனிக் கூறப்போகும் ஆறும், இவற்றிற்கு மாருகத், திருந்தாதன; அதாவது எழுத்தும் இலக்கியமும் இல்லாதன.

திருந்தா மொழிகள்

(I) துதம் :

துதம் அல்லது தொதம் என்பது நீலகிரி மலையிலுறையும் துதவர் அல்லது தொதவரின் மொழியாம். இவர்கள் தொகை எக்காலத்தும் ஒன்றிரண்டாயிரத்திற்கு மிகுதியா யிருந்திருக்க முடியாது. அபினிப் பழக்கத்தாலும், பெண்கள் பல கணவர்களைக்கொள்ளும் முறையாலும், பெண்

1, Major Cole. 2. Burnell's "Specimens of South Indian Dialects: No. 3."

குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடன் கொன்றுவிடும் வழக்கம் ஒரு காலத்தில் கையாளப்பட்டிருந்தமையாலும் இவர்கள் தொகையில் அருகி, இன்று 700 அளவில் குறைந்திருக்கின்றனர். ஆயினும், இவர்கள் மொழி ஒப்பியல் மொழியிலக்கணத்திற்குப் பயன்படும் சிறப்புக்கள் உடையது.

தூத அல்லது தொத என்பது தமிழ்த் தோழன் (கூட்டத்தான்) என்பதுடன் உறவுடையது என்று டாக்டர் போப் கொண்டனர். ஆனால், அஃது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று.

(II) கோதம் :

தொதவர்களேயன்றி, நீலகிரி மலையில் கோதர்கள் என்ற ஒரு சிறுகுடியினரும் வாழ்ந்துவருகின்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் கூலித் தொழிலாளிகளேயாவர். இவர்களின் தொகை ஏறக்குறைய 1200 ஆகும். பண்டை நாட்களிலிருந்த உயர்குடி மக்களால் துரத்தப்பட்டு இவர்கள் இங்கே வந்து குடியேறியவர்களாதல்வேண்டும். இவர்கள் மொழியாகிய கோதம் கன்னடத்தின் கொச்சைக்கிளை என்று ஒருவாறு கூறலாம். 1911-ஆம் ஆண்டு எடுத்த மக்கட்டொகைக் கணக்கின்படி அஸ்ஸாம் நாட்டில் ஒன்பதின்மர் கோதர் இருந்தார்களாம்.

இனி, இத் தொதவமும் கோதமுமேயன்றி, வடகர்கள் பேசும் ஒரு தனிப்பட்ட மொழியும், இருளர்கள் பேசும் தமிழ் மொழிச் சிதைவும், குறும்பர்கள் என்ற முல்லை நில மக்கள் பேசும் தமிழ்மொழிச் சிதைவும் நீலகிரி மலைத் தொடரில் வழங்குகின்றன.

(III) கோண்டு :

கோண்டர்கள் மத்திய இந்தியாவிலுள்ள குன்றுகளிலும் காடுகளிலும் உறையும் பழங்குடிகள் ஆவர். இவர்க

ளது தொகை பதினைந்து நூறாயிரம் (15,00,000) ஆகும்.* இவர்கள் வாழும் பகுதியை முன்னைய ஆராய்ச்சியாளர் கோண்டவனம் என்றழைத்தனர். கோண்டர்கள் தாமே தம்மைக் குறிக்க வழங்கிய பெயர் கோயீதோர்[1] அதாவது கோயிக்கள் என்பதாகும். இவரிடையே 12 வகுப்புக்கள் உள்ளன. அவற்றுள் 4 வகுப்பினர் தம்மைச் சிறப்பாகக் கோயிதோர் என்று கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். இவருள் ஒரு வகுப்பினர் கோஹிதூர் என்று தம்மைக் குறிக்கும் மாரியார் ஆவர். இவர்களே கோண்டர் அனைவரிலும் வீரமும் முரட்டுத் தனமும் மிக்கவர். கலப்பற்ற பழங்கோண்டர்களும் இவர்களே யாவர் என்று எண்ண இடமுண்டு.

(IV) கந்தம் அல்லது கு:

ஆங்கில அறிஞர் இவர்களைக் கொந்தர் என்று வழங்குகின்றனர். ஆனால் இவர்களை அடுத்துள்ளோர் இவர்களைக் கந்தர் என்றும், இவர்கள் தாமே தம்மைக் கு என்றும் வழங்குகின்றனர். இவர்கள் கோண்டவனத்தின் கிழக்குப் பக்கத்திலும், ஒரிஸ்ஸாவின் குன்றுகளிலும் உறைபவர்கள். கோண்டருடன் உறவுடையவர் இவர் என்று கருதப்படுகிறது. கோண்டர் என்ற பெயரும், கந்தர் என்ற இவர் பெயருங்கூடக் குன்று என்ற தமிழ்ச்சொல் அல்லது அதற்குச் சரியான கொண்ட என்ற தெலுங்குச் சொல்லிலிருந்து வந்ததெனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர். ஆனால், இதற்கு

*கோண்டர்கள் பழங்குடி மக்கள்; ஆகையால் இக்காலத்துத் திருந்திய சமூக வாழ்க்கையில் இடம்பெறக் கூடாதவர் என்று தாழ்த்தி வைக்கப் பட்டிருந்த நிலைமையை ரீவாப் பேரரசர் நீக்கி, கோண்டர்கள் இனி க்ஷத்திரியர்களாகவே பாராட்டப்பட்டு, க்ஷத்திரியர்களுக்குரிய எல்லா உரிமைகளையும் பெறுவர் என்று கட்டளை பிறப்பித்துள்ளார்—(அஸோஸிவேட்டெட் பிரஸ்) —இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ். (19-2-41)

1. Koitor.

ஒவ்வாத முறையில் இவர்களை யடுத்து வாழும் தெலுங்கரே இவர்களைக் கொந்தர் என்றும் கோதர் என்றும் அழைக்கின்றனர்.

கழிந்த (1911) கணக்குப்படி இவர்களது தொகை ஐந்து நூறுயிரத்து முப்பதினுயிரம் (5,30,000) ஆகும்.

(V) இராஜ்மஹால் :

மாலர்கள் என்றும், இராஜ்மஹாலர் என்றும் இவர்கள் பெயர் பெறுவர். வங்காளத்திலுள்ள இராஜ்மஹால் மலைகளில் இவர்கள் பண்டைக்காலத்தி லிருந்து வாழ்ந்துவருபவர்கள். இராஜ்மஹால் என்பது பாறையர் அல்லது குன்ற மக்கள் என்று பொருள்படும். இம் மொழியின் அடிப்படை திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்ததே என்பது "ஆசிய மொழியாராய்ச்சிகள்"[1] என்ற நூலின் ஐந்தாந் தொகுதியில் எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இராஜ்மஹால் மொழிச் சொற்கள் சிலவற்றிலிருந்தும், ஹாட்ஜ்ஸன் என்பார் எழுதிய "வங்காள மக்களின் வரலாறு"[2] என்னும் நூலிற் காணப்படும் சொற்பட்டியிலிருந்தும் நன்கு விளங்கும். சந்தாளர் என்போரின் மொழியோடு இதனைக் கலந்துவிடுதல் கூடாது. இம் மொழியின் இலக்கண அமைப்பைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரிவதற்கில்லை. இம் மக்களின் தொகை ஏறக்குறைய 64,000.

(VI) ஓராவோன்:

சூடியநாகபுரியிலும், அதைச் சுற்றிலும் வாழும் ஓராவோன் இனத்தாரின் தொகை 8,00,000. "வங்காள மக்களின் வரலாறு"[2] என்ற நூலில் கர்னல் டால்டன் இவர்களைப் பற்றிய சுவையான வரலாற்றுக் குறிப்பொன்று எழுதியுள்ளார். இவர்கள் மொழியும் திராவிட மொழியையே அடிப்படையா யுடையதாகும். பாட்ஸ்க் பாதிரியார்

1. The Asiatic Researches. 2. Ethnology of Bengal-Col. Dalton.

இம் மொழிக்குரிய இலக்கணச் சுருக்கம்[1] ஒன்று எழுதி யுள்ளார்.

இவர்கள் தங்களைக் குர்ங்கர்கள்[2] என்று கூறிக்கொள்கின்றனர். கொங்கணத்திலிருந்து வந்ததாகவும், ரோதா[3] மலைகளிலும் பாடலிபுரக் கோட்டத்தை யடுத்த மலைகளிலும் நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்ததாகவும், அங்கிருந்து துரத்தப்பட்ட பொழுது இராஜ்மஹால் மலைகளுக்கு ஒரு பகுதியினரும், சூடியநாகபுரி மலைகளுக்கு மற்றொரு பகுதியினருமாகச் சென்று குடியேறியதாகவும் அவர்கள் கூறிக்கொள்கின்றனர். மொழி யொற்றுமைகளும், பழக்க வழக்க வொற்றுமைகளும் இதனை வலியுறுத்துகின்றன. மூண்டார்களும் கோலேரியர்களும் வந்து குடியேறுவதற்கு முன்னரே ஓராவோனியர்கள் சூடியநாகபுரியில் வந்துவிட்டார்கள் என்பது வழக்காறு.

துதம், கோதம், கோண்டு முதலிய மொழிகள் திருத்தமற்றவையா யிருந்தபோதிலும், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய திருந்திய மொழிகளைப் போலவே அவை தூய திராவிட மொழிகள் என்பதில் ஐயமில்லை. அவற்றிற் கடுத்தபடியாக, இராஜ்மஹால், ஓராவோன் என்ற இரண்டு மொழிகளையும் திராவிட மொழிகளாகக் கொள்ளலாம். ஏனெனில், இவற்றில் சுட்டுப் பெயர்கள், முதல் நான்கு எண்கள் போன்ற இன்றியமையாச் சொற்களை உள்ளிட்ட முதற் சொற்களில் பெரும்பாலானவை திராவிடச் சொற்களே யாயினும் அவற்றோடுகூடப் பிற குழுச் சொற்களும் கலந்துள்ளன. இப் பிறகுழு கோலேரியக் குழு எனக் கொள்ளப்படுகிறது. எனவே, இவ்விரு மொழிகளும் திராவிட மொழிகளே யாயினும் பிற திராவிட மொழிகளைவிடத் தூய்மை குறைந்தவையே.

---

1. An Epitome of the grammar of Oraon by Rev. F. Batsch.
2. Khurnk. 3. Rhotas.

இவற்றுள்ளும், ஒராவோன் இராஜ்மஹாலேயும், கோலேரிய இனத்தையும் இணைப்பதென்றும்; இராஜ்மஹால் அதேபோன்று ஒராவோனையும் திராவிட மொழிகளையும் இணைப்பதென்றும் ஹாட்ஜ்ஸன் கொள்கிறார். எப்படியும் ஒராவோனைவிட இராஜ்மஹாலே திராவிடச் சார்பு மிகுதியுடையதென்பது தேற்றம்.

மத்திய மண்டிலத்திலும், வங்காளத்திலும் வழங்கும் திருந்தா மொழிகளுள் இரண்டிலாவது திராவிடத் தொடர்பு இருக்கின்றது என்பது மேற்கூறிப் போந்தவற்றால் இனிது விளங்கும். எனவே, திராவிடப் பெருங் குழுவினர் கங்கைக் கரையி லில்லாவிட்டாலும், வங்காள மண்டிலம் வரையி லேனும் பரவி யிருந்தார்கள் என்பது போதருகின்றது. முன்னைப் பழங்காலத்தில் திராவிடக் குழுவினர் இந்தியா முழுதுமே பரவியிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற கொள்கை ஒருவாறு இதனால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

கர்னல் டால்டன் தம்முடைய "வங்காள மக்கள் வரலாறு" என்ற நூலில் திராவிடத் தொடர்பைக் குறித்துக் கூறியுள்ள பகுதி வருமாறு:

"பொதுவாக இப்பொழுது நம்பப்பட்டு வருவதைக் காட்டினும் மிகப் பெருவாரியாகத் திராவிடத் தொடர்பு வங்காள மக்களிடை காணப்படுகிறது. இன்று இந்துப் பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொண்டவர்களாகக் காணப்படும் வங்காளப் பழங்குடிகளிற் பெரும்பகுதியினர் திராவிடக்குழுவைச் சேர்ந்தவர்களே. வங்காளக் கோட்டங்களிலும், சூடிய நாகபுரி, ஒரிஸாப் பகுதிகளிலும் அவற்றை யடுத்த காடுகளிலும் வாழ்ந்துவரும் பூயியர்கள்[1] அனைவரும் திராவிடர்களே; கோச்சர்கள்[2] என்ற இனத்தாரும் திராவிடர்களே. பூயியர்களின் தொகை ஏறக்குறைய 25,00,000; கொச்சர்களின்

1. Bhuyias. 2. The Kocch.

தொகை 15,00,000. இந்த நாற்பது நூறாயிரவரும் வங்காள மண்டில மக்கட்டொகையில் பத்தில் ஒரு பங்கினராவர். இவர்கள் திராவிட இனத்தாருள் சேர்க்கப்பட வேண்டியவர்களே." இம் முடிபு ஆராயத்தக்க தொன்றாகும்.

கொள்கை வேற்றுமைக் கிடமுள்ள இத்தகைய பகுதிகளை நீக்கி, ஐயத்திற்கே இடமின்றித் திராவிடர் என ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க வகுப்புகளும் அவற்றின் தொகைகளும் 1911-ம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கின்படி கீழே தரப்படுகின்றன.

திராவிட மொழிகள்.		பேசுவோர் தொகை.
1.	தமிழ்	1,91,89,740
2.	தெலுங்கு	2,35,42,859
3.	கன்னடம்	1,05,25,739
4.	மலேயாளம்	67,92,277
5.	துளு	5,31,498
6.	குடகு	42,881
7.	துடம்	730
8.	கோதம்	1,280
9.	கோண்டு	15,27,157
10.	கந்தம் (கு)	5,30,476
11.	இராஜ்மஹால்	64,875
12.	ஓராவோன்	8,00,328
	மொத்தத் திராவிடர்	6,35,49,840

இக் கணக்கின்படி திராவிடமொழி பேசுவோரின் மொத்தத் தொகை 6 கோடியே 40 நூறாயிரம் ஆதல் காண்க.

* இலங்கைத் தீவுகள், மோரீஸ் முதலிய தொலை நாடுகளிலுள்ள தமிழ்மக்கள் தொகை சேர்க்கப்படவில்லை. அதையுஞ் சேர்த்தால் தமிழ் மொழி பேசும் மக்கள்தொகை 21,000,000 ஆகும்.

இக் கணக்கில் நாடோடிகளான இராமூஸிகள், இலம்பாடிகள் முதலியவர்களைச் சேர்க்கவில்லை. ஏனெனில், இலம்பாடிகள் பேசுவது ஒருவகை இந்துஸ்தானியேயாகும். இராமூஸிகள் மொழியோ தெலுங்கின் மரூஉ. ஆதலால், அவை தனியாகக் கூறப்பட வேண்டியவையல்ல. மேற்குத் தொடரின் தென் பகுதியில் வாழும் மலையரசர்களிலோ சற்று வடக்கில் மலையாளமொழி வழங்கும் பகுதியின் அண்மையிலுள்ளோர் மலையாளச் சிதைவுமொழி ஒன்றையும், தெற்கே தமிழ் மொழி வழங்கும் பகுதியின் அண்மையிலுள்ளோர் மலையாளக் கலப்புற்ற தமிழ்ச் சிதைவுமொழி ஒன்றையுமே பேசுகின்றனர்.

இனி, மத்திய இந்தியாவிலும் வங்கத்திலும் உள்ள ஹோ, மூண்டா முதலிய கோலேரிய மொழிகளும், சவார்களின் மொழிகளும் திராவிட மொழிகளுள் சேர்க்கப்படவில்லை. இவற்றை சர் ஜார்ஜ் காம்பெல் கோலேரிய இனமென்றும் ஹாட்ஜ்ஸன் தமிழினம் என்றும் வகுத்துள்ளார்கள். கோண்டு, கு, இராஜ்மஹால், ஓராவோன் முதலிய மொழிகளுடன் இவை உறவுடையவையாகத் தோற்றுகின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் இவ்வுறவு ஒருசில திராவிட முதற்சொற்களுடன் நின்றுவிடுகிறது. இலக்கண அமைப்பில் யாதோர் ஒற்றுமையுமில்லை. இத்தகைய உறவு இன உறவாகமாட்டாது; நெடுநாளைய இட அண்மையையும் பழக்கத்தையுமே காட்டுவதாகும்.

இந்தியாவின் வடகிழக்கில் போடோவர்[1] திமாலர்[2] முதலியவர் மொழிகளையும், குமாவோன்[3] அஸாம் இவற்றிடையேயுள்ள மலைக்காட்டு மக்களின் மொழிகளையும் இவ்வாறே திராவிட மொழியினத்திற் சேர்க்கவில்லை. ஹாட்ஜ்ஸன் இவற்றையும் தமிழ்க்குழு என்றே மதித்தனர்.

1. Bodos. 2. Dhimals. 3. Kumaon.

இதற்குக் காரணம் அவர் ஆரிய இனமல்லா மொழிகள் எல்லாவற்றையும் ஒரே குழு என்றும், அதில் தலைமையான மொழி தமிழ் என்றும் கொண்டதே யாகும். ஆனால் இலக்கண அமைப்பு, முதற்சொல் தொகுதி இவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவை திராவிட மொழிகளுடன் அத்தகைய நேரான இன ஒற்றுமை உடையவையாகத் தோற்ற வில்லை. அவர் காட்டிய சிற்சில இலக்கண அமைப்பு ஒப்புமைகள் இம் மொழிகளுக்குமட்டுமேயன்றிச் சித்திய இன மொழிகள் அனைத்திற்கும் பொதுப்பட்டவையாம். ஆதலால் அவற்றைத் திராவிடக் குழுவுடன் சேர்ப்பது துருக்கியக் குழுவுடன் சேர்ப்பதை யொப்பதேயாகும் என்க.

பலூச்சிஸ்தானத்தில் கெலத்துத் தொகுதியில் பேசப்படும் பிராகுவீ மொழி திராவிடச் சொற்கள்மட்டு மன்றித் திராவிட இலக்கண அமைப்புக்கூட உடையதாத லால், அது ஹாட்ஜ்ஸன் தமிழ்க்குழுவில் சேர்த்த நேபாள, பூதானத் தமிழ்மொழிகளைவிட, திராவிடக் குழுவுடன் சேர்க்கப்படுவதற்கு எத்தனையோ மடங்கு உரிமையுடைய தேயாகும். ஆனால் அதிலுங்கூடத் திராவிடப் பகுதி குறை வாகவும், பிற பகுதி மிகுதியாகவும் இருப்பதால், திராவிட ஒப்பியல் இலக்கணத்திற்கு உதவும் இடங்களில்மட்டும் அஃது எடுத்துக்காட்டப்படும்.

1911-ம் ஆண்டுக் கணக்கில் பிராகுவீ திராவிட மொழி களுள் வைத்து எண்ணப்பட்டுள்ளது. அக் கணக்கின்படி பேசுவோர் தொகை 170,998 ஆகும். இது தவிர 236 பேர் பேசும் மல்ஹார்[1] என்பதொன்றும், 24,074 பேர் பேசும் கொலாமீ[2] என்பதொன்றும் திராவிட இனத்துள் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

---

1. Malhar. 2. Kolami.

பிராகுவீ மொழியில் ஒருசில தலைமையான சொற்கள் திராவிடச் சார்புடையவையாயினும், சொற்களுள் பெரும் பாலன திராவிடத்தின் வேறாயிருக்கின்றன. ஆனால் இலக் கண அமைப்பிலோ தெளிவான திராவிட ஒற்றுமைகள் உள் ளன. பிராகுவீ மக்கள் தாங்கள் ஹாலெப்பி[1] (அலெப் போவி) லிருந்து வந்ததாகக் கூறுகின்றனர். இஃது ஒருகால் அவர்களிடையே பின்வந்த ஒரு கூட்டத்தாரைக் குறிப்பதா யிருக்க வேண்டும். அஃது ஆரியக் கூட்டமாகவும் இருந் திருக்கக்கூடும். ஆனால், எப்படியும் திராவிடச் சார்பான ஒரு முதல் கூட்டம் இருந்திருக்க வேண்டும். அதைப்பற்றி இத்திராவிட ஒற்றுமைகளால் தெரிவது தவிர வேறெதுவும் தெரியவில்லை. பின்வந்த கூட்டத்தார் இவர்களை வென்று இவர்களுடன் கலந்திருக்கலாம்.

பிராகுவீ மொழி திராவிட வகுப்பைச் சிந்து ஆறு கடந்து நடு ஆசியாவரையிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கின்றது. அம்மொழி உண்மையில் பஞ்சாபி, சிந்தி இவற்றுடன் ஒத்த மொழியாயினும் திராவிடப் பகுதி ஒன்றுடன் இணைந்துள்ள தென்பது மறுக்கக்கூடாத உண்மையாகும். இத் திராவிடப் பகுதியை நோக்கத் திராவிடரும் பின்னாளைய ஆரியர், கிரேக் கர், சித்தியர், மங்கோலியர் முதலியவர்களைப்போல் வட மேற்கிலிருந்து வந்தவர்தாமோ என்று எண்ண இடமிருக் கின்றது.

---

1. Haleb (Aleppo).

௫. திராவிட மரபு மொழிகள் ஒரே மூல மொழியின் மண்டிலவகைத்திரிபு மொழிகள் அல்ல

ஒரே மண்டிலத்தில் வழங்கும் மொழிகள் கோட்டத்திற்குக் கோட்டம் சிற்சில மாறுதல்களுடனும், சிறப்பியல்புகளுடனும் வழங்கப்படுதல்கூடும். அப்பொழுது அவற்றைத் திசைமொழிகள் என்றும், வகைத்திரிபுமொழிகள் என்றும் கொள்வது வழக்காறு. அவ் வழக்காற்றின்படி மேற்குறிக்கப்பட்ட பன்னிரண்டு வகை மொழிகளையும் ஒரே மூல திராவிட மொழியின் வகைத் திரிபுமொழிகள் என்று கொள்வதற்கில்லை. ஏனெனில், இவற்றினிடையே உள்ள வேற்றுமை யியல்புகள் பலப்பல வாதலினாலேயே. ஒரு வகையினர் பேசும் மொழியை மற்றொருவகையினர் எளிதில் கேட்டுப் பொருளுணர்ந்துகொள்ள முடியாது. தமிழையும், மலையாளத்தையும் ஏறக்குறைய நெருங்கிய தொடர்புடையனவாகக் கொள்ளலாம். எனினும், அவ்வம் மொழியில் பேசப்படும் எளிய சிறு தொடர்களையே மற்ற மொழியாளர் உணர்ந்துகொள்ளுதல் இயலும். அடுக்குத் தொடர்களையோ, சிக்கலான வாக்கியங்களையோ ஒருவருக்கொருவர் தத்தம் மொழியிற் கூறினால் மற்றவர் அறிந்துகொள்ளுதல் இயலாது.

பேசும் மொழி ஒருபுறமிருக்க, இலக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் இதே வேறுபாடுதான். தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிகளில் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனிப்பட்ட சிறப்பான இலக்கியக் கலை வளம் இருக்கின்றது. தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு ஆகிய மூன்றில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனிப்பட்ட வரி வடிவமும்

உள்ளது. ஆனல், இக்காலே வழங்கும் கன்னட எழுத்துக்களை தெலுங்கிலிருந்து பெறப்பட்டு, ஒருசிறிது மாறு பட்டியலுகின்றன. இக்காரணத்தால் கன்னடம், தெலுங் குடன் நெருங்கிய உறவுடையது என்று கொள்வதற்கு மில்லே. ஏன்? மொழி என்ற முறையில், கன்னட மொழி தெலுங்கைவிடத் தமிழையே பெரிதும் சார்ந்ததாகும். அதிலும், பழைய கன்னட எழுத்துக்கள் தெலுங்கெழுத்துக் களுக்கு முற்றிலும் வேருனவையாம்.

திருந்திய மொழிகளாகக் கொள்ளப்பட்ட, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலேயாளம், துளு, குடகு' என்ற ஆறனுள், தமிழிற்கும் தெலுங்கிற்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடு மிகப் பெரிதாம். இரு மொழிகளிலும் உள்ள வேர்ச் சொற்களிற் பெரும்பாலன இரண்டற்கும் பொது வாகக் காணப்படுகின்றமை உண்மையே. எனினும், தமிழை மட்டும் அறிந்த ஒருவர், தெலுங்கில் இலக்கண முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட ஒரு முழு நீண்ட சொற் ருெடரை அறிந்துகொள்ளுதல் என்பது எளிதில் முடியாது; அவ்வாறே தெலுங்கைமட்டும் அறிந்த ஒருவர் தமிழில் இலக் கண முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட ஒரு முழு நீண்ட சொற் ருெடரை அறிந்துகொள்ளுதல் என்பதும் எளிதில் முடி யாது. எனவே, இம் மொழிகள் அனைத்தும் ஒரே மூல மொழியினின்றும் கிளைத்தனவே யாயினும், இன்றைய நிலே யில், ஒன்றற்கொன்று உறவுடைய தனிப்பட்ட மொழிக ளாகவே கருதப்படும்.

திருந்திய இம் மொழிகளினிடையே இத்துணை வேறு பாடானல், திருந்தா மொழிகளான துதம், கோதம், கோண்டு, கந்தம், ஒராவோன் என்ற மொழிகளுக்கிடையே யிருந்து காணப்படும் வேற்றுமைகளே எடுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ? உண்மையைக் கூறின், அவற்றிற்கிடையே

காணப்படும் வேற்றுமை மிகுதியால், அவை ஒன்றுட ஞென்று வேறுபடுகின்றன என்பதைச் சான்றுகளுடன் எடுத்து விளக்கிக் காட்டுதலைவிட்டு, அவையெல்லாம் ஒரே மூல மொழியைச் சார்ந்தவையே என்றும், அம் மூல மொழி திராவிட மொழிதான் என்றும் சான்றுகளுடன் ஈண்டு விளக்கிப்போதலே, கடமையாயிற்று.

திராவிட மொழிகள் வடமொழியின் வேறானவை:

தங்களுக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொன்றும் பார்ப்பனர்க ளிடமிருந்து பெறப்பட்டதாகத்தா னிருக்க வேண்டுமென்று வடமொழிப் பண்டிதர்கள் இயல்பாகவே நம்பிவந்தார்கள். அதனை யொட்டியே அவர்கள் திராவிட மொழிகள், வட இந்திய மொழி மரபுகளிலிருந்து எத்துணையோ மாறுபட்டிருப் பினும், வடமொழி யினத்திலிருந்து பெறப்பட்டவைகளே என்று சாதித்துவந்தனர். இதனைப் பண்டைய ஐரோப்பிய ஆராய்ச்சியாளர்களும் எளிதில் நம்பிவந்தனர். அவர்கள் ஆராய்ந்த திராவிட மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஓரளவிற்கு வடமொழிச் சொற்கள் தத்பவமாகவும், தத்சமமாகவும் கலந் திருக்கக் கண்டனர். ஆனால், அம் மொழிகளில் வடமொழிக் கலப்பில்லாத சொற்களும், மரபுமொழிகளும் பல இருந்தன வென்பதையும், அவையே அம்மொழிகளின் சிறப்பியல்புகள் என்பதையும், அவற்றிலேதான் அவ்வம் மொழிகளின் தனிப் பட்ட உயிர்நிலை அமைந்துகிடந்தது என்பதையும் அவர்கள் கண்டறிந்துகொள்ளவில்லை. அதன் பயனாக, அவர்கள் அம் மொழிகளிற் காணப்படும் வடமொழியைச் சார்ந்தனவல்லாத பகுதிக ளெல்லாம் யாதோ ஒரு பண்டைய புறநாட்டு மொழியைச் சார்ந்தவை என்று கூறிவந்தனர். அக் கோள் கைப்படி திராவிரர்களுக்கும்,[1] கௌரர்களுக்கு[2]மிடையே

1. Draviras. 2. Gauras.

முதன்மையான வேறுபாடுகள் கிடையா. அதற்குக்காரணம், வங்காளி முதலிய கௌரிய இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளெல்லாம் வடமொழிச் சிதைவுகளேயாயினும், அவற்றுள் வடமொழி யல்லாத சொற்களும், மரபுமொழிகளும் ஒரு சிலவே காணப்படுகின்றன என்பதே. அவற்றைப் போன்றவையே திராவிட மொழிகளுள் காணப்படும் வடமொழிச் சார்பற்ற சொற்களும், மரபு மொழிகளும் என்று அவர்கள் ஊகித்தமை இயல்பே. எனவே, வடமொழியிலிருந்துதான் திராவிட மொழிகள் தோன்றின என்று முடிவுகட்டிக் கொக்கரித்து வந்தார்கள் கோல்புருக், காரி, வில்கின்ஸ் முதலிய ஐரோப்பிய ஆராய்ச்சியாளர்கள். இவர்கள் வடமொழியாராய்ச்சியில் வல்லுநரேயாயினும் திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய வரையில் மிகவுங் குறைந்த அறிவுடையவர்களென்றோ, அவற்றைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாதவர்களென்றோதான் கொள்ளல்வேண்டும். ஒப்பிலக்கணத்தின் உண்மைகளைத் தெரிந்த எவரும் திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைதிகளையும்,சொற்றொகுதிகளையும்,வடமொழி இலக்கண அமைதிகளோடும், சொற்றொகுதிகளோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபின், அவை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் ஒன்றற் கொன்று உறவுடையன வென்றோ, வடமொழியிலிருந்துதான் திராவிட மொழி இலக்கண அமைப்பும், சொல்லாக்கத் திரிபுகளும் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் என்றோ கூற முன்வரமாட்டார் என்பது திண்ணம்.

திராவிட மொழிகளுக்கும் வடமொழிக்கு மட்டுமேயன்றி, அவ் விரண்டிற்கும் இந்து-ஐரோப்பிய[1] மொழிகளுக்குமே ஏதோ ஒருவகையான மூலத் தொடர்பு இருந்திருக்கவேண்டுமென்று கொள்வதோ, அக் கொள்கையே அடிப்படையாக, இந்து-ஐரோப்பிய மொழியினத்தில் திரா

1. Indo-European.

விட மொழிகளுக்கும் இடம்பெற உரிமை யுண்டு என்று கொள்வதோ, வடமொழியி லிருந்தே திராவிட மொழிகள் தோன்றி யிருத்தல் வேண்டும் என்ற கொள்கைக்கு முற்றி லும் வேறுபட்ட கொள்கைகளாகும். இலக்கண அமைப்பு முறைகளையும் சொற்றொகுதிகளையும் ஆராய்ந்தால், மேற் குறித்த இந்து - ஐரோப்பிய மொழியினத்தில் திராவிட மொழிகளுக்கும் இடமுண்டு என்று நிறுவுதல் ஒருவாறு இயலும். ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே சித்திய[1] மொழியினத்திலிருந்து இந்து-ஐரோப்பிய மொழி யினங்கள் பிரிந்துவிட்டன. இம் முடிபு பின்னிஷ்[2] மொழி யிலும், துருக்கிய மொழியிலும் காணப்படும் சில பண்டை மூலச் சொற்களால் வலியுறுகிறது; அதுபோலவே, திரா விட மொழிகளிலும் ஆரியர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்து வழங்கியிருந்தனவாகக் கருதக்கூடிய சில மொழிச் சொற்கள் பயின்று வருகின்றமை மேற்கூறிய முடிபை வலியுறுத்துவ தாகும். அதனால், திராவிட மொழிகள் இச் சொற்களை வடமொழியிலிருந்து பெற்றன என்றோ, அன்றி இரண்டு மொழிகளுக்கும் பொதுவான ஒரு பண்டைப் பாகத மொழியிலிருந்து பெற்றிருக்கக்கூடும் என்றோ கொள்வது தவறென்பதும், அருகில் வழங்கிய திராவிட மொழிகளி லிருந்து வடமொழி பல சொற்களைப் பெற்றுப் பயன்படுத்தப் பின்வாங்கவில்லை யென்று கொள்வதே சரியான முடி பென்பதும், எளிதில் ஊகிக்கப்படும்.

எஃது எப்படியாயினும், வடமொழியிலிருந்து திராவிட மொழிகள் பிறந்திருக்கவேண்டும் என்று கொண்ட பழங் கொள்கை குருட்டுக் கொள்கையே என்பதில் ஐயமேயில்லை. இந்தி, வங்காளி முதலிய கௌரிய மொழிகள் வடமொழியி லிருந்து தோன்றியிருக்கக்கூடு மாதலால், திராவிட மொழி

1. Scythian. 2. Finnish.

களும் அவ்வாறேதான் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று கொள்ளுதல் சால்பாமோ? ஆகாது. கீழ்வரும் உண்மைகளைச் சரிவர உய்த்துணராமையே தவறான இம்முடிபுக்குக் காரணமாகும்.

(1) திராவிட மொழிகளில் வடமொழிச் சார்பில்லாத தனிப் பகுதி, வடமொழிச் சார்புள்ள பகுதியினும், மிகமிக விரிந்ததொன்று என்பதைப் பண்டையாராய்ச்சியாளர்கள் புறக்கணித்துவிட்டனர்.

(2) ஒரு மொழியின் உயிர்நிலைகள் என்று கருதப் படுவனவான இடப்பெயர்கள், வினைத்திரிபுகள், பெயர்த் திரிபுகள், சொல்லாக்க முறை முதலிய எல்லாவற்றிலும் திராவிட மொழிகள் வடமொழியினின்று அடியோடு மாறு படுகின்றன என்ற கண்கூடான உண்மையையும் அவர்கள் புறக்கணித்துவிட்டார்கள்.

(3) திராவிட மொழிகளும் வடமொழியினின்று தோன்றினவே என்று கொண்ட மேனாட்டாராய்ச்சியாளர் தங் கொள்கைக்குத் திராவிட மொழிகளில் அக்காலை வெளியிடப் பட்டிருந்த அகர வரிசைகளையே[1] ஆதாரமாகக் கொண்டிருந் தனர். அவற்றுள் வடமொழிச் சொற்களிற் பெரும்பாலன மாறுதலின்றி அப்படியே காணப்படுகின்றன; மாறுதல் பெற்ற சில சொற்கள் தம் வடமொழித் தொடர்பை நன்கு தெரிவிப்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், திராவிட மொழிப் புலவர்கள் இச் சொற்களைத் திராவிடச் சொற்க ளாகக் கொள்ளாமல், (வடமொழியிலிருந்து வந்த) திசைச் சொற்களாகவே கொண்டனர் என்பதும், அவற்றின் திரிபள விற்கேற்றவாறு அவை அவர்களால் ஒழுங்குபடுத்திப் பதிப் பிக்கப்பட்டன என்பதும் பாவம்! அவ் வாராய்ச்சியாளர்க்குத் தெரியாது. அன்றியும், வடமொழிச் சார்பற்ற சொற்களின்

1. Dictionaries.

தொகுதியே பெரும் பகுதியாகும் என்பதை உணர்ந்து, அச் சொற்களைத் தனியாகப் பிரித்து முறைப்படுத்தி நாட்டு மொழிச் சொற்கள் அல்லது "செஞ்சொற்கள்" என்று பாராட்டிவந்தனர் என்பதை அவ் வாராய்ச்சியாளர் யாங்ஙனம் அறிந்திருப்பர்?

உண்மையில் திராவிட மொழிகளிற் காணப்படும் வட சொற்களையும், சிதைவுகளையும் பிரித்தறிதல் அரிதன்று. ஒருசில சொற்களே வட சொல்லா, திராவிடச் சொல்லா என்று ஆராய்ந்தறிதற் குரியனவாம். நீர் என்பதும் மீன் என்பதும் இரு மொழியாளராலும் தத்தம் மொழிச்சொற்கள் என்று உரிமை பாராட்டப்படுகின்றன. எனினும், இரண்டும் திராவிடச் சொற்கள் என்பதே ஏற்புடைத்தாகும்.

(ஒவ்வொரு மொழியிலும் நெருங்கிய உறவினர்களையும், உடலுறுப்புக்களையும், என்றும் மாறாதனவும் பொதுப்படையானவையுமான இரவு, பகல், ஞாயிறு, மரம், கல், வீடு, யானை, குதிரை போன்ற பொருள்களையுங் குறிக்குஞ் சொற்கள் அவ்வம் மொழியின் முதன்மையான சொற்களாகக் கருதப்படும். இடப் பெயர்களும் எண்ணுப் பெயர்களும் மாறுபடுதல் இயல்பாகலான் அவற்றை முதன்மைச் சொற்களோடு ஈண்டுச் சேர்ப்பதற்கில்லை. பின்வரும் பட்டியில், ஒப்புநோக்கி உய்த்தறிதற் கெளிதாக வடமொழியிலிருந்தும், தமிழிலிருந்தும் 60 முதன்மைச் சொற்கள் தரப்படுகின்றன.)

(இடப்பெயர்கள் எண்ணுப்பெயர்கள் நீங்கலாக)
வடமொழி, தமிழ்மொழிகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட
60 முதன்மைச் சொற்கள் அடங்கிய பட்டி.

தமிழ்	வடமொழி	வடமொழியின் தமிழ் ஒலிப்பு
அப்ப(ன்)	पितृ	பித்ரு
ஆயி	मातृ	மாத்ரு
மக(ன்)	सूनु	ஸூனு
மக(ள்)	दुहितृ	துஹித்ரு
தலை	शिरस्	ஸிரஸ்
கண்	अक्षि-	அக்ஷி
செவி	कर्ण-	கர்ண
வாய்	मुख-	முக'
பல்	दन्त-	த்ந்த
மயிர்	केश-	கேச
கை	हस्त कर	ஹஸ்த கர
கால்	पाद्	பாத்
ஞாயிறு	सूर्य	ஸூர்ய
திங்கள்	चन्द्र	சந்த்ர
வான்	दिव्	திவ்
நாள்	दिवस-	திவஸ
இரவு	नक्	நக்

தமிழ்	வடமொழி	வடமொழியின் தமிழ் ஒலிப்பு
தீ	अग्नि-	அக்னி
நீர்	अप् नीर *	அப்நீர *
மீன்	मत्स्य मीन *	மத்ஸ்யமீன *
மலை	पर्वत	பார்வத
மரம்	द्रुम्	த்ரும
கல்	अश्मन्	அச்மன்
இல்	वेश्मन्	வேச்மன்
ஊர்	ग्राम	க்ராம
ஆனை	हस्तिन्	ஹஸ்தின்
குதிரை	अश्व-	அச்வ
ஆ	गो	கோ
எருமை	महिष-	மஹிஷ
நாய்	श्वन्	ச்வன்
பூனை	बिडाल-	விடால
கடு-வாய்	व्याघ्र-	வ்யாக்ர
மான்	मृग	ம்ருக்
குரங்கு	कपि	கபி
கரடி	ऋक्ष-	ச்ருக்ஷ
பன்றி	सूकर	ஸூகர
பாம்பு	सर्प	ஸர்ப

தமிழ்	வடமொழி	வடமொழியின் தமிழ் ஒலிப்பு
பறவை	वयस्	வயஸ்
கரு	काल-	கால
வெள்	शुक्ल	சுக்ல
செ(வ்)	रक्त	ரக்த
பெரு	महत्	ம̆ஹத்
சிறு	अल्प	அல்ப
இன்(சுவை)	मधुर	மதுர
புளி	अम्ल-	அம்ல
உப்பு	लवण-	லவண
தின்	भक्ष्	பக்ஷ
குடி	पा	பா
வா	ए	ஏ
போ	गम्	க̆ம்
நில்	स्था	ஸ்த்'ர
இரு	आस्	ஆஸ்
ஏகு	चर्	சர்
ஓடு	द्रु	த்̆ரு
உறங்கு	स्वप्	ஸ்வப்
கேள்	श्रु	ச்ரு
சொல்	वद्	வத்̆
நகை	हस्	ஹஸ்
அழு	रुद्	ருத்̆
கொல்	हन्	ஹன்

(4) மேலும், வடமொழியி லிருந்து தோன்றியனவே திராவிட மொழிகள் என்று நம்பிய மேனுட்டாராய்ச்சியாளர்களுக்கு, வட சொற்களையே எடுத்தாளாமலோ, அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மிகவும் அருகிய நிலையில்மட்டும் எடுத்தாண்டோ வரும் திருந்தா மொழிகளும் திராவிட மொழி யினத்தில் இருக்கின்றன என்பதே தெரியாது. அன்றியும், வடசொற்களை ஓரளவிற்கு எடுத்தாளும் திருந்திய திராவிட மொழிகளும் கட்டாயமாக அவற்றை எடுத்தாளத்தான் வேண்டுமென்பதில்லாமல், விருப்பமுளதேற் பயன்படுத்தியும், இன்றேல் அறவே யொதுக்கியும் வருகின்றன என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனல், இன்றைய நிலையை நோக்கின், வடமொழியை அறவே நீக்குவதென்பது தெலுங்கு மொழிக்கு அரிதாகும்; கன்னட மொழிக்கோ மிகவும் அரிது; மலையாள மொழிக்கோ அரிதினுமரிது. இம் மொழிகள் கணக்கு வழக்கில்லாமல் வட சொற்களை எடுத்தாண்டுவந்துள்ளமையாலும், அச் சொற்களின் உதவியை நாடுவதே வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளமையாலும், தத்தம் சிறப்புப் பண்புகளை யிழந்து, தனித்து நின்றியங்கும் ஆற்றலையும் இழந்து நிற்கின்றன. ஆனல், திராவிட மொழிகள் அனைத்தினும் மிகவும் திருந்திய பண்பட்ட நிலையிலுள்ள தமிழ்மொழியோ, வேண்டுமென்ருல், வடசொற்களை அறவே அகற்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றல் வாய்ந்திருப்பதோடன்றி, அவற்றின் உதவி யில்லாமல் மிகவும் மேம்பட்டு, வளமுற்று மிளிரும் ஆற்றலும் வாய்ந்ததாகும்.

பண்டைத் தூய தமிழ்மொழிக்குச் **செந்தமிழ்** என்று பெயர். இச் செந்தமிழிலேயே தமிழ்மொழியிற் காணப்படும் பண்டை இலக்கியங்களிற் பெரும்பாலன இயன்றுள்ளன. ஆனல், அவற்றுள் காணப்படும் வடசொற்களோ மிகமிகக் குறைவு. இன்றைய பேச்சுத் தமிழுட

னும், உரைநடைத் தமிழுடனும் இங்கிலே மாறுபட்டதொன்றாகக் காணப்படும். ஏதனால் அவ்வாறெனிலோ, கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்து வடசொற்களையும், வடமொழி யெழுத்துக்களையும் விலக்கி, தூய தமிழ்ச்சொற்கள், மரபுமொழிகள், அமைப்புகள் ஆகியவற்றையே கையாண்டு வந்துள்ளமையினாலேதான். தமிழ்மக்களிடையே இச் செந்தமிழ் மொழிப் பாதுகாப்பு எவ்வளவுக்குப் பரவியிருந்த தென்பது, எழுதப்பட்ட ஒரு தமிழ்நூலில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வடசொற்கள் அருகிக் காணப்படுகின்றனவோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அது சிறந்ததொரு நூலென்றும், எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வடசொற்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது தாழ்ந்ததொரு நூலென்றும் கருதி மதிப்பிடும் பழக்கம் பண்டுதொட்டுப் பயின்று வருகின்றமையினாலேயே இனிது தெளியப்படும். பிற மொழி நூல்கள் சிலவற்றில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வடமொழிச் சொற்கள் பயின்று வருகின்றனவோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அந் நூல்கள் அவ்வம்மொழியினராற் சிறப்புடன் போற்றப்படும்; தமிழிலோ எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தமிழ் நூல்கள் வடமொழியின் உதவியை நாடாமல் தனித்தியங்குகின்றனவோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு சிறப்புடன் போற்றப்படும். உண்ணாட்டுச் சிற்றூர்களிலும், நாட்டுப்புறங்களிலும் வாழ்ந்துவரும் தாழ்ந்த மக்களிடையே வடமொழிச் சொற்களைப் பேச்சுவழக்கிலும் கையாளாமல் ஒதுக்கும் தூய பழக்கம் காணப்படுகின்றது. ஒரு மொழியின் தொன்மைச் சிறப்புநிலை அம் மொழியி லியலும் செய்யுள்களிலும், தாழ்ந்த குடிமக்களின் பேச்சுகளிலுமிருந்தே ஆராய்ந்து காணப்படும் என்பது ஒரு பொது உண்மையாகும். பிற்காலத்தில் மிகவும் வலிந்து முயன்று எழுதப்பட்ட தமிழ் உரைநடை நூல்களிலும், பார்ப்பனர்கள் பேசும் தமிழிலும்,

மிகவும் கற்றவர்களாகக் கருதப்படும் தமிழர்களின் பேச்சிலுமே வடமொழி மிகைபடப் பரவி வழங்குகின்றது. அதுவும், சமய உண்மை, அறிவியல், தத்துவம், ஏனைக் கலைகளிலுள்ள மரபுச் சொற்கள் " ஆகியவற்றை விளக்குமிடங்களில்மட்டுமே இவ்வாறு வடசொற்கள் பெரும்பான்மையும் கையாளப்படுகின்றன. ஆனால், இவ்வாறு காணப்படும் வடசொற்களின் தொகை, ஆங்கில நூல்களிற் கையாளப்பட்டுக் காணப்படும் இலத்தீன் மொழிச் சொற்களின் தொகையைவிட மிகுதியானதொன்றன்று.

எடுத்துக்காட்டாக, ஆங்கில விவிலிய நூலிலும், தமிழ் விவிலிய நூலிலும் " பத்துக் கட்டளைகள் " என்ற பகுதியை ஒப்புமைக்காக எடுத்துக்கொண்டு அவற்றின் சொல் தொகுதிகளை ஆராய்வோம். ஆங்கிலச் சொற்களை ஆராயுமிடத்து நேரிடையான இலத்தீன் சொற்களையும், நார்மன் பிரெஞ்சு மூலமாக வந்த இலத்தீன் சிதைவுகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து இலத்தீனாகக் கணக்கிடுவோம். அதன் பலன் கீழ்வரும் பட்டிகைப்படி யாகும்.

சொல் வகை.	ஆங்கிலம்.			தமிழ்		
	மொத்தம்	இலத்தீன்	தூய ஆங்கிலம்	மொத்தம்	வடமொழி	தனித் தமிழ்
பெயரும் பெயருரியும்	43	14	29	53	21	32
வினை	20	7	13	34	7	27
எண்ணுப் பெயர்	5	0	5	6	1	5

" ஆயிரம் " என்பது வடமொழிப் பெயர். அதனாலேயே எண்ணுப் பெயரி னெதிரில் வடமொழியின் கீழ் '1' என்று காணப்படுகிறது.

மொத்தமாகக் கணக்கிட்டால் ஆங்கிலத்தில் வரும் இலத்தீனும், தமிழில் வரும் வடமொழியும் ஒரேபடித்தாக நூற்றுக்கு 45 விழுக்காடு ஆகிறது. இரண்டிலும் இடப் பெயர்கள், உரிச்சொற்கள், உருபுகள், இடைச்சொற்கள், இலக்கண உறுப்புக்கள் இவை முற்றிலும் தாய்மொழியைச் சேர்ந்தவையேயாகும்.

ஆங்கிலமொழி தன் வளர்ச்சிமுறையில் தூய ஆங்கிலோ சாக்ஸன் மொழியி லிருந்தும், இலத்தீன் மொழியி லிருந்தும் எவ்வகையில் உதவிபெற்றிருக்கிறது என்பதை ஆங்கில சமயத் தலைவர் ட்ரெஞ்ச்[1] பின்வருமாறு விளக்கிக் கூறியுள்ளார் :—

" இம் மொழியி (ஆங்கிலம்)னுடைய இணைப்புகள், ஒலி முறை, நாடி நரம்புகள், தசை நார்கள், இடச்சொற்கள், உருபுகள், இடைச்சொற்கள், எண்ணுப் பெயர்கள், துணை வினைகள், யாப்பு முறைக்குப் பயன்படும் சிறுசிறு அசைச் சொற்கள், இலக்கண முறையமைப்பு ஆகியவை எல்லாம் தனிப்பட்ட ஆங்கிலோ சாக்ஸனே. இத் தெய்விகக் கட்டிடத்திற்கு இலத்தீன் மொழி உதவியவை செங்கற்களும், நன்கு செதுக்கிக் கடைச விடப்பட்ட சலவைக் கற்களுமே யாம்; ஆனால் இவை யெல்லாவற்றையும் பதித்துப் பிணைத்துக் கட்டிடமாக எழுப்புவிக்க உதவிய நீறு, சுண்ணம்பு, சாந்து எல்லாம் தூய ஆங்கிலோ சாக்ஸனே "

இக்கூற்று அப்படியே திராவிடத்திற்கும் வடமொழிக்கும் பொருந்துவதாகும்; மேற் பகுதியில் " ஆங்கிலோ சாக்ஸன் " என்று வருமிடங்களி லெல்லாம், " திராவிடம் " என்பதையும், " இலத்தீன் " என்று வருமிடங்களி லெல்லாம் " வடமொழி " என்பதையும் அமைத்துக்கொண்டு படித்தால் திராவிட மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் இடையே எத்

1. Archbishop Trench.

தொடர்புறவு இருக்கிறதென்பது தெள்ளத் தெளிய விளங்கும்.

மேற் "பத்துக் கட்டளைகள்" என்ற தமிழ் விவிலிய நூற்பகுதியில் காணப்படும் வடசொற்றொகையும் ஆங்கில நூற்பகுதியில் காணப்படும் இலத்தீன் சொற்றொகையும் வியக்கத்தக்க வண்ணம் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றதென்பதை அறிந்தோம். அதனால் ஆங்கிலம் இலத்தீனுக்கு எவ்வளவிற்குக் கடன்பட்டுள்ளதோ, அவ்வளவிற்குத் தமிழ் வடமொழிக்குக் கடன்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது தவறாகும். ஆங்கிலப் பகுதி தன்மாட்டுள்ள இலத்தீன் சொற்களை நீக்கிவிட முயன்றால், அதன் பொருள் நுட்பங் கெட்டுவிடும். ஆனால், தமிழ்ப் பகுதி தன்மாட்டுள்ள வடசொற்களில் பெரும்பகுதியையோ, அன்றி முழுவதையுமோ நீக்கிவிட்டுத் தக்க தமிழ்ச் சொற்களைப் பெய்துகொண்டால் எவ்வகையினுங் குறைவுறாது; அவ்வாறு நீக்குவதால் அதன் தூய்மை மாற்றும், செம்மைப் பண்பும் உயர்ந்தொளிருமேயன்றிக் குறைந்து மங்கா. இலத்தீனிலிருந்து பெற்ற சொற்களிற் பலவற்றிற்கு ஆங்கிலோ சாக்ஸனில் நேர்ச் சொற்கள் கிடையா; எனவே, அச் சொற்களை நீக்கிவிடுவதென்றால் அவற்றின் கருத்துக்களை நீண்ட, அழகற்ற சொற்றொடர்களால்தான் விளக்கவேண்டும். ஆனால் தமிழோ, தனிப்பட்ட வகையில் சொல்வளம் நிறைந்தது. அப்படியிருக்க அஃதேன் வடசொற்களை எடுத்தாண்டதென்றால், சொல்வளமின்மையானன்று; புதுமை கருதியேயாம் என்று விடுக்க. "பத்துக் கட்டளைகள்" என்ற விவிலிய நூற்பகுதியை நாட்டுப்புறத் தாழ்ந்த மக்களின் பேச்சு முறையில் அமைத்தால், அதிலுள்ள வடசொற்களின் தொகை மிகவுங் குறைந்துவிடும். அதனையே செம்மைப்படுத்தித் திருத்தி இலக்கிய நடையில் அமைப்போமானால், அதில் எஞ்சியுள்ள ஒன்

றிரண்டு வடசொற்களும் மாயமாய்ப் போய்விடும். அப் பகுதியிற் காணப்படும் வட சொற்களுள் ஒன்றே ஒன்றிற் குத்தான் குற்றஞ்சொல்லாத வகையில் நேர்த் தமிழ்ச்சொல் அமைக்க முடியாது. அச் சொல் "விக்கிரகம்"[1] என்பது. அச் சொல்லும் அதன் கருத்தும் தமிழ்மக்களின் பழக்க வழக்கங்களுக்கும், கொள்கைகளுக்கும் புறம்பானவை. பார்ப்பனர்களால் புராணக் கருத்துகளோடும், "விக்கிரக ஆராதனை முறை" என்னும் உருவ வழிபாட்டோடும், இச் சொல்லும் கருத்தும் தமிழ்நாட்டினுட் புகுத்தப் பட்டனவாகும். பார்ப்பனர்களின் சமயத்திற்கு இந் நாட்டில் முதலில் இருந்த செல்வாக்கினாலேயே, சமயக் கருத்துக் களைத் தெரிவிப்பனவாய்த் தமிழ்நூற்களிற் காணப்படும் சொற்களிற் பெரும்பாலன வடசொற்களாகவோ, அச் சொற் சிதைவுகளாகவோ காணப்படுகின்றன. ஏற்ற திராவிடச் சொற்கள் இல்லை என்பதில்லை; முற்றிலும் ஏற்றவையும், ஓரோவழி வடசொற்களினும் சிறந்தனவாகவுங் கொள்ளக் கூடிய சொற்கள் உள. அவை யெல்லாம், இன்று வழக் கிறந்து, மறைந்து, செய்யுள் வழக்கில்மட்டும் அருகி வழங்கு கின்றன. தமிழ்க் கல்வி மங்கியுள்ள இந்நாளில், உரை நடையில் அச் சொற்கள் வழங்குமேல் அந் நடை மிகவும் கரடுமுரடான தென்றும், கடபடாம் போன்ற தென்றும் கருதி இகழப்படும். தமிழ்ச் சமய நூல்களில் வடசொற்கள் பொதுவாக எடுத்தாளப்பட் டுள்ளமைக்கு இதுவே, உண்மை யான காரணமும், ஒரே காரணமுமாகும்.

ஏனைய திராவிட மொழிகளில் எப்பொருளைக் குறித் தெழுந்த கட்டுரையாயினுஞ் சரி, செய்யுளாயினுஞ் சரி, அதன்கண் மிகுதியான வடசொற்கள் பயின்றிருக்கக் காண லாம். அவை புதுமை கருதி எடுத்தாளப்பட்டனவல்ல;

1. Image.

கிட்டத்தட்ட இன்றியமையாதனவாகவே கருதிக் கையாளப் பட்டுள்ளன. இந்த நிலைமை வந்ததற்குக் காரணம் அம் மொழிகளின் இலக்கிய வளர்ச்சி முதன்மையாகப் பார்ப்பனர் கள் கையிலேயே ஒப்படைக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையேயாம். தெலுங்கு மொழியை யெடுத்துக்கொண்டால், அம் மொழி யில் இலக்கண நூல்கள் எழுதியவர்களுள்ளும், இலக்கியங் கள் எழுதியவர்களுள்ளும் முதன்மையானவர்களும், பெயர் போனவர்களும் பார்ப்பனர்களே. அம் மொழியிற் காணப் படும் நூல்களுள் ஒன்றே ஒன்றுதான் பார்ப்பன ரல்லாதா ரான ஆசிரியரொருவரால் இயற்றப்பட்டதாகும். உண்மையா கப் பார்த்தால், தெலுங்குமக்கள் என்று அழைப்பதற்கு எவ்வகையிலும் உரியாரான தெலுங்குப் பார்ப்பன ரல்லாத தொகுதியினர் தங்கள் மொழிவளர்ச்சி, கலைவளர்ச்சி ஆகிய வற்றைப் பார்ப்பனர்களிடமே ஒப்படைத்துவிட்டவர்க ளாகக் காணப்படுகின்றார்கள்.

தமிழிலோ இப்படி யில்லை. நூல் என்ற பெயருக்குரிய னவாய்ப் போற்றிச் சேமித்துவைக்கவேண்டிய வகையில் பார்ப்பனர்களால் எழுதப்பட்டனவாய்க் காணக்கூடியவை மிகமிகச் சிலவே. தமிழ்மக்களால் அவர்களுடைய தாய் மொழியாகிய தமிழின் வளர்ச்சியும், கலையும், நாகரிகமும் பண்டுதொட்டுக் கண்ணுங் கருத்துமாய் ஆர்வத்துடனும் வெற்றியுடனும் போற்றப்பட்டுவருகின்றன. தமிழ் இலக்கிய ஆசிரிய வரிசையில் பார்ப்பனர்கள் எய்தியதெல்லாம் உரை யாசிரியர் என்ற நிலைக்கு மேற்பட்டதில்லை. தாழ்ந்த வகுப் பினராய திருவள்ளுவரால் எழுதப்பட்ட திருக்குறளுக்குப் பார்ப்பனரான பரிமேலழகர் என்பார் வகுத்துள்ள உரையே மிகவுஞ் சிறந்ததொன்றாகப் பாராட்டப்படுகிறது.

தென்பகுதியில் பேசப்படும் மொழிகள் வடமொழி யைப் பின்பற்றியே அமைக்கப்பட்டபோதிலும், தனிப்

பட்ட இலக்கிய வளத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள அவற்றுட் சில விரும்பி முயன்றன என்றும், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளிற் காணப்படும் முதன்மையான இலக்கியங்களெல்லாம் வடமொழி நூல்களின் மொழிபெயர்ப்போ, அன்றி விரிவுரையோ ஆதல்வேண்டும் என்றும், அவ் விரிவுரை யெழுதுவதிலும் வடமொழித் தொடர்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன என்றும் பேராசிரியர் உவில்ஸன்[1] என்பவர் கூறுகிறார். தமிழைப்பற்றிய வரையில் இக் கூற்று ஒப்பத்தக்கதன்று. தமிழில் இரண்டு ஒப்பற்ற சிறந்த நூல்களாக உலகத்தோரால் கருதப்படுவன குறளும், சிந்தாமணியுமாம். இவ் விரண்டும் முற்றிலும் வடமொழித் தொடர்பற்றவை. தமிழாசிரியர்கள் வடமொழி நூலமைப்பையும் நடையையும் பின்பற்றியிருக்கக்கூடும்; தொடருக்குத் தொடர் மொழிபெயர்த்துள்ளனர் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. தமிழ் இராமாயணம், மாபாரதம் போன்ற காவியங்கள் இவ்வாறு எழுந்தனவேயாம். தமிழர் தங்கள் கம்பராமாயணம் முதனூலாகிய வால்மீகி இராமாயணத்தினும் மிகவுஞ் சிறந்தது என்று உரிமை பாராட்டுவதே இதற்குச் சான்றாகும்.

(5) மொழிகளுள் ஒன்றற்கொன்றனிடையே காணப்படும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்கப் பெரிதும் பயன்படும் முறைகளுள் மிகவும் முடிவானது அம் மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பை ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதேயாம். அம் முறைப்படி திராவிட மொழிகள் வடமொழியினும் வேறானவை யென்றும், திராவிட மொழிகளை இந்து - ஐரோப்பிய மொழியினத்தோடு இணைப்பதைவிட, சித்திய மொழியினத்தோடு இணைப்பதே சால்புடைத்தாகும் என்றும் துணிந்து கூறலாம்.

1. Professor Wilson.

ரு. இலக்கண அமைப்பில் வடமொழிக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடுகள்

(i) திராவிட மொழிகளில் உயிரற்ற பொருள்கள் மட்டுமன்றி, பகுத்தறிவற்ற உயிர்களும் பொதுப்பால் (அஃறிணை) ஆகவே மதிக்கப்படுகின்றன. ஆண்பால், பெண்பால் வகுப்பு, இடப்பெயர்களுள், அதிலும் படர்க்கையில்மட்டுமே, காணப் படுகிறது. பெயருரிச் சொற்களிலும், படர்க்கை வினைகளிலும் இப் படர்க்கைப் பெயரின் திரிபே விகுதியாய் நின்று பால் உணர்த்துகின்றது. உயிர்வகைகளின் பெயர்கள் பால்வகை காட்டவேண்டின் ஆண் பெண் என்ற பெயர்களைச் சேர்த்தே யாகவேண்டும்; அப்போதும் அவை ஆண் அல்லது பெண் பாலாவதில்லை; பொதுப்பாலேயாகும். ஏனெனில், அவற்றைக் குறிக்கும் இடப்பெயர்களும், அவற்றின் பயனிலையான வினைகளும் பொதுப்பால் (அஃறிணை) முடிவையே கொள்ளல்வேண்டும். இத்தகைய பால்வகுப்பு வடமொழி முதலிய இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகளின் பகட்டான புனைவியல் பால்பாகுபாட்டினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டது. ஆனால் சித்தியக் குழுவின் வழக்குக்கு இஃது ஒத்தது.

(ii) திராவிட மொழிகளில் பெயர்ச்சொற்கள் வேற்றுமை ஏற்கும்போது விகுதியேற்று உருமாறுவதில்லை; அச் சொற்களினின்று எளிதில் பிரிக்கக்கூடிய பின் அடைகள் அல்லது உருபுகளையே ஏற்று மாறுகின்றன. மேலும் பன்மைப் பெயரின் வேற்றுமை யுருவானது உருபுகளை ஏற்கு முன் பன்மை விகுதி பெறுவதொன்றைத் தவிர மற்றெவ்

வகையிலும் ஒருமை வேற்றுமை யுருவிலிருந்து மாறுபடுவதில்லை ; சித்திய மொழிகளும் இவ்வாறே.[1]

(iii) திராவிட மொழிகளின் அஃறிணைப் பெயர்களுக்குப் பன்மை பெரும்பாலும் வழங்குவதில்லை ; வினைச் சொல்லில் இஃது இன்னும் அருமை.

(iv) திராவிட மொழியின் நான்காம் வேற்றுமை யுருபாகிய கு-கி-அல்லது கெ வடமொழி அல்லது இந்து-ஐரோப்பிய (ஆரிய) மொழிகளிலுள்ள எந்த வேற்றுமை விகுதியுடனும் ஒத்ததாக இல்லை. ஆனால் அதே சமயத்தில் அது கீழைத் துருக்கியுடனும்[2], பெஹிஸ்தன்[3] பட்டயங்களுடனும் பின்னிஷ் மொழியினங்களுடனும் தொடர்புடையதாயிருக்கின்றது.

(v) இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளில் முன்னுருபுகள்[4] அல்லது ஒட்டுக்கள் (பிரத்தியயம்) பயன்படுத்தப்படும் இடங்களில் எல்லாம் திராவிட மொழிகளும், சித்தியக் குழு மொழிகளும் பின்னுருபுகளை அல்லது ஒட்டுக்களைப் பயன்படுத்துகின்றன, இவ் உருபுகளும், ஒட்டுக்களும் இலக்கண முறைப்படி தனிச்சொல்வகைகள் அல்ல, பெயர்ச்சொல் திரிபுகளேயாம். இவ்வாறே அவற்றின் வினை உரிச்சொற்களும் பெயர் அல்லது தொழிற் பெயர் அல்லது வினையெச்சங்களே யாகும். அவை எப்போதும் தாம் தழுவும் வினைகளுக்கு முந்தியே வருகின்றன.

(vi) வடமொழியிலும், இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் பெயருரிச் சொற்கள் பெயர்ச் சொற்களைப் போலவே பால், எண், இடம் ஏற்கின்றன. திராவிட மொழிகளிலும், சித்திய மொழிகளிலும் அவை பால் முதலியவை ஏற்ப

---

1 வடமொழியிலும், இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் ஒருமைக்கும், பன்மைக்கும் ஒவ்வொரு வேற்றுமையிலும் வெவ்வேறு விகுதிகள் உள.

2 Oriental Turkish. 3 Behistun Tablets. 4 Preposition.

தில்லை. இப் பெயருரிச் சொற்கள் உண்மையில் பண்புப் பெயர்களி லிருந்து வந்தவையே யாகும். பண்புப் பெயர் என்று தனிப்பட நிற்கும்போது, அவை பிற பெயர்கள் போலவே திணை பால் முதலியவை ஏற்பினும், பிற பெயர்களுடன் ஒட்டப்பெற்று உரிச்சொல்லாகப் பயன்படும்போது அங்ஙனம் ஏற்பதில்லை.

(vii) இன்னொரு வகையில் திராவிட மொழிகள் மங்கோலியம், மஞ்சு முதலான சித்திய மொழிகளுடன் ஒத்தும் இந்து - ஐரோப்பிய மொழியினத்துடன் மாறுபட்டும் உள்ளன. அஃதாவது, இயலும்போதெல்லாம் இம் மொழிகள் பெயருரிச் சொல்லை வழங்காமல், வினைச்சொல்லின் பெயரெச்ச உருபையே வழங்குகின்றன. (உயர் மரம் - என்பதற்கு உயர்ந்த மரம் என்பதுபோல எண்க.) இவ் வழக்கத்தின் பயனைப் பண்புப் பெயர்களைப் பெயருரியாக வழங்கும்போது கூட, அதனுடன் பெயருரிச்சொல் விகுதியாக 'ஆன' என்ற பெயரெச்சம் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. [சிவப்பான.]

(viii) தன்மைப் பன்மையில் முன்னிலையை உட்படுத்தியும் உட்படுத்தாமலும் இரண்டு வகைகள் திராவிட மொழிக்கும், சித்திய மொழிகளுக்குமே சிறப்பாக இருக்கின்றன. வடமொழியிலும், இந்து - ஐரோப்பிய மொழியிலும் இங்ஙனம் இல்லை. இதனை யொப்பதாய் ஒருவாறு குறிக்கக்கூடியது பிற்குறித்த மொழிகளிலுள்ள இருமை[1] என்ற எண்ணே யாகும்.

(ix) திராவிட மொழிகளில் செயப்பாட்டு வினைக்குத் தனி வடிவம் கிடையாது. படு என்னும் துணைவினை சேர்க்கப்பட்டே அப் பொருளில் வழங்கப்பெறுகிறது.

---

1 ஒருமை பன்மை என்பதின்றி ஒருமை, இருமை, பன்மை என்று எண் மூன்று வழங்கும்.

(x) திராவிட மொழிகளும்,சித்திய மொழிகளும் இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளைப் போல இணைப்பு இடைச்சொற்களைப்[1] பயன்படுத்தாமல் "செய்து" என்ற வினையெச்சத்தையே வழங்குகின்றன.

(xi) உடன்பாடு, எதிர்மறை என்ற இவ் விரண்டு வினை வடிவங்க ளிருப்பது திராவிட மொழிகட்கும், வடமொழிக்கும் இடையே காணப்படும் தலையாய வேற்றுமைகளுள் ஒன்று. சித்திய மொழிகளுடன் திராவிட மொழிகளுக்கு உள்ள ஒப்புமைகளில் இது தலைமையானதாகக் காண்கிறது.

(xii) திராவிட மொழிகள், மங்கோலியம் மஞ்சு, முதலியவை, ஓரளவுக்குப் பிற சித்திய மொழிகள் ஆகிய இவற்றின் தனிப்பட்ட சிறப்புப் பண்புகளுள் ஒன்று இணைப்பு இடப்பெயர்களினிடமாகப் பெயரெச்சங்கள்[2] வழங்குவதாம். இப் பெயரெச்சம் முக்காலங்களிலும் உள்ள வினையெச்சத்துடன் ஆறும் வேற்றுமை உருபோடொத்த அ-என்னும் சாரியை பெற்று வந்ததுஆகும். திராவிட மொழிகள் எதனிலும் இணைப்பு இடப்பெயர் என்பதன் நிழல்கூடக் காணப்படவில்லை. கோண்டு மொழியில் மட்டும் வினையெச்சங்கள் இல்லாமல் ஒழிந்துபோனதை ஒட்டி, ஹிந்தி மொழியின் இணைப்பு இடப்பெயர் கையாளப்பட்டு வருகிறது.

(xiii) திராவிட மொழிகளிலும், சித்திய மொழிகளிலும் தழுவு மொழிகளும், தழுவு தொடர்களும் தழுவப்படும் மொழிக்குப் பின்னதாகவே வருகின்றன. இந்து - ஐரோப்பிய மொழி இனத்தில் அவை பொதுவாக முன்வருகின்றன. எனவே, இம் மொழிகள் அனைத்திலும் வாக்கியத்தின் முதலில் எழுவாயும், முடிவில் பயனிலையும், எழுவாய் அடை[3] எழுவாய்க்கு முன்னும், இடையில் செயப்படுபொருளும்

[1] Conjunctions. [2] Relative Pronouns. [3] Adjuncts.

வினை அடைகளும் ஆகவருகின்றன; பெயரடைகளும் பெயரெச்சங்களும் பெயரின் ஆறும் வேற்றுமையும் பெயருக்கு முன்னும், இட உருபுகளும் கால உருபுகளும் பெயருக்கு முன் அன்றித் தாம் தழுவும் பெயர்களுக்கும் அவற்றின் வேற்றுமை உருபுகளுக்கும் பின்னாகவும் வருகின்றன. வினையெச்சங்களும் வினை அடைகள் போல வினைக்கு முன்னாகின்றன. எல்லாவற்றையும் தழுவும் வினைமுற்று இறுதியிலேயே நிற்கிறது. இவ்வாறு சொல்லமைப்பு, சொற்றொடரமைப்பு முறையிலும் சித்திய மொழிகள் திராவிட மொழிகளை ஒத்தே இருக்கின்றன.

மேற்கூறிய இலக்கண அமைதிகளிலெல்லாம் திராவிட மொழிகள் பொதுவாக இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகளினின்றும் வேறுபட்டே இருப்பதும், நெடுநாள் கலந்து வாழ்ந்துங்கூட வடமொழியினின்றும் இன்னும் வேறுபட்டேயிருப்பதும் காண்க. அதே சமயத்தில், எங்கெங்கோ நடு ஆசியாவிலும், வட ஆசியாவிலும் சிதறிக் கிடக்கும் சித்திய மொழிகளுடன் அவை பொருந்தி இருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

திராவிட மொழிகள் வேறு, வடமொழி வேறு என்பது மேற்கூறியவற்றால் நன்கு தெரியப்படும். திராவிட மொழிகள் வடமொழியிலிருந்து பெறப்பட்டன அல்ல; அன்றி அதனுடன் சேர்க்கப்படக்கூடிய பண்புடையனவுமல்ல.

சில குறிப்பிட்ட இடங்களில் வடமொழி பிற இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளைவிடச் சித்திய மொழிக் குழுவுடன் உறவுடையதாய்த் தோற்றுவது ஒருவேளைப் பழங்குடிகளுடன் உள்ள நெடுநாட் பழக்கத்தைப் பொறுத்ததாயிருக்கலாம். இவற்றுள் ஒன்று, வடமொழியில் (ட ண ஷ) என்ற நாஅடி அண்ண மெய்கள் இருப்பனவாகும். இவ் வகை

யில், "மொழி யியலில் சீனத்தின் இடம்"[1] என்ற நூலில் எட்கின்ஸ் என்பார் கொண்ட புதிய கொள்கையைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். உருபின்றி விகுதியிலேயே பெயர்களின் வேற்றுமை அமைதல், சொல்லொழுங்கு, தழுவு வாக்கியங்கள் தலைவாக்கியத்திற்கு முன்வரல், வினைமுற்று இறுதியில் நிற்றல் ஆகிய இலக்கண அமைப்புக்களுள் வடமொழி ஆரிய இனத்தைவிடத் துரானிய இனத்தையே பின்பற்றியுள்ளது என அவர் கூறுகிறார். ஆனால், வடமொழியைவிட இவ்வகையில் இன்றைய வட இந்திய உண்ணாட்டு மொழிகளே விலக்கின்றி முற்றிலும் இவ்வொழுங்கைப் பின்பற்றுகின்றன. வடமொழி உரைநடையில்கூட ஒன்றிரண்டிடங்களில் இவ்வொழுங்குக்கு மாறுபாடு ஏற்படுகிறதென்பதை எட்கின்ஸே எடுத்துக்காட்டுகிறார். ஆயினும் பொதுப்பட உரைநடையில் இவ்வொழுங்குப்படி வினைமுற்றே ஈற்றிலும், தழுவு வாக்கியங்கள் முன்னும் வருகின்றன. ஆனால் இக் கொள்கை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க உறுதிப்பாடு உடையதன்று; ஏனெனில் சொல் ஒழுங்கு ஒன்றையேபற்றி வகைப்படுத்துவதாயின் கிரேக்க மொழியைவிட இலத்தீனும், ஆங்கிலத்தைவிட ஜெர்மனும் துரானியச் சார்புடையவை என்று கூறவேண்டி வரும்.

---

[1] "China's Place in Philology"—Mr. Edkins.

௬. திராவிடமும் வட இந்திய மொழிகளும்

திராவிட மொழிகள் வடமொழியிலிருந்து பெறப்பட்டவையே, அவற்றுள் வடமொழிச் சார்பற்றனவாகக் காணக் கிடக்கும் சொற்கள் யாதோ ஒரு பண்டைப் பாகத மொழியிலிருந்து பெறப்பட்டவை என்று கொண்டிருந்த கொள்கைகள் இரண்டும் பிழைபட்டன வென்று காட்டப்பட்டது. எனவே, அறிஞர் சிலர் இவற்றிற்கு நேர்மாறான கொள்கையொன்றைக் கூற முன்வந்தனர். வடமொழியிலிருந்து கிளைத்த வட இந்திய மொழிகளுள் காணப்பெறும் பிற மொழிக் கலப்புத் திராவிட மொழிகளின் கூட்டுறவால் ஏற்பட்டதுதான் என்பது இப் புதுக் கொள்கை. இக் கொள்கையைப் பரப்பியவர்களில் தலையானோர் பம்பாயைச் சார்ந்த ரெவரெண்ட் டாக்டர் ஸ்டீவென்சன்[1] என்பவரும், நேபாளத்தைச் சார்ந்த ஹாட்ஜ்ஸன்[2] என்பவருமே. இவர்கள் கருத்து: (1) வட இந்திய மொழிகள் இயற்கைத் தாக்குதல்களாலும், கால மாறுபாட்டாலும் வடமொழியிலிருந்து கிளைத்தவையல்ல; ஆனால், வடமொழி யல்லாத பிற மொழிகளின் ஆற்றல் மிக்க கலப்பினால் சிதைவுற்றனவேயாம். (2) இப் பிறமொழிகள் திராவிடப் பேச்சுடன் ஒப்புமையுடையன; இத் திராவிடப் பேச்சே, பண்டை நிஷாதர்கள் பேச்சும், பிற பழங்காலக் குடிகளின் பேச்சுமாகும் என்பதே.

இவ்விரு பகுதிகளுள் முன்னையது பின்னையதைவிட உறுதிப்பாடுடையதாகும்; ஆனால் அதுவும் ஒருவாறு

---

1. Rev. Dr. Stevenson of Bombay—Journal of the Asiatic Society of Bombay. 2. Mr. Hodgson of Nepal–Journal of the Asiatic Society of Bengal; also "Aborigines of India."

மிகைபடக் கூறப்பட்டதென்றும், அதனைத் திருத்தியமைக்க வேண்டும் என்றும் தோன்றுகின்றது. ஏனெனிற் கூறுதும்: முதன்மையான சிலவற்றை நோக்க வடமொழி ஹிந்தியாகவும், வங்காளமாகவுந் திரிபுற்றது இயற்கை மாறுதலே என்று நிறுவப்பட்டுள்ளது. ஐரோப்பாவில் இலத்தீனிலிருந்து எப்படி இத்தாலியமும், ஸ்பானிஷும் கிளைத்தனவோ, அப்படியேதான் இவையும். ஆனால், வடமொழி இலக்கண அமைப்போடும் பண்புச் சிறப்புக்களோடும், வட இந்திய மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பையும் பண்புச் சிறப்புக்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்கினால், அவற்றிடையே காணப்படும் வேற்றுமைகள் ஆரியச் சார்பற்ற தாக்குதல்களின் பயனே என்று ஒருவாறு தெளியலாம்.

அதிலும், பல்வேறுபட்ட வட இந்திய மொழிகளுளெல்லாம் ஒரேபடித்தான இலக்கண வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றமை கொண்டு, இதற்குக் காரணம் பொதுப்பட்ட ஒரு தாக்குதலாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது எளிதில் ஊகிக்கப்படும். "நாகரிக காலத்திற்கு முற்பட்ட பழங்காலச் சுவடுகளாகிய பண்டைய, செம்மைப்படாத முரட்டு மொழிச்சொற்களே" இதற்குக் காரணம் என்று பேராசிரியர் உவில்ஸன் கூறுகிறார். பொதுவாகவே, வட இந்திய மொழிகளுள் இத்தகைய தாக்குதல் பத்தில் ஒருபங்கும், மராத்தி மொழியில் மட்டும் ஐந்தில் ஒருபங்குந்தான் என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளமையால், ஆரியச் சார்பற்ற கலப்பே காரணம் என்பது நன்கு தெளியப்படும்.

வடமொழி பேசிய பார்ப்பனர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள் என்ற வகுப்பினர்களடங்கிய ஆரியர்களது வருகைக்கு முன்னே, வட இந்தியாவின் பெரும் பகுதியில் "தஸ்யுக்கள், நிஷாதர், மிலேச்சர்" என்று அவர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்த பழங்குடி மக்களே வாழ்ந்துவந்திருக்

தனர் என்பதும், அம் மக்கள் சித்திய இனத்தையோ, அன்றி ஆரியச் சார்பற்ற வேறோர் இனத்தையோ சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மைகளாகும். இப் பழங்குடிமக்கள் பேசிய திருந்தாத சித்திய மொழிச் சொற்கள், படையெடுத்துவந்து வெற்றிபெற்ற ஆரியர்கள் தம் சொல்வளமும், பொருண்மையும் நிறைந்த வடமொழி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்துபோய்விடுதல் இயல்பே. எனினும், அப் பழங்குடி மக்களின் மொழி ஒரேயடியாய் அழிந்தொழியாமல், தன்னை விழுங்கவந்த வடமொழியையே உரங்கொண்டு தாக்கிக் கலக்கித் தன்னுடைய சொற்களிற் சிலவற்றைப் புகுத்திப் புதியதொரு மதுகையையும் நடைப் போக்கையும் அது மேற்கொள்ளச் செய்திருக்கவேண்டு மென்பது பின்வருங் காரணங்களால் ஊகிக்கப்படும்: (1) சித்திய மொழியின் இலக்கண அமைப்பு நிலையானதும், எதிர்ப்புக்கு ஈடுகொடுக்கும் ஆற்றலும் வாய்ந்தது. (2) ஆரியர்களை நோக்க அப் பழங்குடிகள் தொகையில் மிகுந்தவர்களா யிருந்தனர். (3) அதனால், அவர்களை ஆரியரால் அறவே அழித்தொழிக்க முடியவில்லை. (4) முதற்கண் அடிமைக ளாக்கப்பட்டு நாளாவட்டத்தில் ஆரியக் கூட்டத்தினருடனே சேர்க்கப்பட்டனர்.

இக் கொள்கை மற்றெக் கொள்கைகளையும் விட இன்றைய நிலைமையைத் தெளிவுபட விளக்குகிறது. வட இந்திய மொழிகளுள் சொல்தொகுதியில்மட்டுமே வடமொழிச் சார்பு மிகுதியாயிருப்பதும், இலக்கண அமைப்பு சித்திய மொழிச் சார்புடையதா யிருப்பதும் நோக்க, அம் மொழிகள் சித்தியப் பகுதியுடன் கலந்த ஆரிய அடிப்படையுடையவை என்பதைவிட, ஆரியத்துடன் கலந்த சித்திய அடிப்படையை உடைய மொழிகள் என்று கூறுவதே மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும். இம் மொழிகளுள் " தாத்தாரிய

அல்லது சால்டிய"[1] (அதாவது சித்திய)க் கலப்பு உள்ளது என முதன்முதல் கூறியவர் சர். உவில்லியம் ஜோன்ஸ்[2] ஆவர். இதனை மறுப்பவருள் தலையானவர் ஹிந்தி மொழியைப் பற்றி, 1872 - ஏப்ரில் இண்டியன் ஆண்டிக்குவரி[3] என்ற வெளியீட்டில் கட்டுரை ஒன்றெழுதிய கிரௌஸ் பி. ஸி. எஸ். ஆவர். அவர் ஹிந்திமொழி ஒன்றை மட்டும் ஆராய்ந்துள்ளார்; அதிலும் இலக்கண அமைப்பை விட்டுச் சொல் தொகுதி ஒன்றை மட்டுமே ஆராய்ந்துள்ளார். ஆகையால் இன்னும் இத்துறையில் நுணுகி ஆராய்ந்து முடிபு காணும் வரையில், சித்திய அடிப்படை முடிபே நிலவி வரும்.

இனி, டாக்டர் ஸ்டீவென்ஸன் கொள்கையின் பின்னைய பகுதியை நோக்குவோம். வட இந்திய மொழிகளில் வட மொழி யல்லாத பிற மொழிக் கலப்பு இருக்கிறதென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படின், அப் பிறமொழி திராவிட மொழி யினத்தைச் சேர்ந்ததே என்பது அப் பகுதியாகும். இக் கொள்கை அவ்வளவு திட்டமாக ஆராய்ந்து நிறுவப்படுவ தொன்றன்று. இக் கொள்கைப்படி (1) இந்தியாவிலுள்ள மொழிகள் (வட இந்திய மொழிகளாயினுஞ் சரி, தென்னிந்திய மொழிகளாயினுஞ் சரி,) எல்லாவற்றுள்ளும், சித்திய மொழிக் கலப்போ, திராவிட மொழிக் கலப்போ பெரும் பாலும் ஒரே படித்தானது. (2) ஆரியரால் முதலில் கைப் பற்றப் பெற்ற வட இந்தியக் கோட்டங்களுள் அக் கலப் பின் அளவு மிகவுங் குறுகியது. (3) சற்றுச் சேய்மையி லுள்ள தக்காணம், தெலிங்காணம், மைசூர் ஆகிய இடங் களில் அக் கலப்பின் அளவு சற்றுப் பெருகியது. (4) நில முக்கின் தென்கோடியில் இருப்பதும், மனுவின் காலத்தி லும், இராமாயண காலத்திலும், பார்ப்பன ஆதிக்கம் கார்த்

1. "Tatarean or Chaldee" 2. Sir. W. Jones (Asiatic Researches Vol. i.) 3. Indian Antiquary (April 1872). 4. Mr. Growse B. C. S.

திகைப் பிறைபோல் இருந்துவரப்பெற்றதுமாகிய தமிழ் நாட்டிலோ அது மிகப் பரந்து பெருகியிருந்தது.

முதற்கண், இம்முடிபு பண்டைய இந்திய வரலாற்றின் போக்கோடு ஒத்ததாகவே காணப்படும். எனினும், மொழியாராய்ச்சிக் கண்ணாடிகொண்டு பார்க்கின் வட இந்தியப் பழங்குடி மக்களும், தென்னிந்தியப் பழங்குடி மக்களும் ஒரே இனத்தார் என்று சொல்லிவிடுவதற்கில்லை. வட இந்திய மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பு சித்திய மொழிகளோடு ஒத்திருப்பதானாலும், திராவிட மொழிகளுடன் சிறப்பாக ஒத்திருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. வட இந்திய மொழிகளுள் காணப் பெறும் வடமொழிச் சார்பற்ற பகுதி திராவிட மொழிகளோடு எவ்வளவு தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறதோ, அவ்வளவிற்குக் கீழைத் துருக்கிய மொழிகளுடனே; அன்றிச் சித்திய மொழிகளுடனேடு தொடர்புடையதாகவுங் காணப்படுகிறது. ஆதலால் மேற்கொள்கை எளிதில் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதொன்றாக இல்லை.

வட இந்திய மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பிற்கும், திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பிற்கும் உள்ள தலைமையான ஒப்புமைகள் கீழ்வருபவையாம்:—

(1) பெயர்ச்சொற்களின்பின் உருபுகள் சேர்ந்து வேற்றுமைகள் உண்டாதல். (2) பன்மைப் பெயர்களின் வேற்றுமை ஒருமையினின்றும் வேறுபடாமல் பன்மை விகுதியை முதலில் சேர்த்துப் பின் வேற்றுமை உருபுகளைச் சேர்ப்பதனால் உண்டாதல். (3) வட இந்திய மொழிகள் பலவற்றுள் திராவிட மொழிகளைப் போலவே தன்மைப் பன்மையில் முன்னிலையை உளப்படுத்தி ஒன்றும், விலக்கி ஒன்றுமாக இரண்டு வடிவங்கள் இருத்தல். (4) உருபுகளும், ஒட்டுக்களும் பெயருக்குமுன் வாராமல் பின்வருதல். (5) வினைச் சொல்லின் காலத்தைக் இடைநிலை முதலிய உறுப்புகள்

காட்டல். (6) தழுவு வாக்கியங்கள் தலைமை வாக்கியத்தின் முன் வருதல். (7) தழுவும் மொழி தழுவப்படும் மொழிக்குப் பின் வருதல்.

வட இந்திய மொழிகள் திராவிட மொழிகள் ஆகியவற்றின் இலக்கண அமைப்பில் இத்தகைய ஒப்புமைகள் காணப்படுகின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால், இவற்றால் இவ்விரண்டு மொழியினங்களுக்கும் நேரான உறவு உளதெனக் கூறிவிடுதற்கில்லை. ஏனெனில், இவ்வொப்புமைகள் திராவிடமொழிகளோடுமட்டும் சிறப்பாகக் காணப்படும் ஒற்றுமைகளாகாமல், சித்திய இனத்தைச் சேர்ந்த மொழியினங்கள் பலவற்றோடும், ஒரே வகையில், ஒரே அளவில் காணப்படும் பொதுப்படையான ஒப்புமைகளாகின்றன. துருக்கிய மங்கோலிய மொழிகளுக்கும், திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையே காணப்படும் வேற்றுமைகளில் யாதொன்றும், வட இந்திய மொழிகளிற் காணப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, சித்திய மொழியினங்களிலில்லாத பெயரெச்சத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இது கோண்டு ஒன்று நீங்கலாக ஏனைய திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் உளது; ஆனால் வட இந்திய மொழிகள் ஒன்றிலும் இல்லை.

அதைப் போன்றே, திராவிட மொழிகளில் எல்லா வினைத்திரிபுகளுக்கும் ஒழுங்காக எதிர்மறைவினை இருக்கின்றது. அவற்றுள் எதுவும் வட இந்திய மொழிகளில் இல்லை. திராவிட மொழிகளிற் காணப்படும் இடப்பெயர் எண்ணுப் பெயர்கள் முதலியவற்றுள் ஒன்றுதானும் அவற்றுள் இல்லை.. ஆனால், இந்தியாவுக்கு அப்பால் பெஹிஸ்தன் பட்டயங்களிலும், சீன மொழியிலும், ஒஸ்தியக்கு[1] மொழியிலும், லாப்பர்[2] மொழியிலுங்கூட இவற்றுட் சில காணப்படுகின்றன. மேலும், இம் மொழிகளில் திராவிடத் தாக்கு

1. Ostiak. 2. Language of the Lapps.

ஏதேனும் இருந்திருக்கக் கூடுமாயின், கை, கால், கண், காது (செவி) போன்ற முதன்மையான சில சொற்களேனும், அவற்றின் சிதைவுகளேனும் இவற்றுள் எம்மொழியிலாயினும் காணப்படாமலிருக்க இடமில்லை. உண்மையில் அத்தகைய எச்சொல்லும் இவற்றுள் யாண்டுங் காணப்படவில்லை. பேராசிரியர் ஸ்டீவென்ஸன் கண்ட சில ஒப்புமைகள் அருவழக்காய் எங்கோ மூலையிலிருந்தெடுக்கப்பட்ட சொற்கள் ஆகும். வேறு முதற்சொற்களும், இலக்கண அமைதி ஒப்புமைகளும் இல்லாவிடத்து அச் சிறுபான்மையான ஒப்புமைகளைக் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாது. ஆகவே, முதன்மையான வேர்ச் சொற்களைப் பொறுத்த வரையில் திராவிட மொழிகளுக்கும், வட இந்திய மொழிகளுக்குமிடையே எத்துணை வேற்றுபாடு! ஆனால் திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் எத்துணை ஒற்றுமை! வியக்கத்தக்க இவ் வுண்மைகளைக் கீழ்வரும் அட்டவணையிற் காணலாம்: தன்மை முன்னிலை யொருமைப் பெயர், இடப்பெயர்களுள் எழுவாயில் ஓர் உருவும், பிற வேற்றுமைகளில் வேறு உருவும், வினைவிகுதிகளில் மற்றோருருவுமாக மாறி வருவதுடன், ஒரே இடத்திலும் உருக்கள் பண்டைக் காலத்தில் ஒருவகையாகவும், பிற்காலத்தில் வேறாகவும் இருக்கின்றமையால் வேண்டிய இடங்களில் அவை யாவும் ஒப்புமைக்காகத் தரப்படுகின்றன.

(பின்வரும் அட்டவணைகளில் எளிதில் ஒப்பிட்டறிதற்காக வடமொழி இடப்பெயர்களும், துருக்கிய இடப்பெயர்களும் பிறைக்குறிகளிட்டு முதலிற் கொடுக்கப்பெற்றுள்ளன.)

தன்மை ஒருமைப் பெயர்

கௌர மொழிகள்		திராவிட மொழிகள்	
மொழி	வடிவங்கள்	மொழி	வடிவங்கள்
(வடமொழி அஹம்; ம, மி, ம்)		தமிழ்	நான், யான்; ஏன், என்.
(துருக்கி	மன்)	கன்னடம்	ஆன், யான், நா, நானு; என், ஏனெ,
ஹிந்தி	மை(ன்)	துளு	யான், யென், எ.
வங்காளி	மூஇ	மலையாளம்	ஞான், ஏன், என், என, எனி, இனி.
மராட்டி	மீ	தெலுங்கு	நேனு, நே, ஏனு, ஏ, நா, நு, நி.
குஜராத்	ஹூ(ன்)	துதம்	ஆன், என், எனி, இன்
சிந்தீ	ம(ன்)	கோதம்	ஆனெ, என், எ.
		கோண்டு	அன்னா, நா, ஆன், ந.
		கு	ஆனு, நா, இன், எ.
		இராஜமஹால்	என்.
		ஒராவோன்	எனன்.

முன்னிலை ஒருமைப் பெயர்

கௌர மொழிகள்		திராவிட மொழிகள்	
மொழி	வடிவங்கள்	மொழி	வடிவங்கள்
(வடமொழி	த்வம், தவ் தெ; ஸி, ஸ்)	தமிழ்	நீ, நின், நுன், ஐ, இ, ஆய், ஓய்.
(துருக்கி	ஸென்)	கன்னடம்	நீன், நீனு, நீ, நின், ஐ, எ, ஈயெ, ஈ, இ.
ஹிந்தி	து, து(ன்), தெ.	துளு	ஈ, நின், நி.
வங்காளி	தூ இ, தொ.	மலையாளம்	நீ, நின்.
மராட்டி	தூ (ன்), து, தொ.	தெலுங்கு	நீவு, ஈவு, நீ, நின், வு, வி.
		துதம்	நீ, நின், இ.
குஜராதீ	தூ(ன்), த.	கோதம்	நீ, நின், இ.
சிந்தீ	து(ன்), தொ	கோண்டு	இம்ம, நி, ஈ.
		கு	ஈனு, நீ, இ.
		ஓராவோன்	நீயென்.
		இராஜமஹால்	நின்.
		பிராகுவி	நீ, நா.
		பெஹிஸ்தன் சித்திக் அட்டவணை	நீ.

கௌர மொழிகளின் இடப் பெயர்களுக்கும் திராவிட மொழிகளின் இடப் பெயர்களுக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வேற்றுமை யிருப்பதை நோக்க, 'அம் மொழிகளின் திரிபுக்கு மூலகாரணமான தாக்குதல்கள் வேறெவையாயினும் ஆகக்கூடும், திராவிட மொழிகள் ஆகா' என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. ஆனால், அதே இடப் பெயர்களின் ஆராய்ச்சியாலேயே பல வடமொழிகளிலும் சித்திய விகுதியாகிய னகரம் இருப்பது காணலாம். அதனோடு, தன்மையில் வட இந்திய மொழிகள் ஒன்றிலேனும் வடமொழி எழுவாயுரு இல்லாமல், துருக்கிய மொழியின் எழுவாயைப் போன்ற மை(ன்) அல்லது ம(ன்) என்ற சித்திய தோற்றமுடைய உருவே நிலவுதல் காண்க. ஒருவேளை எதிர்கால ஆராய்ச்சிகளால் திராவிட உறவு உண்டென்று ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம். எனவே, வட இந்திய மொழிகளின் வடமொழிச் சார்பற்ற பகுதியும், தென் இந்திய மொழிகளும் இரண்டும் ஆரியச் சார்பற்றவை என்பதும், இரண்டும் சித்தியச் சார்புடையவை என்பதுங் தவிர வேறு எவ்வகையிலும் ஒப்புமையுடையன அல்ல என்றே துணியத் தகும்.

இனி, டாக்டர் குண்டெர்ட் வட இந்திய மொழிகளில் மட்டுமல்ல, வட மொழியிலேகூட, திராவிடத் தாக்குக் காணப்படுகிறது என்கிறார்.[1] இந்தி மொழியை ஆராய்ந்த கிரௌஸ் என்பவரோ, வடமொழிச் சார்பற்ற பகுதி யென்றொன்று அவ்வளவா யிருந்திருக்க வழியில்லை என்று கூறி, அதற்குக் கீழ்வரும் காரணங்களைக் காட்டுகிறார்: (1) அம் மொழியின் பழமையான இலக்கண நூலார் அதனைக் குறிப்பிடாதது. (2) வட மொழிச் சார்பற்றதென விரைந்து துணியப்பட்ட சொற்கள், நுண்ணிய ஆராய்ச்சியால், வட

1. The Journal of the German Oriental Society for 1869.

மொழி யென்று பெரும்பாலும் நிறுவப்பட்டு வருகின்றமை. (3) வடமொழி வளர்ச்சியுற்ற காலத்தில், பிறமொழித் தாக்குதல்களால் வட இந்திய மொழிகள் திரிபுற்றமைக்கு என்னென்ன நியதிகள் காணப்பட்டனவோ அந் நியதிகளை இக் கால வடநாட்டு மொழிகளும் பின்பற்றிவருகின்றமை.

இச் செய்தியைக் குறித்து 1872-ல் பீம்ஸ் என்பார் "ஆரியச் சார்பற்ற இக் கால இந்திய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்"[1] என்ற நூலில் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்: "இனி, வடமொழியுமல்லாத ஆரியமுமல்லாத சொற்களைப் பற்றி ஆராய்வோம். ஆரியர் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது தமக்குமுன் அங்குக் குடியிருந்த மக்களோடு நெடுநாள் போரிட்டு நாட்டை அவர்களிடமிருந்து பறித்தாக வேண்டியிருந்தது. அத்தகைய போர்களுக்கிடையே அமைதி நிலவிய காலமும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அப்போது இரு திறத்தினரும் கலந்து ஒருவருடன் ஒருவர் கருவிப் போர் செய்யாது, வாழ்க்கைப் போர் நடாத்தியிருப்பர். ஆரியரல்லாதாரிடையே ஆரியரது தாக்கே மிகுதியாயிருந்திருப்பினும், ஆரியரிடையே ஆரியரல்லாதார் தாக்கும் ஓரளவிற்கு இல்லாதிருக்க முடியாது. ஆகவே, வடமொழியிலேயே ஆரியச் சார்பற்றனவாகத் தோன்றும் சொற்கள் சில காணப்படுகின்றமை இயல்பே. இக் கால வட இந்திய மொழிகளிலோ இச் சொற்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. எனவே, எச் சொற்கள் ஆரியச் சொற்களாகத் தோற்றவில்லையோ அவையெல்லாம் ஆரியச் சார்பற்றவையே என்று கூற முன்வருவது வழக்கமாகிவிட்டது.

"இங்ஙனம் ஆரியர்கள் பழங் குடிகளிடமிருந்து கடன் வாங்கினர் என்ற கொள்கையை ஒப்புக்கொள்வதற்குத்

---

1. "A Comparative Grammar of the Modern Non-Aryan Languages of India" by John Beames B. C. S. 1872.

தடைகள் பல உள்ளன. மொழியியலிற் பிற சான்றுகளின் துணையில்லாவிடத்து வெறும் சொல்லொப்புமை கொண்டு எதையும் துணிந்துவிட முடியாது. பல வழிகளிலும் சிறந்த பேரறிஞர்கூட இத் துறையில், "ஆனைக்கும் நான்கு கால், பூனைக்கும் நான்கு கால்; ஆனைக் காலிலும் பூனைக் காலிலும் நகங்கள் காணப்படுகின்றன" என்ற ஒப்புமைகளின் பேரில் முடிவுகட்டிவிடுகின்றனர். ஒரு தமிழ்ச் சொல்லில் ஒரு பகரம் இருக்கிறது; ஒரு வடசொல்லிலும் ஒரு பகரம் இருக்கிறது. ஆகவே, வடசொல் தமிழ்ச் சொல்லிலிருந்து வந்தது என்று கூறிவிடுவதா! முதலாவதாக, இந்தியப் பழங்குடிகளைவிட உடல்வலியிலும் அறிவுவன்மையிலும் ஆரியர்கள் உயர்வுடையவர்களாகவே இருந்தனர். எனவே, அவர்கள் ஏற்றதைவிட ஈந்ததே மிகுதியா யிருந்திருக்க வேண்டும். இரண்டாவதாக, இந்தியாவுக்கு வருவதன் முன்னரே ஆரியர்கள் சொல்வள மிக்கதொரு மொழியை உடையவராயிருந்தனர். எனவே உடை, கருவிகள், தட்டுமுட்டுகள், கன்று காலிகள், உடற் கூறுகள், உறவு முறைகள் போன்ற பொதுக் கருத்துக்களுக்குரிய சொற்களைக்கூட அவர்கள் கடன்வாங்க வேண்டும் நிலைமை அவர்களிடம் இருந்திருக்கமுடியாது. அவர்கள் கடன் வாங்கவேண்டு மென்றால் புதிய செடி கொடிகள், உயிர் வகைகள், தாம் முன்னர்க் கண்டிராத புதுப் பொருள்கள் ஆகியவற்றின் பெயர்களையேயாகும். இவற்றில்கூடத் தம் மொழிச் சொற்களையே திரித்தும் கூட்டியும் புதுச் சொற்களை ஆக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவாய் அமைந்துள்ளது. மூன்றாவதாக, நில இயலைப்[1] பொறுத்து எழும் சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. ஆரியர் வருகையின்போது அவர்களுடன் நட்பாகவோ பகையாகவோ உறவுபூண்ட மக்கள் யார் யார்? வந்தேறிய ஆரியர்க ளெல்

1. Geography.

லோருமே திராவிடர்களுடன் நெருங்கி உறவாடி இருக்க முடியுமா? முடியுமென்றால் எப்பொழுது? எப்படி? இன்றைய ஆராய்ச்சி நிலையில் இவ் வினாக்களுக்குத் திறம்பட விடையிறுப்பது அரிது. எனினும், அவற்றிற்கு ஏதாவது ஒரு வழி காணல் வேண்டும். கங்கைக் கரையினின்றும் ஆரியரால் தெற்கே விரட்டப்பட்ட மக்கள் கோலேரியரும், வடக்கே விரட்டப்பட்டவர் திபேத்துக் கலப்புமக்களும் ஆவர். எனவே, கோலேரியர் மொழிச் சான்றின்றி வட மொழிச் சொல் ஒன்று நேராகத் தமிழிலிருந்து பெறப்பட்டு விட்டது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுதல் சாலாது. இத் தகைய நிலைமையில் அச் சொல்லின் மூலத்தை ஆராயும் பகுதி உண்மையில் வடமொழியும், அதன் கிளைமொழி களும் என்ற அளவுக்கே குறுகிவிடு மென்பதற்கையமில்லை. ஆழ்ந்து நோக்கினால் அதில் பெரும்பாலும் அதற்குரிய வேர்ச்சொல்லைக் காணலாம்."

இக் கூற்று ஒருவாறு ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதேயாம். திராவிட மொழிகளைப் பற்றியவரை வட இந்திய மொழி களில் அவற்றின் தாக்குதல் ஒருசிறிதுதான் இருந்திருக்கக் கூடும். ஆனால், சித்தியத் தாக்குதல்களாலோ அன்றி ஆரியச் சார்பற்ற பிற மொழிகளின் தாக்குதல்களாலோ, வட இந்திய மொழிகள் இன்றைய திரிந்த நிலையை அடைந்திருக் கக் கூடாவோ என்பது வேறு கேள்வி. திராவிடம், சித்தியம், ஆரியச் சார்பற்றவை என்பன ஒருபொருட் கிளவி களல்ல. பீம்ஸ் என்பார் 'உயிர் ஒலிமாற்றங்கள்'[1] என்ற பிரி வில், "ஆரிய உயிரொலிகள் இந்தியாவுக்கு வடக்கிலும் கிழக்கிலும் நடுவிலும் தெற்கிலும் உள்ள வெளி இனத்தாரால் எவ்வளவு மாறுதலடைந்தனவென்று சொல்லமுடியாது. ஆனால், மாறுதல் அடைந்துள்ளன என்பது மட்டும்

1. Vowel Changes.

மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்" என்று கூறியுள்ளார். வட இந்திய மொழிகளுள் அகரமும் ஆகாரமும் ஏகாரமாக மாறியமை, இத்தகைய ஆரியச் சார்பற்ற மாறுதல் என்று அவர் கூறுகிறார். நாவடி அண்ண மெய்யாகிய ளகரத்தைப் பற்றிக் கூறுகையில், அது ரகர டகரங்களுடன் மயங்குகின்றது என்றும், அது நடு இந்தியாவிலுள்ள கோலர்களின் குழுவில் காணப்படுகிறது என்றும் அவர் உரைக்கின்றார். இக் கோலர்களுடனும் திராவிடர்களுடனும் நெடுநாள் உறவு கொண்டிருந்த மராட்டிய, ஒரியா மக்களிடை, இந்த ளகரம் மிகுதியாகப் பயில்வது வியப்பன்று என்றும் 'அவர் கூறுகிறார்.

"சிந்தி மொழியின் இலக்கணம்"[1] என்ற நூலில் டாக்டர் எர்னஸ்டு ட்ரம்பு ஆரியச் சார்பற்ற அல்லது தாத்தாரிய மொழியினத் தாக்குதல்கள் வட இந்திய மொழிகளில் காணப்படுகின்றன" என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார்; முன் நா அண்பல் ஒலியாகிய தகர நகர ஸகரங்களினிடமாக, அவை நாஅடி அண்ண ஒலியாகிய டகர ணகர ஷகரங்களைப் பெரிதும் ஏற்கின்றமை அதற்குச் சான்று பகரும் என்றும் கூறுகிறார். அதே போன்று உயிர்ப்பு ஒலியாகிய ஹ என்பதைப் பிராகிருத மொழி விலக்குவது நோக்க, "அதைப் பேசிய பொது மக்களிடையே தாத்தாரியத் தாக்கு இருந் திருக்கவேண்டும். தெற்கேயுள்ள திராவிட மொழிகளில் இவ் எழுத்து இல்லாமை காண்க" என்றும் கூறுகிறார். மேலும், திராவிட மொழியினத்தைச் சேர்ந்த தெலுங்கு 'ச்ச', 'ஜ' என்ற எழுத்துக்களை 'ட்ச' என்றும், ட்ஸ என்றும் ஒலிப்பது போலவே மராட்டி மொழியும் ஒலிக்கின்றது; ஆதலால் திராவிடத் தாக்கு மராட்டியிலுள்ளது வெளிப்படை என்றும் அவர் முடிவுகட்டுகிறார்.

---

1. "Grammar of the Sindhi Language"—Dr. Ernest Trumpp.

எ. திராவிட மொழிகள் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவை?

திராவிட மொழிகள் சித்திய மொழியினத்தோடு சேர்த்தற்குரியனவே யன்றி இந்து-ஐரோப்பிய மொழியினத்தோடு சேர்த்தற்குரியனவாகா என்பது பேராசிரியர் ராஸ்க்[1] என்பாரின் முடிபாகும். சேர்த்தற்குரியன என்று மட்டும் கூறலாமே யன்றி, சேர்ந்தன என்று சொல்லிவிடுதற்கில்லை; அவை சித்திய மொழிகளோடு தொடர்புடையனவேயன்றிச் சித்திய மொழியினத்திலிருந்து பெறப்பட்டவையல்ல. சித்திய மொழியினம் என்பதில் பின்னிஷ், துருக்கி, மங்கோலியம், துங்கூஸியம் ஆகியமொழியினங்கள் அடங்கும். ராஸ்க் என்பாரே இவ்வாறு முதன்முதல் வகைப்படுத்தினர். இம் மொழிகள் அனைத்தும் ஒரே இலக்கண அமைப்புடையவையாய், ஒரேபடித்தான பொது விதிகளையும் பின்பற்றுகின்றன. உருபுகள் அல்லது துணைச் சொற்களைச் சேர்ப்பதனுலேயே அவை இலக்கண வேறுபா டுறுகின்றன; செமித்திய[2] மொழியினங்களிலோ பகுதியின் உயிரொலிகளை மாற்றுவதால் வேறுபா டுறுகின்றன; சீனத்திலும், பிற தனிப்பட்ட ஓரசை மொழிகளிலும் சொற்றொடரிலுள்ள சொற்களை முன்னும் பின்னும் மாற்றி யமைப்பதால் வேறுபாடுறுகின்றன. இவ்வகையில் இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளும் சித்திய மொழிகளைப் போலவே முதன்முதல் அடுக்கியல்[3] முறையையே கையாண்டிருந்தன என்று தோற்றுகின்றன. ஆனல் அவற்றின் அடைகள் அல்லது துணைச் சொற்கள் வரவரத் தேய்ந்து விகுதிகளாகவோ உருபுகளாகவோ மாறிவிட்டமையால் அவை சித்திய இனங்

---

1. Professor Rask of Copenhagen. 2. Semitic.
3. Agglutinative.

களைப் போலவுமின்றி, சீன மொழிகளைப் போலவுமின்றி தனிப்பட்ட ஒருவகை இனமாயின. சித்திய மொழிகளைச் சிலர் தாத்தார் மொழியினம் என்பர்; பின்னிஷ் இனம், ஆல்தாயிக் இனம், மங்கோலிய இனம், துரானிய இனம் என்றும் பலவாறாகப் பலர் கூறுவர். ஆனால், இவையனைத்தும் இப் பெரு மொழிக் குழுவிலுள்ள மொழியினங்கள் பலவற்றுள் ஒன்றிரண்டையே தனித்தனிக்குறிக்குமாதலால் அவற்றைப் பெரு மொழிக் குழுவின் பெயராகக் கொள்ளல் சாலாது. இதுகாறும், பண்டைக் கிரேக்க அறிஞர்களால் சித்தியம் என்ற பெயர் பொதுப்பட ஆசியாவிலும், ஐரோப்பாவிலும் இருந்துவந்த நாகரிகமற்ற பண்டை மக்களைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப் பெற்றுவந்துள்ளமையால் அதனைப் பெயராக வழங்குதலே சால்புடைத்தாம்.

பேரறிஞர் ராஸ்க் திராவிட மொழிகள் சித்தியச் சார்புடையவை எனக் கூறினவர்களுள் முதல்வராயினும், அதனைத் தெளிவுபடுத்தி விளக்க எத்தகைய முயற்சியும் அவர் செய்யவில்லை. அவரைப் பின்பற்றிய பலரும் அதேமாதிரி அவர் கூறியதைக் கூறினரேயன்றி வேறு ஒன்றும் செய்யவில்லை. பிரிச்சார்டு[1] என்பார் தம் ஆராய்ச்சிகளில் சித்திய திராவிட மொழிகளின் சில பொதுப்படையான ஒற்றுமைகளை ஒன்றிரண்டு இலக்கணச் சார்பான எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்கிப் போயினர். ஆதாரங்களுடன் ஆய்ந்து விளக்குவது எளிதன்று. ஏனெனில் அங்ஙனம் விளக்க வேண்டுமாயின் முதன் முதலில் திராவிட மொழிகளைத் தனித்தனி ஆராய்ந்து அவற்றின் ஒப்புமையின்மூலம் அவற்றின் பண்டைய உருக்களையும் இலக்கண அமைதிகளையும் தலைமையான பண்புகளையும் அறிவதோடு, அதேமாதிரிப் பிற சித்திய உட்பிரிவுகளின் பண்புகளையும் உணர்ந்தாக

[1] Prichard.

வேண்டும். "உலக வரலாற்றின் பொதுப்படையான அமைதிகள்" என்ற தொகுதியில் மாக்ஸ்மூலரது "துரானியமொழிகள்பற்றிய நமது இன்றைய அறிவுநிலை"[1] என்ற ஆராய்ச்சியுரை பின்னர் வெளிவந்தது. அந் நூல்மிகச் சிறந்ததொன்று. எனினும், அந்நூலில் ஆசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் முழுவதையும், பொதுப்படவே ஆராய்ந்துள்ளார். அதனால் ஈண்டு எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு அது புதுச் சான்றுகள் ஒன்றையும் பகரவில்லை. திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைதிகளும், சொற்றொடர் முறையும் மேற்போக்காகப் பார்ப்பவர்க்குக்கூட விளங்கக் கூடுமாயினும், அவற்றின் ஒலிமுறை, அவற்றின் இடவகை மாற்றங்கள், வழக்குகள், இலக்கண உருமாற்றங்கள் முதலியவை தனிப்பட்ட ஆராய்ச்சியாலன்றி விளங்கத் தக்கவையல்ல.

இனி, இவ்வகை ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குமுன் போட்லிங்[2] என்பார் வரையறுத்துக் கூறிய, பின்வரும் கருத்து நினைவு கூரற்பாற்று: "தாம் நன்கு ஆராய்ந்தறியாத மொழிகளைப்பற்றி ஒருவர் எழுத முற்படுதல் தீங்கு விளைப்பதாகும்." சித்திய மொழியைப்பற்றி ஆராயவேண்டுமானால், அவற்றுள்ளடங்கிய பல்வேறு மொழிகளின் ஒப்பியல்களும் வேற்றுமையியல்களும் நன்கு தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். பாலர்[3] என்பார் எழுதிய பின்னிய மொழியாராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும், பேராசிரியர் ஹன்ஃபெல்வி[4] என்பார் எழுதிய துரானிய மொழி யாராய்ச்சிகளும் இத்துறையில் பேருதவி புரிய வல்லனவாம். ஹங்கேரியன், வோகுல்[5] ஒஸ்தியாக், பின்னிஷ் ஆகிய நான்கு மொழிகளும் ஓரே பொது மொழியினத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும், அவற்றின்

1. "On the present state of our knowledge of the Turanian Languages" by Max Muller in Bunsen's "Outlines of the Philosophy of Universal History. 2. Bohtlingh. 3. Bollar. 4. Prof. Hunfalvy. 5. Vogul.

இலக்கணங்களெல்லாம் நெருங்கிய தொடர்புடையன என்றும் ஹன்ஃபேல்வி விளக்கியுள்ளார்.

பேரறிஞர் பாட், பிரடெரிக் முல்லர்[1] முதலிய பல மொழியியலார் சித்திய அல்லது துரானிய மொழிகள் ஒரு பொது மொழியிலிருந்து வந்தவை என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது என்று கருதுகின்றனர். பேரறிஞர் பிளாக்கும்[2] "துரானிய மொழிகள் பலவும் ஒருபுடை ஒரே படித்தான வளர்ச்சியை அடைந்துள்ள ஒரே குழு மொழிகளோ அல்லது பல குழு மொழிகளோ ஆகும்" எனக் கருதுகின்றனர். எனினும் பொதுப்பட நோக்க, கஸ்த்ரேன்[3] முதலிய அறிஞர் கூறுகின்றபடி அவற்றின் ஒற்றுமைகள் மொழிக்கு இன்றியமையாதவையாகவும், பலவாகவும் இருக்கிறபடியால் அவற்றால் ஏற்படும் தொடக்கப் பொதுமையை, அஃதாவது ஒரே முதன்மொழியினின்று அவை தொடங்கி யிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவை, ஏற்காதிருக்க முடியாது. "இம் மொழிகளின் சொல் ஒற்றுமைகளும் வடிவ ஒற்றுமைகளும் ஆரிய செமித்திய இனங்களிற் காணப்படும் ஒற்றுமையினின்றும் வேறுபட்டவை யாயினும், தற்செயலாய் ஏற்படக் கூடியவை அல்ல, ஒரே முதன்மொழியிலிருந்து ஏற்பட்டவையாகவேஇருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவு" என்பர் அறிஞர் மாக்ஸ்முலரும். மேலும் "நெடுநாள் பிரிந்தியங்கிய அடுக்கியல் மொழிகளுள், மொழியியற்கையின் அடிப்படைப் பகுதிகள் அல்லது மாறுபாடு செய்யமுடியாத சொல் வகைகளான இடப்பெயர்கள், எண்ணுப் பெயர்கள், உருபுகள் போன்றவற்றைத் தவிர வேறு எத்தகைய ஒற்றுமைகளையும் நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. மேற்படையான பொருள் கொண்ட சொற்களுள் வேற்றுமை இருப்பதைவிட, ஒற்

1. Professor Pott and Friedrich Muller. 2. Dr. Block. 3. Castren.

றுமை யிருப்பதைத் தான் நாம் அருமையாய்க் கொள்ள வேண்டும்" என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

மேலே திராவிட மொழிகள் வடமொழியினின்றும் வேறுபட்டவை என்பதற்குக் காட்டிய அக் காரணங்களையே அவை சித்திய இனங்களுடன் ஒன்றுபட்டவை என்பதற்கும் காட்டலாகும். சித்திய இனத்துட்பட்ட மொழிகள் அனைத்தும் ஒரே இனம் என்பதையும் அக் காரணங்களே காட்டும். அவற்றின் விளக்கத்தைக் குறைந்த அளவில் எடுத்துக் கொண்டாலுங்கூட அவை தொடர்பு உடையவை என்பது ஐயமறத் தெளிவாகும். சில கூறுகளில் மட்டும் திராவிட மொழிகள் இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகளை ஒட்டியவையாய்க் காணப்படுகின்றன; அஃதாவது ஓரளவுக்கு, "அடுக்கியல்" மொழியாய் இருப்பதிலிருந்து முன்னேறி (இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளைப் போல) ச் "சிதைவியல்"[1] மொழிகள் ஆகியுள்ளன. வேற்றுமையிலும் வினைத்திரிபிலும் பயன்படும் துணைச் சொற்களிற் பல தனி மொழியாக வழக்காறற்றுப்போயின. ஆனால் இஃதொன்றை முன்னிட்டு, திராவிட மொழிகளைச் சித்திய இனத்திலிருந்து பிரிக்க வேண்டியதில்லை; ஏனெனில் இத் துணைச்சொற்கள் சிற்சில இடங்களில் முற்றிலும் உருபுகள் அல்லது விகுதிகளாகக் குறைந்துவிட்டனவாயினும், சொற்களின் பகுதிகளிலிருந்து இவை எப்பொழுதும் பிரிக்கப்படக் கூடியனவாகவே இருந்துவருகின்றன; இந்து—ஐரோப்பிய மொழிகளிற் போன்று இவை பகுதியுடன் ஒன்றுபட்டு ஒரே மொழியின் கூறாய்விடவில்லை. இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகளில் இவை அங்ஙனம் கலந்து விட்டபடியால் பகுதி எது, விகுதி எது என்று பிரிப்பது கூட அரிதாய் விடுகிறது. அதனோடு, துருக்கியம், பின்னியம், ஹங்கேரி

1. Inflexional.

யம், ஜப்பானியம் முதலிய மொழிகள் அனைத்தும் திராவிட மொழியைவிடச் "சிதைவியல்" துறையில் மேம்பட்டிருப்பினும், அக்காரணத்தால் சித்திய இனத்திலிருந்து விலக்கப்படவில்லை என்பதையும் ஓர்தல் வேண்டும்.

"மொழியியலில் சீனத்தின் இடம்" என்ற நூலில் எட்கின்ஸ் சித்திய இனத்தின் ஒருமை, அவற்றுடன் திராவிட மொழிகளின் தொடர்பு ஆகிய கொள்கைகளைப் பெரிதும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றார். அவர் காட்டும் பல தற்செயலான, நுணுக்கமான ஒற்றுமைகள் ஆழ்ந்து ஆராயு முளவில் நிலைநிற்கா. ஆயினும் பொதுப்படக் கூறுமளவில் இத்துறையில் ஒருவர் ஆராயுந்தோறும் திராவிட மொழிகள் மங்கோலிய மொழிகள் ஆகிய இரண்டும் ஒருவாறு ஒருமைப்பாடுடையன என்பதைக் காண்பர். திராவிட சீன மொழிகளிடை ஒற்றுமைகள் மிகுதி எனக் கூறமுடியாது. எட்கின்ஸ் "சித்திய இனம்மட்டுமன்று, ஆசிய ஐரோப்பிய மொழிகள் அனைத்துமே ஒரே முதன்மொழியின் வகைத்திரிபுகள் ஆகும்" என்கிறார். இதுவரை மனித வகுப்பின் மொழிகளை அறிஞர் ஆராய்ந்த அளவில் இக்கோட்பாடு பொருத்தமாகத் தோற்றினும் அறிவியல் முறைப்படி இது முற்றிலும் நிலைநாட்டப்பட இன்னும் நெடுநாள் செல்லக் கூடும். கடைசியாக, திராவிட மொழிகளின் அமைப்புகளை விளக்கச் சித்திய மொழியினத்தை ஒற்றுமைப்படுத்தி ஆராய்ந்த அறிவு எவ்வளவோ பயன்படுகிறது என்ற ஒரு செய்தியே அவற்றுள் சித்தியத் தொடர்பு இருக்கிறது என்பதற்கோர் அறிகுறி யாகும். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திராவிட மொழியிலுள்ள வினைச்சொற்களின் பெயரெச்சத்தின் அமைப்பை எடுத்துக் கொள்ளலாம். மங்கோலியம், மஞ்சு இவற்றில் இஃது எங்ஙனம் அமைந்துள்ளது என்பதை அறிந்தபின்னரே, திராவிட மொழிகளில் எங்ஙனம்,

அமைந்துள்ளது என்பதை எளிதில் அறியமுடிந்தது. அங்ஙனம் அறிந்த விளக்கத்தை இதுவரை யாரும் மறுக்கவோ அல்லது வேறு வகையில் விளக்கவோ இல்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

சித்திய இனச்சார்புக் கொள்கையை உறுதிப் படுத்தும் வகையில் மற்றொரு சான்றுங் கிடைத்துள்ளது. அதுவே மேற்கு மீடியா[1] அல்லது பாரஸீகத்தில் உள்ள பெஹிஸ்தன் அல்லது பகிஸ்தான் அட்டவணைகளின் மொழிபெயர்ப்புக்கள் ஆகும். இவ் அட்டவணைகள் டரையஸ் ஹிஸ்டாஸ்பஸ்[2] என்பவர் தம்மைப்பற்றித் தாமே எழுதிய வரலாறு ஆகும். இவை பழம் பாரஸீக மொழியிலும், பாபிலோனிய மொழியிலும், பாரஸீக, மீடியப் பேரரசிலுள்ள சித்திய மக்களும் அறியும் படியாக அவர்களது தாய்மொழியிலும் எழுதப்பட் டிருக்கின்றன. இவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு திராவிட சித்திய உறவை விளக்கும் வகையில் ஒரு புத்தொளியாய் விளங்குகின்றது. இவற்றின் இரண்டாம் தொகுதி தெளிவாகச் சித்தியச் சார்பானது என்று நாரிஸ்[3] தமது கட்டுரையில் எழுதுகிறார்.[4] பேரறிஞர் ஆப்பர்ட்[5] இம் மொழியைப் பேசிய மக்கள் மீடியரே என்று கூறுகிறார். ஆயினும் அவரும் இம் மொழி சித்திய அல்லது தூரானியச் சார்பானதென்றே கொள்கிறார். இதனால், கி. மு .5-ம் நூற்றாண்டிலேயே பேசப்பட்ட ஒரு சித்திய இன மொழியுடன் திராவிட மொழிகளை ஒற்றுமைப்படுத்தும் ஓர் அரிய வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளது. இம்மொழி பொதுப்படச் சித்திய இனச்சார்புடையதே எனினும், அவற்றுட் சிறப்பாக உக்ரோ-பின்னிஷ் குழுவுடன் இன்னும் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகவுங் காட்டப்படுகிறது. திராவிடமொழி

1. Western Media. 2. Darius Hystaspes. 3. Mr. Norris. 4. Journal of the Royal Asiatic Society Vol. XV. 5. Prof. Oppert.

கள் இந்த உக்ரோ - பின்னிஷ் மொழிகளைச் சிறப்பாக ஒத்திருக்கின்றன என்பது இங்கே கூறவேண்டிய தொன்றாகும்.

திராவிட மொழிகளுக்கும், இப் பெஹிஸ்தன் அட்டவணையின் மொழிக்கும் இடையே காணப்படும் ஒற்றுமைகள் வருமாறு :

(1) இவ் அட்டவணைகளில் ட் ட, ட, ண என்ற நா அடி அண்ண ஒலிகள் உள்ளன. இதே ஒலிகள் திராவிட மொழிகளிலும் உள்ளன. வடமொழியிலும் இவை உள்ளனவாயினும் (பிற ஆரிய மொழிகளுள் இல்லாமையை நோக்கத்) திராவிட மொழிகளைப் பின்பற்றி வடமொழியில் ஏற்பட்ட ஒலிகளே இவை என ஊகிக்கலாம். நாரிஸூம் இக் கருத்தையே வெளியிட்டுள்ளார்.

(2) திராவிட மொழிகளுள் தமிழைப்போல, இவ் அட்டவணை மொழிகளுள் வல்லெழுத்துக்கள் மொழிமுதலில் வரும்பொழுதும் இரட்டித்த இடத்தும் வல்லொலி உடையவையாகவும், மொழி இடையே உயிர்களின் நடுவே வரும் பொழுது அண்மை அல்லது அரை அங்காப்பு ஒலியுடையவாகவும் ஒலிக்கின்றன.

(3) இவ்வட்டவணை மொழியின் ஆறும் வேற்றுமை உருபுகள் ன, னின, இன்ன என்பவையாகும். இவற்றிற்குச் சரியான திராவிட உருபுகள் தெலுங்கு னீ என்பதும், கோண்டு அல்லது பிராகுவி ன அ என்பவையும், தமிழ் இன் என்பதும் ஆகும்.

(4) அட்டவணைகளில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு இக்கி அல்லது இக்க என்பதாகும். இதனை யொத்த உருபுகள் தாத்தார்-துருக்கியக் குழுவிலும், உக்ரியன் இனத்திலும் உள. ஆனல் இதனை முற்றிலும் ஒத்திருப்பவை திராவிட உருபுகளாகிய கு, கி, க என்பவையாம். தமிழ், மலையாள மொழிகளில் இவ்வுருபுகள் இரட்டிக்கும்போது அவற்றின்

முன் உ அல்லது இ சொல்லொலிச் சாரியையாக வருகின்றது. அட்டவணைகளில் உனக்கு என்னும் பொருளில் நினிக்க(நின் இக்க) என்னும் சொல்லுடன் கன்னடம் நினகே (நின்-அ-கெ) மலையாளம் நினக்கு (நின்-அ-க்கு) என்பவற்றை ஒப்பிட்டு நோக்குக.

(5) அட்டவணைகளிலுள்ள இடப்பெயர்களின் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு உன், இன், ன் என்பவையாம். இத்துடன் தெலுங்கு உருபு னு, னி என்பதையும், கன்னடம் அம், அன்னு (அன்ன்-உ) என்பதையும் ஒப்பிட்டு நோக்குக.

(6) அட்டவணைகளில் வரும் எண்ணுப் பெயர்களில் எழுத்தில் எழுதிய பெயர் ஒன்று என்னும் பொருளில் வரும் கிர் என்ற சொல் மட்டுமேயாம். இஃது உண்மையில் பெயருரிச்சொல் வடிவத்திலேயே (அஃதாவது பண்புத் தொகையாகவே) எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். தெலுங்கில் இவ்வடிவம் ஒக-என்பதும், தமிழில் ஓர்-என்பதும் ஆகும். கு-மொழியில் தமிழ் ஒரு என்பதற்குச் சரியான சொல் ர என்பதாம். இக் கு மொழியின் வடிவத்திற்கு அட்டவணையிலுள்ள பிறிதொரு வடிவமாகிய ர அல்லது இர்ர மிகவும் நெருங்கியதாகும்.

அட்டவணையில் எண்ணுப் பெயர்கள் பெயரடையாகும் பொழுது இம் என்ற சாரியையைக் கொள்ளுகின்றன. இது தமிழ் ஆம் என்பதையும் ஸாமோயித் இம் என்பதையும் நினைவூட்டுகின்றது.

(7) திராவிட மொழிகளிலும், அட்டவணையிலும், முன்னிலைப் பெயர் ஒன்றே: இவை இரண்டிலும் எழுவாய் நீ; பிறவேற்றுமைக்கு முன்னைய முதல் வடிவு நின் என்பதாகும். தமக்குக் கீழ்ப்படியிலுள்ளவர்களை அழைக்க முன்னிலை ஒருமையையே வழங்கிவந்த காரணத்தால் இவ்வட்டவணைகளில் முன்னிலைப்பன்மை காணப்படவில்லை.

(8) அட்டவணை மொழியிலும் திராவிட மொழிகளைப் போலவே பெயரெச்சம் இருக்கிறது. ஆனால் அதோடுகூடவே அதில் இணைப்பு இடப்பெயர்[1] ஒன்றும் காணப்படுகிறது. ஆனால் இப்பகுதி பாரசிகத்தினின்றும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டதாதலால் பாரசிகத்திலுள்ள இணைப்பு இடப்பெயரைத்தான் இங்கே புனைந்து உண்டுபண்ணியிருக்கவேண்டும் என்று நாரிஸ் கருதுகிறார். அட்டவணையின் பெயரெச்சம் உருவில் திராவிடப் பெயரெச்சத்தினின்றும் வேறுபட்டிருப்பினும் அதன் பொருளும் பயனும் திராவிட வழக்கை ஒத்தே இருக்கின்றன. இப்பெயரெச்சமே சித்திய இனச் சார்புடைய மொழிகள் அனைத்திற்கும் பொதுவான சிறப்புப் பண்பு எனக் கொள்ளலாம் போலும்!

(9) அட்டவணையின் ஏவல் எதிர்மறை முடிபு இன்னி. கோண்டில் இது மின்னி ஆகும்.

இவ்வொற்றுமைகள் நீங்கலாகப் பிறவேற்றுமைத் திரிபுகளில் பெஹிஸ்தன் அட்டவணையின் மொழி ஹங்கேரியம், மோர்டுவின்[2] முதலிய பிற உக்ரிய மொழிகளை ஒத்திருக்கின்றது. ஆனால், இவ்வகைகளிலெல்லாம் திராவிட மொழிகள் வேறுபடுகின்றன. அவற்றின் வினைச்சொல்லாக்கம் சிக்கலற்றது. அவை பெரும்பாலும் காலங்காட்டும் இடைநிலைகளுடனும், அவற்றின்பின், பால், இடம் காட்ட அவற்றிற்குரிய இடப்பெயர்களின் திரிபுகளையே கொண்டும் விளங்குகின்றன. இவ்வகையில் வேற்றுமைகள் இருந்தும்கூட, மேற்கூறிய ஒற்றுமைகள் இன்றியமையாச் சிறப்புடையன ஆதலின், திராவிட மொழிகளுக்கும் சித்திய மொழிகளுக்கும் இடையிலுள்ள உறவு ஒருசிறிதேயாயினும் அஃது அடிப்படையானதே என்பதில் ஐயமிருக்க முடியாது. ஏனெனில், இவ்வளவு வேற்றுமைகளுக்கிடையிலும் இன்றியமையா ஒற்

1. Relative Pronoun. 2. Mordvin.

றுமைகளும் காணக் கிடக்கின்றனவாதலின். இவ்வொற்றுமைகளிலிருந்து பெறப்படுவன யாவை யெனில், திராவிடர் வரலாற்றுக் காலங்களுக்கு நெடுநாள் முன்னரே இந்நாட்டிலேயே இருந்தவர்கள் என்பதும், அவர்களும் உலக மக்கட் குழுவினர் அனைவருக்கும் முதற் பிறப்பிடமாகக் கருதப் படும் நடு ஆசியாவினின்றே இங்கு வந்தவர்கள் என்பதுமேயாம். முதலில் ஆரியரிடமிருந்தும், பின் உக்ரோ-துரானியரிடமிருந்தும் பிரிந்து இவர்கள் இந்தியாவை நோக்கி வந்திருக்கவேண்டும் என்பதும், வரும் வழியில் பலூச்சிஸ்தானத்தில் ஒரு பகுதியினரைக் குடியேறவிட்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் எளிதில் ஊகிக்கப்படும்.

இங்ஙனம் இலக்கண அமைப்பு முதலிய பல ஒற்றுமைப் பண்புகளின் மூலம் திராவிட மொழிகள் சித்தியச் சார்புடையவை என்று கொள்ளப்படினும், அவை இந்து - ஐரோப்பிய மொழியினச் சார்பும் உடையவையே என்பது வியக்கத்தக்க சில ஒப்புமைகளால் உய்த்துணரப்படும். அவற்றின் சித்தியத் தொடர்புகூடத் தனிப்படத் துருக்கியக் குழுவுடனோ, உக்ரிய, மங்கோலிய, துங்கூஸிய மொழிகளுடனோ அன்று; அம்மொழிகள் அனைத்தும் தம்முள் எவ்வளவோ வேற்றுமையுடையன; ஆயினும் அவை யனைத்திற்கும், தாயாயுள்ள ஒரு பேரின மொழியுடனேயே திராவிட மொழியினங்கள் தொடர்புடையவையாம். இவற்றுள் திராவிடத்திற்கு மிகவும் அண்மையுடையதெனக் கொள்ளக்கூடியது பின்னிஷ் அல்லது உக்ரியமே. ஒஸ்தியக்குடனும் சில சிறப்பான உறவுகள் உள்ளன. இலக்கண ஒப்புமை, சொல் தொகுதி ஒப்புமை ஆகியவற்றின் மூலமாகமட்டும் ஆராய்ந்து கண்ட இம்முடிபு பெஹிஸ்தன் அட்டவணைகளின் வெளியீட்டால் பெரிதும் உறுதியடைவது காண்க. "இதனால் மீடோ-பாரசிகாது படை யெடுப்பிற்கு

முன் நடு ஆசியாவில் குடியிருந்த மக்கள், துருக்கிய அல்லது மங்கோலியக் குழுவினர் அல்லர், உக்ரியக் குழுவினரே என்பது விளங்கும். வெப்ப மண்டலத்துள் இருக்கும் திராவிடக் குழு எங்கே, வட துருவப் பக்கத்திலிருக்கும் பின்னியர், ஒஸ்தியக்கர், உக்ரியர் எங்கே! இவர்களிடையே எத்தகைய தொடர்பு?

திராவிட மொழிகளைச் சித்தியச் சார்புடையவை என்று கணித்தற்கான தெளிவுகளை ஆராய்கையில் நினைவில் வைக்க வேண்டிய தொன்றுண்டு. அஃதாவது, ஒருபுறம் சித்திய இன மொழிகளின் அடிப்படையான "தொடக்க இயல்" பண்புகள் தெளிவான வுருவுடையவை ஆக இருப்பினும், இன்னொருபுறம் சொல் தொகுதியிலும், வேறு பல சிறு குறிப்புக்களிலும் ஒன்றுக்கொன்று மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வேற்றுமை உடையவையா யிருக்கின்றன என்பதே. உண்மையில், இந்து - ஐரோப்பிய இன மொழிகள் ஒன்றுக்கு ஒன்று வேற்றுமைப்படுவதைவிட, சித்திய மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று எத்தனையோ மடங்கு மிகுந்த வேற்றுமையுடையன என்று கூறுதல் வேண்டும். எடுத்துக் காட்டாக, இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகள் அனைத்திலும் எண்களின் பெயர்கள் ஒத்திருக்கின்றன என்று சொன்னாற் போதாது, (வடமொழி ஒன்று என்னும் பொருள்கொண்ட ஏக என்பது நீங்கலாக மற்றவை அனைத்தும்) ஒரே வடிவுடையவையாகவே இருக்கின்றன என்றுங் கூறுதல் வேண்டும். இதற்கு நேர்மாறாக, சித்திய இன மொழிகளில் அனைத்திற்கும் பொதுவான ஒற்றுமைகள் அருகியிருக்கின்றன என்று சொன்னாற் போதாது; ஏதேனும் இரண்டு மொழிகளுக்குப் பொதுவான எண்களின் பெயர்கள்கூட மிக மாறுபட்டே யிருக்கின்றன என்றுங் கூறுதல் வேண்டும். இவ் வேற்றுமைகளின் மிகுதிப்பாட்டை நோக்கின்,

இந்தச் சித்திய இனம் இந்து - ஐரோப்பிய இனத்தைப் போல் ஒரு தனி இனம் என்று சொல்வதைவிடப் பல இனங்களை உட்கொண்டதோர் பேரினம் என்று சொல்வதே சாலும். இப்பேரினத்துட்பட்ட குழுக்களின் ஒருமைப்பாடு நுணுக்கமான ஒற்றுமைகளால் நிறுவக்கூடியதன்று, பெரும் போக்கான வடிவு அல்லது அமைப்பு ஒற்றுமைகளினாலேயே நிறுவப்படும். எனவே, இந்து ஐரோப்பிய இனத்துட்பட்ட மொழிகளாகிய வடமொழி, ஸெந்து (கிழப் பழம் பாரஸீகம்), பழம்பாரஸீகம், கிரேக்கம் இலத்தீனம், காதிக் லித்துவேனியம், ஸ்லவோனியம், கெல்த்தியம் முதலியவை ஒவ்வொன்றும் ஓரினத்துட்பட்ட தனி மொழிகளேயாம். ஆனால், சித்தியப் பேரினத்திலே இவற்றிலும் மிகுந்த வேற்றுமைகளையுடைய சிற்றின மொழிகள் ஐந்தாறுக்கு மேற்பட்டுள்ளன. இவ்வுட்பிரிவினங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் கிட்டத்தட்ட இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகளில் எத்தனைத் தனி மொழிகள் உண்டோ அத்தனைத் தனி மொழிகள் உள்ளன. இவைபோக வகைப்படுத்தி இந்நாள் வரை இனமாகச் சேர்க்க முடியாத நிலையுடைய இருபது முப்பது தனி மொழிகள்கூட உள்ளன.

இந்து - ஐரோப்பிய இனத்திற்கும் சித்தியப் பேரினத்திற்கும் இடையில் உள்ள இப்பெரு வேற்றுமைக்குக் காரணம் முதன்முதற் கொண்டே முன்னைய இனத்தவர் உயர் அறிவும் நாகரிகமும் படைத்திருந்தமையும், அவர்கள் மொழிகள் இன்னும் முந்திய நாள் முதற்கொண்டே திருத்த முற்று முதற் சொற்களும் அமைதிகளும் சிதையாமல் பாது காக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையும் தான். சித்திய இனத்தவர் நாடோடிகளாய்த் திரிபவராயிருந்தமையும், ஆரியர் ஒழுங்கான குடிவாழ்க்கை உடையவரா யிருந்தமையும் இதற்கு அடிப் படைத் தூண்டுதல்களா யிருந்திருக்க வேண்டும். காரணம்

எதுவாயினும் சரி, சித்திய மொழிகளின் இன உறவுகளை ஆராயும் வகையில் இச்செய்தியை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். நெடுநாள் பிரிக்கப்பட்ட சித்திய இன மொழிகளிடையே அதே இயல்புடைய இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகளில் காணப்படும் நுணுக்கமான ஒற்றுமைகளை எதிர்பார்க்க முடியாது. திருந்தா மொழிகளிடையே, ஒரு மொழியின் வகைத்திரிபுகளிடைக்கூட மிக விரைவான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு, மாறுபாடும் மிகுதியாய்விட்டதற்கான எடுத்துக் காட்டுகளைப் பேரறிஞர் மாக்ஸ்மூலர் தமது "மொழியியல் சொற்பொழிவுகளில்" குறிப்பிடுகிறார். இதே மாக்ஸ்மூலருக்கு வரைந்த கடிதமொன்றில் பாட்டிஸன் பாதிரியாரும் "ஒன்றனை யொன்று அடுத்துள்ள தீவுகளிரண்டின் மொழிகள் சொல் தொகுதியில் முற்றிலும் வேறுபட்டும், அமைப்பு ஒன்றில் மட்டுமே ஒன்றுபட்டும் காணப்படுவது இயல்பு" என்று இதனோடொப்பக் கூறுதல் காண்க.

ஒரு தனிமொழிக்கு ஒரு மொழியினத்துடன் மூன்று வகையான உறவுமுறை இருக்க முடியும். (1) நேரான கால்வழி முறை (2) உடனியங்குந் துணைமொழி முறை (3) அவ் வினத்துட் சாரும் சார்புமுறை. இவற்றுள் மூன்றும் உறவு முறையையே திராவிட மொழிகள் சித்திய மொழியினத்துடன் கொண்டுள்ளனவாகக் கூறலாம். எனினும், திராவிட மொழியாராய்ச்சியாளர்கள் இதனை ஒப்புக்கொண்டதாகக் கூற முடியாது. திராவிட மொழிகள் பெரிதும் இந்து-ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்தவையே என்று திராவிட மொழியாராய்ச்சிப் பேரறிஞர் டாக்டர் போப் கருதுகிறார். "தமிழ்க் கைச் சுவடி"[1] என்னும் தம் நூலின் முன்னுரையில் அவர் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார் :—

1. Tamil Hand-Book.

"தென்னிந்திய மொழிகளை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஆழ்ந்து படிக்கின்றோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவை வடமொழித் தொடர்புடையனவெனவும், இந்து-ஐரோப்பிய மொழியினத் துடன் மிகவும் நெருங்கிய பண்டைத் தொடர்பு உடையன வெனவும் காணலாம். ஆனால், அவை வெறும் பாகதங்கள் என்றோ, வடமொழிச் சிதைவுகள் என்றோ கூறிவிட முடியாது. அவை இந்து-ஐரோப்பிய மொழியினத்துள் இடம் பெற வேண்டியனவே என்றும், வடமொழிக்கு இணையான வேறொரு துணைமொழியின் சிதைந்த கூறுகளே அவை என்றும், அவையும் வடமொழியும் ஒரே பண்டை மூல மொழியின் கிளைகள் என்றும் யாம் எப்பொழுதும் கருதி வந்துளோம். இந்து-ஐரோப்பிய மொழியினத்தைச் சேர்ந்த கிரேக்கம், காதிக்,[1] பெர்ஸியன் முதலிய மொழிகளுடன் அவை நெருங்கிய தொடர்புடையன என்பதற்கு உறுதியான சான்றுகள் பல உள ; அத்தகைய தொடர்பு வடமொழிக்கு இருந்ததாகச் சொல்வதற்கில்லை". "மலைச் சொற்பொழிவு"[2] எனும் விவிலியப் பகுதியைத் திராவிடமொழிகள் நான்கிலும் மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ள தம் நூலின் முன்னுரையில், போப் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார் : "இந்தத் திராவிட மொழிகளுக்கும் கெல்திக்[3] தெயுத்தோனியம்[4] ஆகிய இரு மொழிகளுக்கும் உள்ள அடிப்படையான ஆழ்ந்த உறவுகளை மொழியியலார் கூர்ந்து நோக்குதல்வேண்டும். இடமும் காலமும் வாய்ப்பின் இவ் வொப்புமைகளை விரித்தெழுதக் கூடும். இந் நூலின் அடுத்த பதிப்பிலோ வேறு நூலிலோ இதுபற்றி மேல் எழுதக் கருதியுள்ளோம். முழு ஒப்புமை அகர - வரிசை ஒன்றாலன்றி வேறெதனாலும் இம் மொழி களின் இன உறவை விளக்குதலரிது." கடைசியாக, போப்

1. Gothic. 2. The Sermon on the Mount. 3. Celtic.
4. Teutonic.

தமது "துதமொழி இலக்கணச் சுருக்கத்"[1]தின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: "பேரறிஞர் கால்டுவெலுடன் யாம் பெரிதும் ஒத்த கருத்துடையோம் ஆயினும், திராவிட மொழிகளுக்கும், கெல்த்திய மொழிகளுக்கும் இடையேயுள்ள உறவு இன்னும் நன்கு ஆராயக் கிடப்பதொன்றெனஎண்ணுகின்றோம்" என்பதே. இத்துறை ஆராய்ச்சி மிகவும் இன்றியமையாததே என்பதில் ஐயமில்லை. போப் இந்து - ஐரோப்பிய மொழியுடனே ஒற்றுமை, உறவு, இன ஒற்றுமை என்று கூறுவன வெல்லாம் எமக்கு உடன்பாடே. இந் நூலின் முதற்பதிப்பில் அவற்றை யாமே எடுத்துக்காட்டியும் உள்ளேம். ஆனல் அவ் எடுத்துக்காட்டுக்களிலிருந்து போப் கொண்ட முடிபு எம் முடிவான முடிபுடன் வேறுபடுகிறது. எமது கோட்பாடு சித்திய, இந்து-ஐரோப்பிய உறவுகள் இரண்டற்கும் இடந் தருபவையாக இருப்பினும், இந்து-ஐரோப்பிய இனத்தைவிடச் சித்திய இனமே திராவிடக் குழுவோடு நெருங்கிய உயிர்நிலையான தொடர்பு உடையது என்பதாகும். கெல்த்திய உறவுகளைப்பற்றி எடுத்துக்கொண்டால், இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகள் அனைத்திலும் இம்மொழியினமே பொதுப்படச் சித்திய இனத்துடனும், சிறப்பாக பின்னியக் குழுவுடனும் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையவையாகத் தோன்றுகிறது. கெல்த்தியர் ஐரோப்பாவுக்கு வரும்போது அங்கிருந்த முன் குடிகள் கெல்த்திக் மொழியையும். பின்னிஷ் மொழியையும் பேசி வந்தார்களோ என்பது ஆராயத்தக்கது. மேலும், கெல்த்திய உறவுகள் என்று கூறப்படும் உறவுகள் சிறப்பாகக் கெல்த்திய உறவுகள்தாஞ அல்லது உண்மையில் சித்திய உறவுகள் தாஞ என்பதும் ஒப்பிட்டு ஆராயத் தக்கதொன்றும்.

1. Outline of the Grammar of the Tuda Language.

இந்த ஆராய்ச்சியின் தொடக்கத்திலேயே மேற்குறிப்பிட்ட திராவிட-இந்து-ஐரோப்பிய ஒற்றுமைகள் ஒப்புக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. அதற்காகக் குறித்துள்ள எடுத்துக் காட்டுகளில் சில ஒற்றுமைகள் அடிப்படையானவை அல்ல; ஆதலால் ஆழ்ந்து நோக்கும் அளவில் மறைந்துவிடுகின்றன. (தமிழ் ஒன்று அல்லது ஒண்ணு; இலத்தீனம் ஊனுஸ்; தமிழ் அஞ்சு; வடமொழி பஞ்ச(ன்); தமிழ் எட்டு; வடமொழி அஷ்ட(ன்) என்பன போல்பவை). இவற்றைப் புறக்கணித்து விட்டுப் பார்த்தாலுங்கூடத் திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைதிகளிற் பலவும், முதற் சொற்களிற் பலவும் இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் ஒப்புமையுடையவையாய் இருக்கின்றன. ஆயினும், உயிர்நிலையான அமைப்பு முழுவதும் ஐயமறச் சித்தியச் சார்புடையதாதலால் சித்திய இன உறவே வலியுறுத்தப்பட்டது. எபிரேய முதற் சொற்களிற் பல வடமொழி முதற்சொற்களுடன் தொடர்புடையவை என்று காட்டப்படுகின்றமை கருதி, எபிரேய மொழியைச் செமித்திய இனத்தினின்றும் பிரித்து இந்து - ஐரோப்பிய மொழியாகக் கணிக்காததுபோல, வடமொழி, கிரேக்கம், காதிக், கெல்த்திக், பாரஸீகம் முதலிய பல மொழிகளுடன் வியக்கத் தகும் ஒற்றுமைகள் திராவிட மொழிகளிற் காணப்படினும் திராவிட மொழிகளைச் சித்திய இனத்திலிருந்தும் பிரிக்க வேண்டியதில்லை. "சினிகோ-ஆர்யக" என்ற நூலில்[1] பேரறிஞர் ஷ்லெஜெல் ஆரிய சீன ஒப்புமைகளைச் சுட்டிக்காட்டி ஆரிய சீன மொழிகள் தம்முள் இன உறவுடையன என்று விளக்க முயல்கிறார். அவர் கூறிய உறவு உறுதிப்பட்டுவிடினுங்கூடச் சீனம் ஆரியமொழி என்று ஆய்விடமாட்டாது. இரு மொழிகளிலும் மிகப் பழமையான சில முதற் சொற்கள் உள்ளன என்றுதான் முடிவு

1. Dr. Gustar Schlegel in "Sinico-Aryaca" (Batavia 1872 .

செய்யப்படும். மேலும் சீனமொழி மட்டுமே யன்றி, வடமொழியும், எபிரேயமுங்கூட முதன்முதலில் ஓரசை மொழிகளாய் இருந்தன என்று ஆராய்ச்சியால் தெரியவருகின்றது. பெரும்பாலும் திராவிட முதற்சொற்களும் அங்ஙனம் ஓரசைச் சொற்களே என்பது இவ்வாராய்ச்சியால் புலனாகும். இவ்வகையில் பேரறிஞர் ப்ளீக்[1] என்பார் ஆரிய மொழிகள் மிகப் பழைமையானதொரு காலத்தில், "திராவிட மொழிகளின் தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டிருக்கவேண்டும்" எனக் கொள்கிறார். அவர் கூறுவதாவது:—"பால் வகுப்புடைய மொழிகளுள் ஆரிய இனம் பொதுப்பால் என ஒரு பால் உடைமையால் வேறு பிரிக்கப்படுகிறது. இன்றைய ஆரிய மொழிகளுள் இப் பொதுப்பால் திருந்திய முறையில் வழங்குவது ஆங்கிலம் ஒன்றிலேதான். ஆனால் பழைய மொழிகளுள் ஆங்கிலத்திற்கு ஒப்பத் திருத்தமாக இதனைத் திராவிட மொழிக் குழுவே வழங்கிவந்துள்ளது. ஆங்கிலமும் திராவிட மொழிகளும் இப் பாலை வழங்கும் இடங்கள், எல்லை ஆகியவற்றுள் முற்றிலும் ஒத்திருக்கின்றன. (ஆண், பெண், பொது என்ற) முப்பால் பாகுபட்டை உடைய குழுக்கள் இவை இரண்டுமே என்பதை நோக்க இவை உறவற்றவை என்று கொள்ளுதல் இயல்பாகத் தோற்றவில்லை. பால் வகுப்பையுடைய ஆரிய இனத்துடன் திராவிட மொழிகள் இதுகாறும் தொடர்பு படுத்தப்படவில்லையாயினும், ஆரிய மொழிகள் உரு அடையாமல் வளர்ந்துவந்த காலத்தில் அவற்றில் திராவிடத்தாக்கு ஏற்பட்டதனாலேயே இவ்வொற்றுமையும் பிற ஒற்றுமைகளும் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று கூற இடமுண்டு" என்பதே. ஆராய்ச்சி எட்டுமளவும் பார்த்தாலும் மிகப் பழமையான காலத்தில்கூடத் திராவிட மொழிகளில் இப் பொதுப்பால் ஒருமைப் (ஒன்

1. Dr. Bleek.

றன்பால்) பெயர் இருந்ததாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் வினைச்சொல்லில் பால் பாகுபாடு ஏற்பட்டது பிற்காலத்திலே என்றுதான் எண்ணவேண்டும். இந்தியாவுக்குள் திராவிடர் வருங்கால் அவர்கள் மொழியின் வினைச்சொல்லில் விகுதியே இருந்திருக்க இடமில்லை; எனவே, பால் பாகுபாடும் இருந்திருக்க முடியாது. உலகில் வேறெந்த மொழிகளையும்விடத் திராவிட மொழி வினைச்சொற்களிலேயே பால் பாகுபாடு நிறைவுடையதாக இருக்கின்றது என்பது பின் தெளிவுறுத்தப்படும். இத்தகைய பால் பாகுபாட்டு வளர்ச்சி வடமொழிச் சார்பினால் உண்டான தொன்றாகாது; அதற்கு நேர்மாறாகவே உண்டாயிருத்தல் வேண்டும்.

திராவிட மொழிகளில் வடமொழியுடனும் இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளுடனும் தொடர்புடைய சில வேர்ச்சொற்களும், சொல் வடிவங்களும் காணப்படுகின்றன என்று பொதுப்பட மேற் கூறப்பட்டது. தவறான சில கருத்து முடிபுகள் அக் கூற்றிலிருந்து எழக்கூடுமாதலின், அவற்றை விலக்குதல் இன்றியமையாததாகும். ஆரியர்களும் திராவிடர்களும் பல நூற்றாண்டுகள் கலந்து உறைந்து வந்தமையால், வடமொழியிலிருந்து திராவிடமொழிகள் பல சொற்களைக் கடன் வாங்கியுள்ளன. எனினும், இத்தகைய சொற்களைக் கொண்டு மேற்கூறிய மொழியொப்புமைக் கருத்தை ஈண்டு யாம் விளக்க முயலவில்லை. இரு மொழிகளின் அடிப்படையான மூலச் சொற்களிலும், சொல்லமைப்பிலும் காணப்படும் ஒற்றுமைகளே யாம் எடுத்துக் கொண்டனவாகும். தம்மையடுத்து வழங்கிவந்த வளமிக்க பிறமொழிகளிலிருந்து திராவிட மொழிகள் பல சொற்களைக் கடன் வாங்கியுள்ளன என்பது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதே; ஆனால் அதுபோலவே வடமொழியும் சிற்சில வகைகளில் திராவிட மொழிச் சொற்களைக் கடன் வாங்கிப் பயன்படுத்தப் பின்

வாங்கவில்லை என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுதல் வேண்டும். பொதுவாக ஒரு மொழியிலிருந்து மற்றொரு மொழியில் இவ்வாறு வந்தேறியுள்ள சொற்களைப் பிரித்தறிதல் அரிதன்று. எடுத்துக்கொண்ட பல சொற்களும், சொல்லமைப்புகளும் வடமொழியோடுமட்டுமன்றி இந்து-ஐரோப்பிய மொழியினத்துடனும் ஒற்றுமையுடையனவாகக் காணப் பெறுகின்றன. இன்னுங் கூறப்போனால் வடமொழியிற் காணப் பெறா ஒற்றுமைகள் கிரேக்கத்திலும் இலத்தீனிலும் காணப் பெறுகின்றன. வடமொழியில் காணப்பெறும் ஒற்றுமைகளும் சிற்சில இடங்களில், திருந்திய அமைப்புடைய பிற்கால வடமொழியிலன்றிப் (ஸம்ஸ்க்ருதம்) பண்டைய திருந்தாத வடமொழியிலேயேயாகும்.

திராவிட மொழிகளிற் காணப்பெறும் இத்தகைய கொடுக்கல்வாங்கல்சார்பற்ற அடிப்படையான ஒற்றுமைகளிற் சில கீழே தரப்படுகின்றன :—

(1) கிரேக்க மொழியிற்போல் னகரம் உடம்படு மெய்யாகப் பயன்படுதல்.

(2) மூன்றும் இடத்திலும் (படர்க்கையிலும்), வினைச் சொல்லிலும் பால் பாகுபாடு இருத்தல்; சிறப்பாகப் பொதுப் பால் (ஒன்றன்பால்) என ஒன்றிருத்தல்.

(3) படர்க்கை யொருமை ஒன்றன்பாற் பெயரின் விகுதி 'த்' ஆக இருத்தல்.

(4) இலத்தீனைப் போன்று பலவின்பால் விகுதி அகரமா யிருத்தல்.

(5) தொலைச் சுட்டு அகரமாகவும், அண்மைச்சுட்டு இகரமாகவும் இருத்தல்.

(6) பாரஸீக மொழி போன்று இறந்தகால மறிவிக்கப் பெரும்பாலும் 'த்' என்ற அடையை (இடைநிலையை)ப் பயன்படுத்தல்.

(7) பகுதியின் ஒரு கூற்றை இரட்டித்து இறந்தகாலம் உணர்த்தல்.

(8) வினைப்பகுதியின் முதலுயிர் நீண்டு தொழிற் பெயராதல்.

மேற்காட்டிய சில பகுதிகளாலேயே இந்து-ஐரோப் பிய-திராவிடத் தொடர்பு ஒன்று உள்ளது என்பது புலப் படும். அன்றியும், திராவிட மொழிகளுக்கு அருகிற் பன்னெடுநாளாய்ப் பயின்றுவந்த மொழி வடமொழியே யாயினும், திராவிட முதற்சொற்களிற் பல வடமொழி அல் லது கீழ இந்து - ஐரோப்பியக் குழுவைவிட மேல ஐரோப் பியக் குழுவையே சார்ந்தவையாயுள்ளன என்ற கூற்றின் உண்மையும் விளங்கும். எனவே, திராவிட மொழியைச் சித்திய இனச் சார்புடையதென வகுத்துக் கொள்வதே சரி யாயினும், அந்தச் சித்திய இனத்திலுள்ள மற்றெல்லா மொழிகளையும் விட இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளுடன் மிகப் பலவான, பழமையான அரிய ஒப்புமைகளை யுடைய குழு திராவிடக் குழுவே என்பது தெளிவாகும். இக் குழுவை ஆரிய சித்திய இனங்களுக்கு இடைப்பட்ட குழு என்று சொல்லாமற் போனாலுங்கூட, இந்து-ஐரோப்பிய இனத் துடன் உறவுடைய சித்திய உறுப்பு மொழி என்றேனும் கூறத் தடையில்லை. இந்த இரண்டு இனங்களின் மிகப் பழமையான ஒருமைப்பாட்டுக்கும் இதுவே சான்றாகும். இக் கொள்கை சரியாயின், திராவிட மொழிகளிலுள்ள இந்து-ஐரோப்பிய ஒற்றுமைகள் நம்மை வரலாற்றுக் காலங்கள் அனைத்திற்கும் முற்பட்டகாலத்திற்குக் கொண்டு செல்லுகின் றன; அதுமட்டுமோ? சமயக் கதைகளின் தோற்ற காலத் திற்கும் முந்தியும், இந்து-ஐரோப்பிய இனத்தார் மேலைஇனம், கீழைஇனம் எனப் பிரிவதற்கும் முந்தியும், இந்து - ஐரோப் பிய இனந்தானும், இன்று சித்தியச் சார்புடையவை என்று

கூறப்படும் எல்லா மொழிகளுக்கும் தாயகமான முதற் சித்திய மொழியினத்துடன் ஒன்றுபட்டிருந்த காலத்திற்கு முந்தியும் கொண்டுசெல்லுந் தகையவா யிருக்கின்றன.

திராவிட மொழிகளில், சிறப்பாகத் தமிழில், ஒருசில செமித்திய ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றமை வியக்கத்தக்கதே. அவற்றுள்ளும் சில ஒற்றுமைகள் இவ்விரண்டில் மட்டுமன்றி, எபிரேயத்திலும், இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் இருக்கின்றன. இத்தகைய இடங்களில் எபிரேய உருவே இந்து-ஐரோப்பிய உருவினும் திராவிட மொழிகளுக்கு அண்மையதா யிருக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, தமிழில் அவா (பெயர்ச்சொல்); ஆவல் (தொழிற் பெயர்); இவற்றை இலத்தீனம் அவெ-ஓ (வினைப்பகுதி), வடமொழி அவ் முதலியவை அண்டியே இருக்கின்றன. ஆயினும், எபிரேயம் அவ்வாஹ் (பெயர்ச்சொல்), ஆவஹ் (வினை) என்ற இரண்டும் மிகவும் அண்மையுடையவா யிருக்கின்றமை காண்க! இங்ஙனம் திராவிடம் உள்ளடங்கிய எல்லா இனங்களுக்கும் பொதுவான ஒற்றுமைகள் ஒருபுறம் இருக்க, திராவிடம், எபிரேயம் இவற்றிற்கே சிறப்பாய், பிற மொழிகள் எவற்றிற்கும் உரியவல்லாத ஒப்புமைப் பண்புகளும் சில இருக்கின்றன.

மேற் குறிப்பிட்ட தமிழிலுள்ள செமித்திய ஒற்றுமைகள் இந்து-ஐரோப்பிய ஒற்றுமைகளைப் போலச் சிறந்தவையுமல்ல, பலவு மல்ல; ஆனால், இம் மூன்றினங்களிலுங் காணப்பெறும் ஒற்றுமைகளுடனும், எபிரேயத்துடன் மிகவும் நெருங்கியவாய்க் காணப்பெறும் பண்புகளுடனும் சேர்ந்து, அவை திராவிட மொழியின் பண்டைத் தொன்மையைப் பற்றி ஆராயும் அறிஞருக்கு மிகவும் பயன் தாதத் தக்கவை. இத்தகைய ஒப்புமைகளை இங்கே குறிப்பது திராவிடத்திற்கும் எபிரேயத்திற்கும் இவற்றிற்கும் தொடர்பு

உண்டென்று காட்டவன்று; "பல மரம் கண்ட தச்சன் ஒரு மரமும் வெட்டமாட்டான்" என்ற உண்மையைக் கருத்திற் கொண்டு இத்துறைகளில் எல்லாம் ஆராய்ச்சியைச் செலுத் தாவிடினும், பிறரது ஆராய்ச்சிக்காக இத்தகைய முடிவு படுத்தப்படாத சிதறிய ஒப்புமைகளை அப்படியே எடுத்துக் காட்டவேயாம். ஆனால், இந்து-ஐரோப்பிய-திராவிட ஒப் புமைகள் மொழியியலின் உயிர்நிலையை ஒட்டியவையாதலின் அவற்றைப் பழைமையான கூட்டுறவினால் பெறப்பட்டவை என்று கூறிவிட முடியாது. செமித்திய ஒற்றுமைகளோ இங் ஙனமன்றி இன ஒற்றுமையை இன்றியமையாதவையாக வேண்டக்கூடியவை யல்ல; தற்செயலாய் ஏற்பட்டவை என்றோ, அல்லது ஏதேனும் ஒருகாலத்தில் பண்டைத் திரா விடர்கள் செமித்திய இனத்தாருடன் அடுத்து வாழ்ந்தமை யால் ஏற்பட்டவை (இது எளிதில் இருந்திருக்கக் கூடியதே) என்றோ கூறிவிடலாம்.

இனி, திராவிட மொழிகளின் இடப்பெயர்கள் தெற்கு, மேற்கு ஆஸ்திரேலியாவிலுள்ள பழங்குடிகளின் மொழியிற் காணப்பெறும் இடப்பெயர்களை வியக்கத்தக்க முறையில் ஒத்திருக்கின்றன. இவ் வொப்புமைக்குக் காரணங்கள் பல கூறலாமாயினும், ஒப்புமை இருக்கின்றதென்பதை மட்டிலும் மறுத்தற்கில்லை. ஆனால், ஆஸ்திரேலியத் தன்மை இடப் பெயர், திராவிடமொழித் தன்மை இடப்பெயரைவிட, திபேத்திய மொழித் தன்மைப் பெயரை மிகுதியும் ஒத்துள்ளது என்பது இதுகாறுங் கவனிக்கப்படவில்லை. கீழ்வரும் ஒப்புமைப் பட்டியை நோக்குக!

இதில் ஆஸ்திரேலியத் தன்மைப் பெயரின் பகுதி திபேத்திய மொழியையும் இந்து-சீன இனத்தையும் பெரி தும் ஒத்திருப்பினும், பன்மையாகும் பொழுது அது திரா விட மொழிகளை, அதிலும் சிறப்பாகத் தெலுங்குமொழியை,

	திராவிடம்	ஆஸ்திரேலியம்	திபேத்தியம்	சீனம்
தன்மை ஒருமை	நான், யான், நா, என்	ங, ஙைஇ, ஙத்ஸ, ஙன்ய	ங, ஙெ, ஙெத்	ஙொ

ஒத்திருக்கிறது. தெலுங்கில் பன்மை லு என்ற விகுதி சேர்ப்பதால் ஏற்படுகிறது. அதேபோன்று ஆஸ்திரேலிய மொழிகளிலும் லு, லி, ட்லு, ட்லி இவற்றைச் சேர்ப்பதால் பன்மை ஏற்படுகிறது. இந்தியாவின் வடகிழக்கிலுள்ள மொழிகளும் இவ்வகையில் தெலுங்கை ஒத்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, திமல்[1] நா (= நீ) என்பதன் பன்மை நியெல் (= நீர், நீங்கள்) என்பதாம். தன்மையிலும் ஆஸ்திரேலிய மொழியின் இருமைப் பெயர்கள், பன்மைப் பெயர்கள் ஙலு, ஙட்லு, ஙட்லி, ஙலத என்பன போன்றவை. இதனுடன் தெலுங்குப் பெயர்கள் பன்மையாகும் முறையைக்கூர்ந்து நோக்குக. (எ - டு): வா(ண்)டு (= அவன்), வா(ண்)ட்லு (= அவர்கள்); தமிழிலுங்கூட 'நான்' என்பதன் பன்மையான 'நாங்கள்' இதனை மிகவும் அடுத்திருப்பது காண்க!

ஆஸ்திரேலிய முன்னிலை இடப்பெயர்களும், திராவிட முன்னிலை இடப்பெயர்களும் தன்மை, பன்மை இரண்டிலும் தெளிவாக ஒத்திருக்கின்றன. அதிலும் விகுதியுடன்மட்டுமன்றிப் பகுதியிலும் முழு ஒற்றுமை இருப்பதுங் காண்க! திராவிட மொழிகளில் பொதுப்படையான (முன்னிலைப்) பெயர்களின் ஒருமை நீன் என்பதும், பன்மை நீம் என்பதும் ஆம். இவற்றுள் நீ என்பதே பகுதிப் பொருங்

1. Dhimal.

தருவது. இஃது ஈரெண்களிலும் ஒன்ருகவே இருக்கிறது. ஒருமையில் ஒருமை விகுதியாக னகாரமும் (ன்), பன்மையில் பன்மை விகுதியாக மகரமும் (ம்) வருகின்றன. சில இடங்களில் பன்மை விகுதியாகிய மகரத்திற்கு மாருகப் படர்க்கைப் பன்மையின் விகுதியாகிய ரகரம் வந்து நீர் (தெலுங்கு மீரு : அதாவது மீர் + உ) ஆதலும் உண்டு. ஆனல், புதிதாக வந்த இந்த ரகர விகுதி எழுவாயில், அதிலும் தனியானசொல்லில் மட்டுமே வருகிறது. பிற விகுதிகள் உருபுகள் சேர்ந்த பகுபதங்களுள் வரும்பொழுது மகர விகுதியே வருதல் காண்க! (எ - டு): நாங்கள் = நாம் + கள் ; நீங்கள் = நீம் + கள்; உங்கள் உம்முடைய முதலாயின. ஒருமையில் முன்னிலைப் பெயரிலுள்ள உயிரொலி இகரமேயாயினும், பன்மையில் இகரத்தினிடமாக உகரமும் வருகிறது. (எ - டு): பிராகுவி : நும் = நீங்கள் ; செந்தமிழ்: நும் (உங்களுடைய). இக் காலக் கன்னடம் இக் "நீம்" என்பதன் மகரத்தை வகரமாக மெலிவித்து, நீஉ[1] அல்லது நீவு[2] ஆக்குகின்றது காண்க ! இம்மாற்றங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இவ்வாறு ஆஸ்திரேலிய மொழியியல்பு திராவிட மொழியியல்பை முற்றிலும் ஒத்திருப்பது விளக்க முடியாததொரு புதுமையேயாம்.

கீழ்வரும் ஒப்புமைப்பட்டியில் இருமை, பன்மை ஆகிய ஈரெண்களும் (இரண்டின் பொருளும் திராவிடமொழிகளில் ஒன்றேயாதலால்) பன்மை என்றே குறிக்கப்படுகின்றன.

தமிழ் தன்மை ஒருமை இரண்டாம் வேற்றுமை உரு 'என்னை' என்பதையும் ஆஸ்திரேலிய இரண்டாம் வேற்றுமை உரு 'என்மொ' என்பதையும் ஒப்புநோக்குக !

ஆஸ்திரேலிய மொழிகளின் மொழியமைப்பு சித்திய இனத்துடன் பெரும்பாலும் ஒற்றுமையுடையதாகவே

---

1. Nivu. 2. Niwu.

	திராவிடம்	ஆஸ்திரேலியம்
முன்னிலை ஒருமை	நீன், நின்	நின்ன, னின்னே, னிங்தொஅ, னிங்கெ.
முன்னிலைப் பன்மை	நீம், நிம் நீர், நூம் நீவு	நிமெது, நூர, நிவ, நூர்லெ.

காணப்படுகிறது: முன்னடைகளின் இடமாகப் பின்னடைகளை வழங்குதல்; தன்மைப் பன்மையில் ஒன்று முன்னிலை நீங்கலாகவும் ஒன்று அதனை உளப்படுத்தியும் இரண்டு வடிவங்கள் உடைமை; தன்வினை, பிறவினை முதலியவற்றை விகுதி சேர்ப்பதாலேயே தெரிவித்தல்; சொற்களின் அடுக்கியல் அமைப்பு, வாக்கியத்திலுள்ள சொற்றொடர்பு முறை ஆகிய இவை யனைத்திலும் இவை திராவிட மொழிகளையும், துருக்கியம் மங்கோலியம் போன்ற பிற சித்திய மொழிகளையும் ஒத்தே இருக்கின்றன. ஆனால், ஒன்றிரண்டு இடங்கள் நீங்கலாக, 'பாலினேஸிய'[1] மொழிகளுடன் இவை வேறுபடுகின்றன. ஆஸ்திரேலிய மொழிகளில் திரட்டப்பட்ட சொற்றொகுதிகளில் இவ்வொற்றுமைகளை உறுதிப்படுத்தும் வேறு விவரங்கள் இல்லையாயினும், இவ்வொற்றுமைகள் தற்செயலானவையென்று விடத்தக்கவையல்ல.

நடு ஆப்பிரிக்காவில் போர்னு[2] நாட்டில் பேசப்படும் கனூரி[3] அல்லது போர்னு என்னும் மொழிக்கும் திராவிட மொழிக்கும் தொடர்பிருப்பது மேற்கூறிய ஒப்புமையினும் புதுமையானதேயாம். இவ்வொப்புமைகள் பொதுப்படையானவை என்பது உண்மையே. அவையாவன:—கனூரி

1. Polynesian. 2. Bornu. 3. Kanuri.

யும் "அடுக்கியல்" அமைப்புடையது; உறவு அடைகளை முன்னடையாக்காமல் பின்னடை யாக்குகிறது; ஐயம், வினா, அழுத்தம் முதலியவற்றைக் குறிக்க (திராவிடமொழிகளுக்கே சிறப்பான முறையில்) அடைகளைப் பெயர் வினைகளுடன் சேர்க்கிறது; வினைக்கு எதிர்மறை உருவும் உண்டு. ஹங்கேரிய மொழியைப்போன்று தன்வினை[1] பிறவினை[2] உண்டு. திராவிட மொழிகளுடன் மிக நெருங்கிய ஒற்றுமை இருப்பதைக் குறிப்பது முன்னிலை ஒருமையாகிய 'நி' என்பதாகும். இதுவும் திராவிடம் பிராகுவி, சீனம், பெஹிஸ்தன் அட்டவணை மொழி, ஆஸ்திரேலியம் முதலிய மொழிகள் அனைத்திற்கும் பொதுவானதென்பது மேலே காட்டப்பட்டது. கனூரி மொழி மேல ஆப்பிரிக்காவின் மொழிகளிலிருந்து மிகுதியும் வேற்றுமைப்படுவதால் அது தனிப்பட்ட ஆராய்ச்சிக்குரியதாகும்[3].

---

1. Subjective verb. 2. Objective verb. 3. See Koelle's Grammar of Bornu.

அ. திராவிட மூலமொழியின் இயல்பை உள்ளவாறறிவிக்கும் மொழி எது ?

திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைப்புக்களை ஒப்புமைப்படுத்துமுன் திராவிட மூலமொழியின் அமைப்பை எங்ஙனம் அறியலாகும், அதற்குத் துணைசெய்யும் மொழி யாது என்பவற்றை ஆராய்தல் நலம். சிலர் செந்தமிழ் என்று கூறப்படும் இலக்கியத் தமிழே பண்டைத் திராவிட மூல மொழியின் சிறந்த வகைக்குறிமொழி எனக்கருதுகின்றனர். (செந்தமிழின் மதிப்பை ஈண்டு ஒரு சிறிதும் குறைவு படுத்தக் கருதவில்லை.) எந்த ஒரு தனிப்பட்ட மொழியையும் திராவிட மொழிகளின் தொன்மையை விளக்குங் கண்ணாடியாகக் கொள்வதற்கில்லை என்றுமட்டும் துணிந்து கூறலாம். இன்றுள்ள மொழிகள் அனைத்தையும் ஒப்புமைப் படுத்துவதனாலேயே நாம் கிட்டத்தட்ட அப்பண்டையமொழியின் நிலையை ஒருவாறு அறியமுடியும். இவ்வகையில் செந்தமிழ் மட்டுமன்று; கொடுந் தமிழும், பிறமொழிகளில் மிகத் திருந்தா முரட்டு மொழியுங்கூடப் பயன் தருவனவேயாகும். இதில் பங்குகொள்ளாத மொழி இல்லை என்றே சொல்லலாம். தமிழ்த் தன்மை முன்னிலைப் பெயர்களைப் பழங்கன்னட வடிவங்களின்றி அறியமுடியாது. திராவிடத்தின் படர்க்கை ஆண்பால் பெண்பால் விகுதிகளின் அமைப்பை நன்குவிளக்க உதவும் மொழி, ஒருசில ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை வரிவடிவே இல்லாமலிருந்துவந்த காட்டுமொழியாகிய கந்தம் அல்லது கு மொழியே என்பது உண்மை. இங்ஙனமாயினும் மூல திராவிடத்தின் நிலைமையை உணர்த்தும்வகையில் பிறமொழிகள் அனைத்தையும்விடத் தமிழே, அதிலும் சிறப்

பாகச் செந்தமிழே, மிகவும் பயன் தருவதென்பதை ஒப்புக் கொள்ளல்வேண்டும். இதற்குக் காரணம் திராவிட மொழி கள் அனைத்தினுள்ளும் முன்னதாகத் திருத்தமுற்ற மொழி தமிழ் என்பதேயாம்.

(1) திராவிட மொழிகளின் இலக்கிய நடைமொழி எவ் வளவுக்கு அவ்வம் மொழிகளின் பண்டைய உருவங்கள் எனத் தகும் ?

ஒரு மொழி இலக்கிய மொழியாகப் பயிலத் தொடங் கியதும், அஃது அம்மொழியின் பேச்சு நடைமொழி யுடன் தொடர்பற்றுப் பிறிதொரு மொழியாய்விடுதல் இந்திய மொழிகளிடைக் காணப்படும் புதுமைகளுள் ஒன்றாகும். இப்பண்பு வடக்கிலுள்ள ஆரியமொழிகள், தெற்கிலுள்ள திராவிடமொழிகள் ஆகிய இரண்டி லுமே காணப்படுகின்றன. இவ்வகையில் வடமொழிக்கும், பாகதங்களுக்கும், தற்கால வடஇந்திய மொழிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு, இலத்தீன் போன்ற உயிரற்ற ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் ஐரோப்பாவின் இன்றைய உயிருள்ள மொழிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பைப் போன்றதன்று. ஐரோப்பாவில் "உயிரற்ற" மொழிகள் என்று சொல் லப்படுபவை ஒருகாலே உயிருள்ள மொழிகளாகவே இருந் தன; அஃதாவது, கிட்டத்தட்ட எழுதுவது போன்றே பேசப்பட்டுவந்தன. ஸிஸரோவும்[1], டெமாஸ்தனீஸும்[2] இதற்குச் சான்று பகர்வர். அவற்றை "உயிரற்றமொழி கள் என்று சொல்லும்போது அவை உயிருள்ள நிகழ் காலத்து மொழிகள் அல்ல, உயிரற்ற இறந்தகாலத்துமொழி கள் என்பதே குறிப்பு. வடமொழியை "உயிரற்ற" மொழி என்பது இதே பொருளிலன்று. பெரும்பாலும் அஃது என்றும் உயிரற்ற மொழியாக இருந்ததென்றே

1. Cicero, 2. Demosthenes.

தோற்றுகிறது; அஃதாவது என்றும், எவ்வளவுதொலைப் பட்ட பண்டைக் காலத்தும், எந்தவிடத்தும், ஆரிய இனத்தா ருள் எவ்வகையோராலும் அது பேசப்பட்டதில்லை. அதன் பெயர் ஸம்ஸ்கிருதம் என்பதில் இருந்தே அது பண்படுத்தப் பட்ட, நிறைவு படுத்தப்பட்ட மொழி என்று விளங்குகிறது. அஃது; ஓரினத்தாரது மொழியோ, ஓரிடத்தின் மொழியோ அன்று; ஒருவகுப்பாரின் மொழி: அஃதாவது புலவர், கவி ஞர், அறிஞர் ஆகியோர்களது மொழி; சுருங்கக் கூறின் அஃது இலக்கிய மொழியாம். எனவே, இலக்கிய வளர்ச்சி முன்னேற முன்னேற, அதுவும் வளர்ந்து பெருகிப் பண் பட்டு வந்தது. உயிர் என்பது வளர்ச்சி, வளர்ச்சி என்பது மாற்றம் என்ற பொருளில் வழங்குமாயின், வடமொழி உயிரற்ற மொழியன்று, உயிர் ததும்பிநிற்கும் மொழி என்றே பல்காலும் கூறத்தகும். எனினும், அதன் வளர்ச்சிமட்டும் மிகவும் மெதுவானதொன்று (இந்தியாவில் எல்லாப் பொருள் களும் மெதுவான வளர்ச்சி யுடையனவே); பேச்சுமொழியை விட மெதுவான வளர்ச்சி யுடைய தென்பதற்கு ஐயமே யில்லை. புராண வடமொழி வேத வடமொழியின் மாறுபட் டது; வேதங்களுக்குள்ளேயும் அதன் பிந்திய மந்திரங் கள் முந்திய மந்திரங்களை நோக்க மொழியில் மாறுபா டுடையவை. ஆனால், நமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழைமை யான வட மொழிகூடப் பேச்சு மொழியன்று, பண்பட்ட மொழியேயாம். அதுவும் பேச்சு மொழியிலிருந்து பண் பட்டதன்று; தனக்கு முந்தி வழங்கி இறந்துபட்டதோர் இலக்கிய மொழியினின்று பண்பட்டதே யாகும். இங்ஙனம் வடமொழி இலக்கியமொழியாதல் பற்றி, வட மொழியா லியன்றுள்ளது ஒரு நூல் என்ற காரணத்தால் அந்நூல் பழைமையானது என்று முடிவுகட்டிவிடுதல் கூடாது. ஏனெனில், புத்த சமயத்தவர் நீங்கலாக வட இந்திய, மேல

இந்தியப் புலவர்கள் அனைவரும், அவரையொட்டித் தென் இந்தியாவிலுள்ள புலவருள் ஒரு சாராரும், சமயக் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க வட மொழியையே ஏற்ற கருவியாகக் கொண்டு அம் மொழியில் எழுதிவந்துள்ளனர்.

"கி. மு. ஆரும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உயர் சீர்திருத்த அறிஞரான புத்தர் தம் கோட்பாடுகளைப் பரப்ப மக்களது பேச்சுமொழியையே வழங்கலானார். அவர்தம் மாணாக்கர்கள் கணக்குவழக்கின்றி நூல்களை எழுதித் தள்ளினர். அக்காலப் பேச்சுமொழி பாகதம். அப் பேச்சு மொழியில் எழுதிய இவர்களும் மேலே குறிப்பிட்ட குருட்டுக் கொள்கையைப் பின்பற்றினர். என்று பாகதம் புத்த சமயத்தின் இலக்கியத்துள் வழங்கிற்றோ, அன்றே அதுவும் "தெய்வ மொழி"யின்பாற்பட்டு வடமொழியின் வளர்ச்சியற்ற போக்கைப் பின்பற்றத் தொடங்கிற்று. இந்திய மொழிகளுள் எதுவும் இவ் "ஊழ் வலி"யினின்றும் தப்பவில்லை. எழுத்தில் வந்ததும் பேச்சில் செத்தது. இன்று வங்காளத்தில் இந்த நிலைமையைத்தான் பார்க்கிறோம். ஆங்கில அறிவும் பயிற்சியும் உடைய ஒருசிலரைத் தவிர வேறெவரும் பேச்சுமொழியை எழுதுவது கொண்டு மன நிறைவடைவதில்லை. எழுதுகோலைக் கையில் எடுத்துவிட்டால், "எல்லாரும் பேசுவதையா எழுதுவது? பிறர் மலைக்கும்படியான பகட்டும் உருட்டும் மிக்க வடமொழி வண்டவாளங்கள்தான் எழுதத் தக்கவை"யென்னும் நினைப்பு வந்துவிடுகிறது! (இந்நடையைப் பொது மக்கள் அறிய முடியாது என்று அவர்களே ஒப்புக்கொள்ளவும் தயங்குவதில்லை!)"

வட இந்தியாவில் மட்டுந்தான் இந்நிலைமையென்பதில்லை; தென் இந்தியாவிலும் இதே நிலைமைதான்; இதே பயன்தான். நான்கு திருந்திய திராவிட மொழிகளுள்ளும் கிட்டத்தட்ட எல்லாமே இலக்கியமொழி ஒருபுறமும் பேச்சுமொழி ஒருபுற

முமாக இரண்டுபட்ட மொழிகளாகவே நிலவுகின்றன. இலக்கியத்தில் வழங்கும் கன்னடத்தைப் பழங் கன்னடம் என்று அழைக்கின்றனர். ஆனால் உண்மையில், அது பழையதும் அன்று, புதியதும் அன்று; ஏனெனில் கேசவர் இலக்கணம்[1] வகுத்தநாள்முதல், அஃதாவது, 12-வது நூற்றாண்டு முதல், இன்றுவரை, கன்னட இலக்கிய எழுத்தாளர் அனைவரும் அதிலேயே எழுதுகின்றனர். இப்பழங் கன்னடத்தைவிடப் பழமை என்ற பெயருக்கு உரிமை மிகுதியுடையது பழமலையாளம்; ஏனெனில் இதில் இன்று வழக்காறற்றுப்போன வடிவங்கள் மிகுதி. மேலும் இன்றைய மலையாள இலக்கியம் முற்றிலும் வடமொழிமயமாயிருப்பதும், பழ மலையாள இலக்கியம் பழந்தமிழ் இலக்கியச் சார்புடையதாக இருக்கிறது. தெலுங்கில் செய்யுள்மொழி பேச்சுமொழியிலிருந்து எவ்வளவோ வேறுபட்டுள்ளது. ஆனால், இதற்குத் தனியாகப் பெயரில்லை. தெலுங்குப் புலவர்கள் இதனைத் தூய்மைமிக்க உயர்ந்த தெலுங்கு எனவே கொள்கின்றனர். இலக்கிய நடைமொழிகளுக் கிட்ட பெயர்களுள் தமிழ் இலக்கிய நடைமொழிகளுக்கு இட்ட பெயர்தான் மிகவும் பொருத்தமானதாம். அது செந்தமிழ் என்பது; அஃதாவது நேரான, திருத்தமான தமிழ் என்பது. இதனின்றும் பிரித்து வேறாகக் கூறப்படும் கொடுந்தமிழ் என்பது பேச்சுத் தமிழையும், தமிழின் இடவகைத்திரிபுகளாக இலக்கண அறிஞரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட பன்னிருமொழிகளையும் குறிக்கும். ஐரோப்பிய அறிஞர் இச் செந்தமிழைக் குறிக்க "உயர் தமிழ்" என்ற தொடரை வழங்குகின்றனர். கன்னட இலக்கிய மொழிக்குக் கொடுத்த பெயரைவிட இது மிகவும் சரியான பெயர் என்பதில் ஐயமில்லை; ஏனெனில், இந்த இலக்கிய மொழிகள் அனைத்துமே ஒரு

1. Kesava's Grammar.

வகையில் பழைய மொழிகள் என்று கூறத்தக்கவையே யாயினும், அவற்றின் சிறந்த பண்பு பழைமையன்று; அவற்றின் திருந்திய உருவும், செம்மைப்பாடுமேயாம். வட மொழிக்கும் பழைய பாகதங்களுக்குமோ, அல்லது வட மொழிக்கும் இன்றைய கௌரிய மொழிகளுக்குமோ இடையில் என்ன தொடர்பு உளதோ, அதே தொடர்புதான் செந்தமிழுக்கும் இன்றைப் பேச்சுத் தமிழுக்கும் இடையே உளது. இன்று பேச்சுத் தமிழுக்கும் இவ் உயர் செந்தமிழ் நடைக்கும் இடையே எவ்வளவு மாறுபாடு இருக்கிறதோ, அவ்வளவு பெரும்பாலும் அவை எழுதப்பட்ட காலத்துப் பேச்சு மொழிக்கும் அதற்கும் இடையே இருந்திருக்கக் கூடும். இவ்வளவு திருத்தமும் செம்மைப்பாடும் உடைய தொருமொழி என்றேனும் எத்தகைய வகுப்பாரிடையேனும் பேச்சு வழக்கிலிருக்கக் கூடுமென்பது நம்பக்கூடாத செய்தியேயாம். அதில் பல பழைய சொல் வடிவங்கள் இருக்கின்றமை உண்மையே. ஆனல், இலக்கிய வழக்கு ஏற்பட்ட போது கொச்சை என்று கூசாது விலக்கப்பட்ட சொற்களுள் மிகப் பழமையான சொற்களும் விலக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

எனவே, இலக்கியச் சொல் பழைமைமிக்க சொல்லாகத் தான் இருக்கவேண்டு மென்பதில்லை. அடிக்கடி பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் அவற்றுக்குச் சரியான இலக்கியச் சொற்களைவிடப் பழைமை உடையவையா யிருப்பதும் உண்டு. ஆயினும், ஒரு வகையில் இலக்கியச் சொல் உயர்வு உடைய தென்று ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதே. அதாவது, ஒரு சொல்லின் பழைமையை அல்லது பழைய வடிவை வரையறுக்கும் இடத்தில் அதன் பேச்சு வடிவைவிட இலக்கிய வடிவையே பழைமைக்குச் சான்றாகக் கொள்ள முடியும். பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்கள், என்று, எவ்வடிவில் வழங்கின என்று கூற

முடியாது. ஆனால், இலக்கியத்திலோ இலக்கணத்திலோ ஒரு சொல் வழங்கினால் அஃது அந்நூல் எழுதப்பட்ட காலத்திலேயோ, அன்றி அதற்கு நெடுநாள் முன்னரேயோ அவ்வடிவில் வழங்கி வந்திருக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்யலாகும். ஒரு சொல் இலக்கியத்தில் வழங்குவதற்கு முன்னமேயே அது நெடுநாள் பேச்சு வழக்கில் வழங்கியிருக்க வேண்டு மாதலால், இலக்கிய வழக்கால் அதன் பழைமை இன்னும் நன்றாக வலியுறு மென்பதில் ஐயமில்லை. திராவிட மொழிகள் எதனிலும் ஒரு நூல் இலக்கியவழக்கு உடையது என்று ஏற்பட்டால் அது குறைந்தது 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே வழங்கப்பட்டதொன்று என்று தயங்காமற் கூறிவிடலாம். புலவர்களெல்லாரும், பண்டைக் காலப் புலவர்கள்கூட, வழக்காற்றில் மிக அருகி வழங்குவனவாயுள்ள சொற்களையே செய்யுளுக்குச் சிறந்தனவாகக் கருதிப் பொறுக்கிச் சேர்க்கும் வழக்கத்தைக் கையாண்டு வந்துள்ளனர் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடற்பாற்று.

(2) தமிழ் இலக்கியத்தின் பழைமை

ஒப்பியல் இலக்கணமுறைக்குப் பயன்படுவ தொருபுறமிருக்க,பொதுவாகவே, செந்தமிழிலக்கியங்களின் பண்டைத் தொன்மை தனிப்பட்ட சிறப்புடையது. அதற்குரிய சான்றுகளிற் சில கீழே தரப்படுகின்றன:—

1. செந்தமிழ் என்பது செம்மைப்பட்ட அல்லது திருத்தமுற்ற தமிழ்மட்டு மன்று; தமிழின் மிகப் பழைமையான முதல்வடிவங்களைப் பெரும்பாலும் அழியாமற் பாதுகாத்து வந்திருப்பதும் அதுவே. இதன் பயனாக, பிற திராவிட மொழிகளில் இலக்கியநடை பேச்சுநடையினின்றும் வேறுபடுவதைவிட, இச்செந்தமிழ் பேச்சுத்தமிழினின்றும் மிகுதியும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. இவ்

வேறுபாட்டின் அளவை நோக்க இதனைப் பேச்சுத் தமிழின் வேறானதொரு தனிமொழி என்றுகூடக் கூறிவிடலாம். உண்மையில், செந்தமிழின் செய்யுள்நடை மட்டுமே யன்றி, உரைநடைகூடத் தற்காலத் தமிழனுக்கு விளங்காத அளவு கடுமையான தெனல்மிகையாகாது. இக்கால இத்தாலியனுக்கு இலத்தீன் மொழியிலுள்ள விர்கிலின் ஈனீட்[1] எவ்வளவு தொலைவோ, அவ்வளவு இன்றைத் தமிழனுக்குச் செந்தமிழும் தொலைவுடையது என்றுகூறலாம். மணிக்கணக்காகச் செந்தமிழில் எழுதப்பட்ட கட்டுரை ஒன்றைப் படிக்கக் கேட்ட பின்னரும் கல்வியறிவற்ற தமிழனொருவன் தான் கேட்ட பொருளை ஒருசிறிதும் அறியான். ஆனால் இவ்வளவுக்கும் திராவிடப் பேச்சுமொழிகளிற் காணப்படும் வடமொழிச் சொற்களைவிட, செந்தமிழில் குறைந்த அளவிற்கே அச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன. உண்மையில், செந்தமிழின் புதுமை என்னவெனில், அது பேச்சுத் தமிழைவிட வடமொழிச் சொற்கள் குறைந்ததும், தூய்மை மிகுந்ததும் ஆகும் என்பதே. தூய்மையும், நாட்டுப்பற்றும் அதன் உயிர் நிலைகள் ஆகும். அதன் திருத்தம் அனைத்தும் தற்சார்பில் உண்ணின்றெழுந்த திருத்தமேயாம்; வெளிவரவால் ஏற்பட்ட திருத்தமன்று. செந்தமிழ்ச் சொற்களும் இலக்கண அமைதியும் சில பல புலவர்களால் ஒரே காலத்தில் தோற்றுவிக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்க தன்று; படிப்படியாகவும் மெதுவாகவுமே பழக்கத்தில் வந்திருக்கவேண்டும். கீழை நாட்டில் எல்லாம் மெதுவாகவே வளர்ச்சியுற்றுவருகிற பான்மைக் கேற்பவே தமிழும் மெதுவாகவே வளர்ச்சியுற்றிருத்தல் வேண்டும். அப்படி யிருக்க, பேச்சு வழக்கினின்று செந்தமிழ் இன்று காணப்படும்

1. Virgil's ÆNEID.

அளவுக்கு மாறுபாடடைந்துள்ள தொன்றே அதன் பழைமையை நன்கு விளக்கும் சான்றாகும்.

2. செந்தமிழில் சொற்களும், அவற்றின் இலக்கணத் திரிபுகளும் எண்ணிறந்தவையாய் மலிந்துகிடக்கின்றமையும் அதன் பழைமைக்கு இன்னொரு சான்று ஆகும். செந்தமிழின் இலக்கணம் இறந்துபட்ட சொல்வடிவுகள், பழங்கால விகுதிகள், அருவழக்குகள் முதலியவை நிறைந்ததொரு பழம் பொருட்காட்சிசாலை போன்றதே யாகும். சிறப்பாகக் கூறுமிடத்துப் பழந் தமிழில், எளிமை வாய்ந்த பழைய இலக்கண முடிபுகளும், திரிபற்றவையோ அன்றி ஒரு சிறிது திரிபுற்றனவோ ஆன வினைகளும் காணப்படுகின்றன. இப் பழைமைக் குறிகள், செந்தமிழ் மொழியின் முதிரா இளமையிலேயே, எழுத்து வடிவம் ஏற்பட்ட காரணத்தால் செந்தமிழ் வினைச்சொற்களின் வளர்ச்சி தடைப்பட்ட தென்பதைக் குறிப்பனவாகக் கொள்ளல் வேண்டும். சீனமொழியிலும் இவ்வாறே வினைச் சொற்கள் இதே காரணத்தால் வளர்ச்சியுறாமல் தடைப்பட்டமை வியக்கத்தக்கதொன்றாம். செந்தமிழின் சொல்வளத்திற்குச் சான்று வேண்டின், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அமெரிக்கப் பாதிரிமார்கள் வெளியிட்டுள்ள பள்ளிக்கூட அகரவரிசையை[1] எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதில் 58,500 சொற்கள்வரை உள்ளன. இவற்றுடன் ஆயிரக்கணக்கான மரபுச் சொற்களையும், தொடர்களையும் சேர்த்தால்தான், தமிழ்மொழிச் சொற்றொகுதி நிறைவுறும். தமிழிற் பயிற்சியுடைய எவரேனும் பிற திராவிட மொழிகளின் அகரவரிசைகளை மேற்போக்காகப் பார்த்தால்கூட அவற்றுள் வியக்கத்தக்க ஒரு வேற்றுமையைக் காண்பர்; அஃதாவது: தமிழைப்போல அவற்றுள் ஒருபொருட் பலசொற்கள் இல்லை என்பதே. மேலும், ஒவ்

1. Dictionary.

வொரு கருத்தையும் குறிக்கத் தமிழில் பெரும்பாலும் பிற மொழிகளிற் காணப்படாத சிறப்புச் சொற்கள் இருப்பதோடு அப் பிறமொழிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் சிறப்பான அதே கருத்துடைய சொற்களையும் தமிழ் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகிறது. (எ-டு.) வீடு என்பது தமிழுக்கே சிறப்பான சொல் ஆகும். இதே கருத்தில் தமிழ் இல் (தெலுங்கு இல்லு), மனை (கன்னடம் மன), குடி (வடமொழி குடீ; பின்னிஷ் மொழிகள் குடி) என்ற சொற்களும் தமிழில் உள்ளன. இங்ஙனம் ஒவ்வொரு திராவிட மொழியிலும் உள்ள சொற்களின் பழந் திராவிட வடிவங்களும், வேர்ச் சொற்களும் தமிழில் இருப்பதால் இதனை அத்தகைய பழந் திராவிட வேர்ச் சொற்களுக்கும் வடிவங்களுக்கும் ஒரு களஞ்சியம் என்னலாம். இச் செய்திகளை நோக்க, தமிழ் மொழி இலக்கிய மொழியாகத் திருத்தமுற்றது மற்றைத் திராவிட மொழிகள் இலக்கிய மொழிகளானதற்கு நெடுங் காலம் முன்னராகும் என்றும், தமிழைத் தவிர்ந்த ஏனைய திராவிடமொழிகள் பண்டைத் தமிழர் மொழியினின்று அக்காலத்தில் பிரிந்திருக்கக்கூட முடியாதென்றும் முடிவு கட்டலாகும்.

3. தமிழின் பழைமைக்கும் தூய்மைக்கும் இன்னொரு சான்று அஃது ஒருபுறம் பழங் கன்னடம், பழ மலையாளம், துளுவம் முதலியவற்றுடனும், இன்னொருபுறம் துதம், கோண்டு, கு முதலியவற்றுடனும் ஒற்றுமை உடையதா யிருப்பதாகும். பல இடங்களில் இக்காலக் கன்னடமும், தெலுங்கும் தமிழுக்கு மாறுபட்டிருக்கும்போதுகூட, பழங் கன்னடம் முதலிய பழைய மொழிகள் தமிழை ஒத்திருக் கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

4. தெலுங்கு மொழியின் முதற்சொற்களும், விகுதி களும் தமிழின் முதற்சொல், விகுதி இவற்றின் மரூஉவாக

மிகுதியும் இருப்பதும் தமிழின் பழைமையைக் காட்டுவதாகும். (எ - டு.) திராவிட மொழியின் சுட்டுக்களில் அ தொலைவையும் இ அண்மையையும் காட்டுபவை. இவற்றுடன் பால் உணர்த்தும் விகுதியும், இடையே உடம்படு மெய்யாகிய வகரமும் வர அவன், இவன் என்னும் இடப்பெயர்கள் அல்லது சுட்டுப் பெயர்கள் ஏற்படுகின்றன. இவற்றிற்குச் சரியான தெலுங்குச் சொற்கள் எங்ஙனம் அமைந்துள்ளன என்று பார்க்கலாம். தமிழின் அன் விகுதிக்குச் சரியான தெலுங்கு விகுதி டு, உடு, அல்லது, அடு ஆகும். எனவே, தமிழில் அ + வ் + அன் என்பதற்கும், இ + வ் + அன் என்பதற்கும் சரியாக, தெலுங்கிலும் அ + வ் + அடு (அவடு), இ + வ் + அடு (இவடு) என்ற புணர்ப்பு உருவை எதிர்பார்க்கலாம்; ஆனால் இன்றைத் தெலுங்கிலுள்ள சொற்கள் ‘வாடு’ (= அவன்) ‘வீடு’ (= இவன்) என்பவையாம். இச் சொற்கள் வந்தமை எப்படி? தெலுங்கு இலக்கணத்தின் ஒலியியல் அமைதிப்படி, முதலில் சுட்டு அகரமும் இகரமும் இரண்டாம் உயிரைத் தம்மினமாக்கிய பின் தாம் இறந்துபட்டன. இறந்துபட்ட உயிரின் மாத்திரை பின் உயிருடன் கூட்டப்பட்டு உயிர் நீள்கின்றது. இங்ஙனம் பெரிதும் மாறுதலடைந்த தெலுங்கு வடிவங்கள் தமிழ் வடிவங்களுக்குப் பிந்தியவை என்பது தெளிவு. மிகப் பழைய இலக்கியத் தெலுங்கில்கூட இவ் வடிவே காணப்படுவதால் தெலுங்கில் இலக்கியச் சார்பான திருந்திய மொழி ஏற்பட்டது இம் மாறுதலுக்குப் பின் என்றும், அதிலிருந்தே தெலுங்கு இலக்கியமொழி தமிழ் இலக்கியமொழிக்குப் பிந்தியதென்றும் ஏற்படுகின்றன.

5. தமிழில் காணப்படும் வடமொழித் திரிபுகள் (தற்பவங்கள்) பிற மொழிகளிலுள்ள வடமொழித் திரிபுகளை விட எவ்வளவோ சிதைந்திருக்கின்றமையால் அவற்றின்

வழக்கு மிகப் பழைமையானது என்று ஏற்படுகிறது. தமிழின் பழைமைக்கு இதுவும் ஒரு சான்றாகும்.

தமிழில் வந்துள்ள வடமொழிச் சொற்கள் வெவ்வேறு காலத்திற்குரிய மூன்று வகைப்பட்டவை:

(அ) அவற்றுள் காலத்தால் மிகப் பிந்தியவை சமய நூல்களில் வழங்குபவையாம். தமிழ்நாட்டிலுள்ள சமயங்களுள் மக்களிடையே செல்வாக்குடையவை மூன்று: முதலாவது, ஆகமங்களைப் பின்பற்றி எழுந்த சைவ சித்தாந்தம். தமிழரிடையே[1] பெருவழக்கா யிருப்பதும் இதுவே. அத்துவிதத் தலைவரான சங்கராச்சாரியரது கட்சி இரண்டாவது. இராமானுஜரது வைணவம் இவ்விருவரது கட்சிக்குமே எதிரிடையானது. இம் மூன்று கட்சியினரின் சமய நூல்களும் தழைத்தோங்கிய காலம் 11-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16-ஆம் நூற்றாண்டுவரை என்னலாம். இன்றியமையாச் சில மாறுதல்கள் நீங்கலாக, இவற்றுட் பெரும்பாலும் காணப்படுவன தூய வடமொழிச் சொற்களே.

(ஆ) மேற்கூறிய சமயத் தலைவர்கள் காலத்திலும், அதற்குச் சில நூற்றாண்டுகள் முன்னும், அஃதாவது 9, 10-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 13-ஆம் நூற்றாண்டுவரை, இருந்த சமணர்களே[2] தமிழில் இன்று காணும் வட சொற்களிற் பெரும்பாலானவற்றை வழக்கிற்கொண்டு வந்தவர்கள் ஆவர். சமணர்கள் அந்நாள் தழைத்தோங்கியது அரசியல் உலகில் அன்று; கல்வியுலகினும் அறிவுலகிலுமே யாம். உண்மையில், அவர்கள் தழைத்தோங்கிய காலமே தமிழ் நாகரிகத்தின் பொற்காலம் என்று கூறத்தக்கது. மதுரையில் சங்க மிருந்ததும், குறள், சிந்தாமணி முதலிய செந்தமிழ் நூல்களும், இலக்

1. "தமிழ்ச் சூத்திரரிடையே" என்றெழுதியுள்ளார் கால்டுவெல்.

2. சமணர்கள் காலம் இன்னும் முந்தியது என்பது பிற்கால ஆராய்ச்சி முடிபாகும்.

கண நூல்களும், நிகண்டுகளும் எழுதப்பட்டமையும் இக் காலத்தேதான். இக்காலத்தில் வழக்காற்றில் வந்த வட சொற்கள் தமிழ் ஒலிப்பியலுக்குத் தகுந்தபடி மாற்றப்பட்டு விளங்குகின்றன. (எ-டு.) வடமொழி லோக - தமிழ் உலகு; வடமொழி ராஜா - தமிழ் அரசு.

தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் காணப்படும் வட சொற்கள் அனைத்துமே பெரிதும் மேற் கூறிய இரண்டு காலப் பகுதிகளிலும், அதிலும் சிறப்பாக முதலிற் கூறப்பட்ட அண்மைக் காலப் பகுதியிலேயே, வந் திருக்கவேண்டும் என்னலாம். எப்படியும் அவை இக்காலப் பகுதியில் வந்த தமிழ்மொழியின் வட சொற்களைப் பெரிதும் ஒத்தவை என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றில் காணப்படும் மாற்றத்தின் அளவை ஒட்டி இவை இயற்கை வரவுகள் (தற் சமம்) திரிபுகள் (தற்பவம்) என இருவகையாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளன. இயற்கை வரவுகள் வட மொழியிலும் தாய் மொழியிலும் ஒரே உரு உடையன. திரிபுகள் என்பவை திராவிட மொழியின் ஒலிப்பியலை ஒட்டி மாறுதல் பெற்று உரு மாறியவை. இயற்கை வரவுகளுள் பெரும்பா லானவை பிற்காலத்திலேயே புகுந்திருக்கவேண்டும். ஏனெ னில், அவை வட மொழியின் எழுத்துக்கள் அனைத்தும் திராவிட மொழிகளில் புகுத்தப்பட்ட பின்னர் பார்ப்பனரால் வட மொழி ஒலிப்புத் தவறு வண்ணம் எழுதப்பட்டவை யாகவே காணப்படுகின்றன என்க. திரிபுகள் என்பவை வட மொழியிலிருந்து நேரில் கொள்ளப்பட்டவை யல்ல; பண்டைய பேச்சு மொழியாகிய பாகதங்களிலிருந்தோ, வட நாட்டில் பிற்காலத்தில் வழங்கப்பட்ட கௌரிய மொழி களிலிருந்தோ எடுக்கப்பட்டவையே என்று தெலுங்கு, கன்னட இலக்கண அறிஞர்கள் தாமே ஒப்புக்கொள் கின்றனர்.

(இ) ஆனால், தமிழில்மட்டும் மேற்கூறிய இரண்டு காலங்களிற்கும் முந்திய மூன்றாவது வகையான வடசொல் வரவுகள் உள்ளன. இவை வேதாந்த, சைவ, வைணவ, சமயநூல்களுக்கு முன்னாகவே, இலக்கியத் திருத்தம் ஏற்பட்ட முதற் காலத்திலேதானே, வடமொழியிலிருந்து வந்து நாட்டுவழக்காலும் காலப்போக்காலும் பெரிதும் சிதைந்த சொற்கள் ஆம். இவை பிற திராவிட மொழிகளிலுள்ள வடசொற்களைவிடக் காலத்தால் முந்தியவையாம். இவ் வரவுகள் வட பாகத மொழிகளைக் காட்டிலும் மிகுதியாகச் சிதைவடைந்தவையே யாயினும் அவ் வடபாகதங்களிலிருந்து வந்தவையல்ல; தமிழ்நாட்டிற்கு முதன்முதல் வந்த பார்ப்பனக் குருமார், சோதிடர், புலவர் முதலியவர்களது வாய்மொழியினின்று நேராகக்கொள்ளப்பட்டுத் தமிழர் கூட்டுறவால் சிதைந்தவையேயாம். இவை சமணகாலத்துப் பாகத வரவுகளைவிட மிகுதியுஞ் சிதைந்தவை என்பது மட்டுமன்று, இவற்றின் சிதைவு வேறுவகைப் பட்டதுமாகும். அஃதாவது, பின்னைய சிதைவுகள் பெரிதும் பிற்காலத் தமிழ் இலக்கண நூலார் வகுத்த வடசொல் ஆக்க அமைதிக்கு இணங்கியவையா யிராமல், யாதொரு வரம்புமற்றுச் சிதைந்தவையாம். இவ் வகையுட் சேர்ந்த சொற்களிற் சிலவே கீழ் வருவன :—

(அ) வடமொழி ஸ்ரீ (ஶ்ரீ); பழந்தமிழ் திரு; பிற்காலத் தமிழ் சிரீ, சிறீ, சீ.

(ஆ) வடமொழி கர்ம (ன்)—மிகப் பழந்தமிழ் கம்; பழந்தமிழ் கன்மம்; பிற்காலத்தமிழ் கருமம்.

(இ) தமிழ்த் திங்கட்பெயர்கள் இத்தகைய முதல் வடமொழிச் சிதைவுகளுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகும். தமிழ்த் திங்கட் பாகுபாடு இன்று ஞாயிற்றியல் சார்பாய்[1]

---

1. Solar-siderial.

இருப்பினும்முன்னாட்களில் திங்களியல்சார்பாகவேயிருந்தது. எனவே, அவற்றின் பெயர்கள் திங்கள் தங்கும் விண்மீன் களின் பெயரையே பெரும்பாலும் கொண்டன. இவ் விடங் களிலும், நேரிடையான விண்மீன்களின் பெயர்களிற்கூட சிதைவு மிகுதி காணப்படுகின்றது. (எ-டு):விண்மீனின் பெய ராகிய வடமொழி பூர்வ-ஆஷாட(ம்) தமிழில் பூராடம் ஆயிற்று; திங்களின் பெயரிலோ ஆஷாடம் என்ற வடசொல் ஆடம் என்றாகி, அதன்பின் ஆடி என்ற உருப்பெற்றது. வட மொழி விண்மீனின் பெயராகிய அஸ்வினி என்பதே தமிழ்த் திங்கட்பெயர் ஐப்பசி ஆயிற்று. இன்னும் தொலைப்பட்ட சிதைவு புரட்டாசி என்பது. இதன் வடமொழி முதற்சொல் பூர்வ-பாத்ர-பத என்பதாம். இவ் வடசொல்லே விண்மீ னின் பெயராக வரும்பொழுது பூரட்டாதி என்றாகின்றது; பின்னர் புரட்டாசி என்று திங்கட்பெயராகத் திரிகின்றது. இவ் விண்மீன்பெயர்கள், திங்கட் பெயர்கள் அனைத்திற்கும் தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய மொழிகளில் தனி வட மொழிச் சொற்கள் வடமொழி உருவிலேயே வருகின்றன. இதிலிருந்து இப்பெயர்கள் வடமொழியினின்று அம்மொழி களில் எடுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு நெடுங்காலத்திற்கு முன் னரே தமிழிலக்கியத்திலோ தமிழ் மொழியிலோ எடுத் தாளப்பட் டிருக்கவேண்டு மென்பது தெளிவாகும்.

6. தமிழ்மொழி திருந்திய உருவடைந்த காலத்தின் பழைமையைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும் அறிய லாகும். கர்நாடகத்திலும் தெலிங்காணத்திலும் முற்காலக் கல்வெட்டுக்கள் யாவும், பிற்காலக் கல்வெட்டுக்களிற் பெரும்பாலனவும் வடமொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. அப்பகுதிகளில் இக் கல்வெட்டுக்கள் பழங்கன்னடம் அல்லது பழந் தெலுங்கு எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. எனினும், இக் கல்வெட்டுக்களின் மொழியோ பெரும்பாலும்,

அதிலும் பழங்காலக் கல்வெட்டுக்களாயின், வடமொழியிலேயே காணப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கதாம். வடமொழியின் சிறப்பொலிகளுக்குத் தகுந்த எழுத்துக்கள் ஆங்காங்குப் புதியனவாக வகுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கு நேர்மாறாக, தமிழ்நாட்டிலுள்ள பழங்கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் தமிழ்மொழியிலேயே உள்ளன. பண்டைய பாண்டிநாட்டைச் சேர்ந்தவையான தென் திருநெல்வேலி, தென் திருவாங்கூர்ப் பகுதிகளிலுள்ள கல்வெட்டுக்களின் படிவங்கள் அத்தனையையும் துருவிப்பார்த்தும் 14-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியதாக ஒரு வடமொழிக் கல்வெட்டுக் கூட அகப்படாதது குறிப்பிடத்தக்கது. இக் கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் கோவில்களின் சுவர்களிலும், தூண்களிலும், நிலைக்கற்களிலும், நிலத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் 150-க்கு மேற்பட்டவற்றின் படிவங்கள் எம்மிடமுள்ளன. இவற்றுள் காலத்தால் மிகப் பிந்தியவை திராவிடப் பார்ப்பனர் வடமொழியை எழுதப் பயன்படுத்தும் கிரந்த எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன ; முந்தியவையோ இன்றைய தமிழ் எழுத்துக்களிலும் பழைமையானதோர் எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இப் பழந்தமிழ் எழுத்துப் பழந்தமிழ் நாட்டிற்கும், பழைய மலையாள நாட்டிற்கும் பொதுவானதொன்றாகக் காண்கிறது. கொச்சியில் யூதர்களுக்கும், திருவாங்கூரில் சிரியக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்ட பட்டயங்கள் இப் பழந்தமிழ் எழுத்திலேயே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் வட மலையாளத்திலுள்ள முகம்மதியர் இவ்வெழுத்தினையே சில மாறுதல்களுடன் எழுதிவருகின்றனர். இந்த எழுத்து இக்காலத் தெலுங்கு-கன்னட எழுத்தினுடனும், இலங்கையிலும் கீழைஇந்தியத் தீவுகளிலும் இதுகாறும் இன்ன மொழி என்று விளக்கமுறாத சில கல்வெட்டுக்களின் எழுத்

தினுடனும் ஒருவாறு ஒற்றுமை உடையதாய் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறிய இப் பழந் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் மொழியை எடுத்துக்கொண்டால் அது தமிழே என்பதும், அதுவும் பழைமையும் தூய்மையும் மிக்க செந்தமிழே என்பதும் காண்க! இவற்றின் நடை இலக்கியச் செந்தமிழாயிருப்பதுடன், இக்காலத் தமிழ் நடையைக் கெடுக்கும் பிற்காலப் புது வழக்குகளான (நீர் என்பதனிடமாக) நீங்கள் என்பது போன்ற இரட்டைப் பன்மைகளையும் விலக்கியிருப்பதும், செய்யுள் வழக்கிற்குரிய சுருங்கச் சொல்லலும், சிக்கலான நடையுமாயில்லாமலிருப்பதுங் குறிப்பிடத் தக்கதாம். தெலிங்காணத்திலும் கர்நாடகத்திலும் (தெலுங்கு, கன்னட எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டிருந்த போதிலும்) அம் மொழிகளில் எழுதப்பட்ட ஒரு பழங் கல்வெட்டுக்கூடக் கிடையாமலிருப்பது தமிழிலக்கியத் திருத்தத் தொன்மையை ஒருபுறமும், அதன் தனிப்பட்ட சுதந்தர உணர்ச்சியை மற்றொரு புறமும் விளக்குவதாகும் என்று கொள்ளலாம்.

மேலும், டாக்டர் குண்டெர்ட்டால் மொழிபெயர்க்கப் பெற்று வெளியிடப்பட்ட மேற் குறிப்பிட்ட திருவாங்கூர், கொச்சிப் பட்டயங்கள் பழந்தமிழும் பழ மலையாளமும் ஒரே மொழிதான் என்பதையும் நிலைநாட்டுகின்றன. இப் பட்டயங்களின் காலம் 9-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப்பிந்தி இருக்க முடியாது; 7-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியும் இருக்க முடியாது. ஏனெனில், இவற்றுட் காணப்படும் (ஆரியபட்டரின் சூரிய சித்தாந்தத்தை ஒட்டி எழுந்த) ஞாயிற்றியல் சார்பான காலப்பாகுபாட்டை ஒட்டிய மரபுச் சொற்கள் 7-ஆம் நூற்றாண்டுகட்குமுன் ஏற்படவில்லை. இவை எழுதப்பட்ட காலத்து அரசரும் கேரள அரசரேயாவர். எனினும்,

இவற்றின் மொழிநடையென்ன, பெயர் வினைத்திரிபுகளென்ன, மரபு வழக்குகள் என்ன, எல்லாம் முற்றிலும் தமிழே; மலையாளத்திற்கே சிறப்பான ஒன்றிரண்டு தனி வடிவங்கள் இடையில் காணப்படலாம். எனினும், இதிலிருந்து அன்றைய மலையாள நாட்டில் அரசியலார், கற்ற உயர்தர மக்கள் ஆகிய இவர்களது மொழியேனும் தமிழ் என்றும், மலையாளம் என்ற மொழி இருந்திருக்குமானல் மலைகளிலும் குன்றுகளிலும் உள்ள மக்களது திருந்தா வாய்மொழியாகவே இருந்திருக்க முடியும் என்றும் முடிவு செய்யலாம். "மதுரைப் பாண்டிய அரசர் எக்காலத்திலேனும் மலையாள நாட்டின் எப்பகுதியையேனும் ஆண்டிருப்பர்; அதனுல்தான், யூதர்களுக்கும், சிரியக் கிறித்தவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட இப் பட்டயங்கள் தமிழில் கொடுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்" என்று கொள்வதற்குச் சற்றேனும் இடமில்லை; ஏனெனில், இவற்றைக் கொடுத்த அரசர் பாண்டியரல்லர்; கேரள உரிமைப் பட்டங்களும், சின்னங்களும் முற்றிலும் பெற்றுள்ள கேரள முடிமன்னரேயாவர் என்க! மலையாளக் கரையில் பாண்டியர் எங்கேனும் ஆட்சி செலுத்தியிருந்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டானல் அவை கிரேக்க நிலயியலார் குறிப்புக்களேயாம். ஆனல், அவர்கள் குறிப்புக்களில் பாண்டியன் வென்றனவாகக் கூறப்படுபவை மலையாளக் கரையின் சில தனியிடங்களேயேயன்றி வேறல்ல; பாண்டியர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்திருக்கக்கூடிய இடம் ஆய்நாடு அல்லது பரலிய நாடு என்ற தென் திருவாங்கூரே யாகும். இவ்விடத்தில் அன்றுமட்டுமல்ல, இன்றும் பேசப்படும் மொழி தமிழே; மலையாளமன்று.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் தமிழே பழைமை வாய்ந்தது என்பதும், இக்காலத் திராவிட மொழிகளின் வேறுபாடுகள் அனைத்திற்கும் மூல

மான பழந் திராவிட வடிவங்களை ஆராயும் வகையிற் பேருதவி தருவது அதுவே என்பதும் பெறப்படும். ஆனல் நாம் மேலே குறிப்பிட்டபடி தமிழோ மற்ற எந்தத் தனிப் பட்ட மொழியோ (அது பழைமையுடையதாயினும் சரி, அன்ருயினும் சரி) பண்டைத் திராவிடமொழியின் வகைக்குறி மொழியாகக் கொள்ளுதற் குறியதாகாது. இம் மொழிகளின் சிறப்பான பண்புகள் அனைத்தையும் நன்கு ஓர்ந்து ஒப் பிட்டுப் பார்த்து அவற்றின் ஒற்றுமைகளைப் பிரித்தறிவதால் இம் மொழிகளின் இலக்கணங்கள் வகுக்கப்பட்ட காலங் களுக் கெல்லாம் முந்தி, இம் மொழிகள் வேறு வேருகப் பிரி வதற்குங்கூட முந்தி, இவை இருந்த நிலைமையும் அமைப்பும் நன்கு விளங்கும். அவற்றை ஆராய்ந்து காணும் ஒப்புமையே பெரிதும் மொழியியலார்க்குத் துணை புரிவதாம்.

௧. திராவிட மொழிகளின் மிகப் பழைய எழுத்துச் சான்றுகள்

மிகப் பழைய வடமொழிக் காவியங்களாகிய இராமாயணம், மாபாரதம் போன்ற நூல்களில் திராவிடச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அவை மிகச் சிலவே. அச் சிலவற்றைக் கருவியாகக்கொண்டு கி. பி. ஒன்பது அல்லது பத்தாவது நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட திராவிட மொழிகளின் பண்டைய நிலைமையை ஆராய்ந்தறிய முடியாது. ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டதாக யாதொரு தமிழ் நூலும் எழுதப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று சொல்வதற்கில்லை*

உலகத்தில் எழுத்தானியன்ற பழைய நூல்களிடைக் காணப்பெறும் பண்டைய திராவிடச்சொல் மயிலின் பெயர்க்குரிய சொல்லாகும். கி. மு. 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னுகவே தர்ஷிஷ்[1], உவரி[2] முதலிய இடங்களிலிருந்து மன்னன் சாலமனுடைய கப்பல்களில் ஏற்றிக் கொண்டுவரப்பட்ட வாணிபப்பொருள்களுள் மயிலிறகும் ஒன்றாகும் என்பது எபிரேய விவிலியநூலிற்[3] காணப்படும் சான்றாகும்.

இவ்விடத்தில் மயிலிறகு என்பதற்கு 'அரசர்' பகுதியில் 'துகி' என்ற சொல்லும், 'வரலாற்று'ப் பகுதியில் தூகி' என்ற சொல்லும் வருகின்றன. மலையாளக் கரையில் இப் பொருளில் இன்று வழங்கும் சொல் மயில் (தமிழ்-

* இம் முடிபு தவறுனதாகும். பிற்கால ஆராய்ச்சிகள் இன்னும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தமிழ் நூற்கள் இருந்தனவாக விளக்கியுள்ளன.

1. Tarshish. 2. Ophir. 3. Hebrew Text of the Books of Kings & Chronicles.

மயில்; வடமொழி மயூர). 'சிகி' (சிகையை உடையது) என்ற சொல்லும் வடமொழியில் வழங்குவதொன்றும். ஆயினும், பழைய தூய தமிழ் - மலையாள மொழியில் இதற்குச் சரியான பொதுப் பெயர் "தோகை" (அழகிய தோகை அல்லது இறக்கைகளை யுடையது) என்பதாம். இதன் வேர்ச்சொல் தொக் அல்லது தோக், துக் அல்லது தூக் ஆகும்; பினீஷியர்[1] இதனைத் துக் என்றனர். இதன் உயிரொலி விவிலியக்குறிப்பில் குறில் நெடிலாக மயங்குவதும் தமிழ் வழக்கைத் தழுவியதே.

தோகை என்ற தொழிற்பெயரின் வேர்ச்சொல் தோக் அல்லது தூக் ஆயினும், இதன் மிகப் பழைமையான மூல வடிவம் தொ அல்லது து என்பதே என்று தோன்றுகிறது. பிற சொற்களுடன் ஒப்புமைப்படுத்தி நோக்க ஈற்றில் வரும் க் அல்லது கு ஒரு சாரியையே என்று காணப்படும். முதலில் இச்சாரியை தொழிற்பெயர்விகுதியாயிருந்து பின் அதுவே ஒரு துணைப் பகுதி ஆயிற்றுப்போலும். இச்சொல்லின் பழைமைபற்றி மாக்ஸ்மூலர் "இவ் விளக்கம் சரியாயின் ஆரியர் வருமுன் இந்தியாவில் வழங்கிய தமிழ்க் குழுவின் பழைமை இதனால் நன்கு விளக்கப்படும்" என்று கூறுகிறார். இவ் விளக்கம் சரி என்பதிலும், அதன்மூலம் மாக்ஸ்மூலர் கொண்ட முடிவு சரியானதே என்பதிலும் ஐயமில்லை. இவ்விடத்தில் தோகை என்ற இத் திராவிடச் சொல்லோடு (ஒலிப்பு தோகை) அரபு மொழி தவஸ், கிரேக்கம் தஓஸ் இலத்தீனம் பவோ, ஆங்கிலம் பீஃபௌல்[2] என்பவற்றின் ஒப்புமை நோக்கத்தக்கது. இந்திய வணிகர் பாபிலோனியா (பவேரு[3], பழம் பாரசிகம் பபிரு[4]) வரையிற் கடல் வழியாகச் சென்று அந் நாட்டில் முதல்முதலாக மயிலை விற்பனை செய்

1. Phoenicians. 2. Pea-fowl. 3. Baveru. 4. Babiru.

தனர் என்று புத்த நூல்கள் கூறுவதாக மினயெஃப்[1] என்ற அறிஞர் குறிப்பிடுகிறார்.[2]

மேற் கூறிய எபிரேய நூற்களில் கூறப்படும் பிற கீழ் நாட்டு வாணிபச் சரக்குகள் குரங்கு, தந்தம், சந்தனம், அகில் முதலியவையாம். இவற்றுள் குரங்கு என்பதற்கான கோஃப்[3] என்ற சொல் வடமொழி கபி என்பதனோடும், கிரேக்கம் கேபஸ் என்பதனோடும் ஆங்கிலம் ஏப்[4] என்பதனோடுங்கூடத் தொடர்பு படுத்தப்படுகிறது. எனினும், எகிப்திய மொழியிலுள்ள காஃப் இவற்றினும் பழமை வாய்ந்ததும் பொருத்தமானதுமான தொடர்பாகும். தந்தத்தினைக் குறிக்கும் ஷென் ஹப்பிம்[5] என்ற தொடரிலுள்ள ஹப் என்பதும் எகிப்தியத்தின் அப் என்பதேயாக விருக்கக்கூடும். சந்தனம் என்பதன் பெயராகிய அல்கும்[6] என்பது வட மொழியில் அதே பொருளின் பெயராகிய வல்குக[7] என்பதனுடன் தொடர்புடையதாகக் கூறப்படுகிறது. இவ் வட சொல்லின் இன்னொரு பொருள் அழகு என்பதாம். இம் மூன்று சொற்களுமே ஒன்றுடனொன்று தொடர்புடையவையாக இருக்கக்கூடும். அகிலின் பெயர்கள் அஹலிம், அஹலத் என்பன. இவை வடமொழி அகரு என்பதைவிடத் தமிழ் - மலையாளம் அகில் என்பதனுடனேயே பெரிதும் தொடர்புடையவாம். எனவே, பொதுப்பட நோக்கின், மூன்று மொழிகளும் ஒன்றற்கொன்று தொடர்புடையனவே.

கிரேக்க மொழியில் நெல்லின் பெயராகிய ஒருஸா[8] மிகப்பழமை வாய்ந்த தொன்றாகும். ஐரோப்பாவுக்கு இந்தியாவினின்றும் அரிசி ஏற்றுமதியானபொழுதே இச் சொல்லும் உடன் போயிருக்கவேண்டும். இஃது அரிசி

---

1. Minayef. 2. Paper by Prof. Weber in the Indian Antiquary, May 1873. 3. Kof. 4. Ape. 5. Shen habbim. 6. Algum. 7. Valguka. 8. Oruza.

என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபே. மலையாளத்திலுள்ள "அரி" அரிசி என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் சிதைவே.

கிரேக்க மொழியின்கண்ணுள்ள முதல் திராவிடச் சொல் கார்ப்பியன்[1] என்பதாம். தெஸியாஸ்[2] என்பவர் இலவங்கப்பட்டைக்குக் கொடுத்த பெயர் இது. ஹெரடோட்டஸ் என்பவர் இலவங்கப்பட்டையைக் கார்ஃபியா[3] என்று கூறினர். அச் சொல் காய்ந்த சுப்பி என்று பொருள்படும். பினீஷியர்கள் அதனைக் கின்னமோமன்[4] என்பர்; இதிலிருந்தே ஆங்கிலத்தில் சின்னமன்[5] என்பது வந்ததாகும். அரபு மொழியிலுள்ள கிர்ஃபாஹ்[6] என்ற சொல்லுடன் தெஸியாஸ் குறித்த கார்ப்பியன் என்ற சொல் நெருங்கிய தொடர்புடையதா யிருப்பது தெளிவு. திராவிடச் சொல்லாகிய கருவாப்பட்டை என்பதனுடன் அதற்குத் தொடர்பிருப்பதும் எளிதிற் றெளியப்பெறும். இந்தியாவைப்பற்றித் தாம் எழுதிய கட்டுரை யொன்றில் கிரேக்கர் 'முரோரோதா' என்று குறிப்பது கார்ப்பியன் என்னும் இந்திய மரமே என்றும், அதிலிருந்து மணமுள்ள ஒரு நெய் எடுக்கப்படுகிறதென்றும் தெஸியாஸ் எழுதியுள்ளார். இது கருவாப்பட்டைத் தைலம் என்பது தெளிவு. ஆகவே அவர் குறித்தது தமிழ் மலையாளச் சொல்லாகிய கருப்பு அல்லது காப்புத் தைலம் என்பதையே யன்றிச் சிங்கள மொழியில் வழங்கும் வட சொற்றிரிபாகிய குருந்து என்பதை அன்று. மலையாளத்தில் கருவாப்பட்டை நெய்க்குக் கரப்புத் தைலம் என்றும், தமிழில் கருவாப்பட்டை மரத்திற்குக் கருவ, கருவா என்றும் பெயர்கள் வழங்குகின்றமையுங் காண்க.

மேலும் இச்சொல்லின் வேராகிய கரு-(கா்) என்பதற்குக் கருமைநிறமும், எரிப்பு என்னும்சுவையும் ஒருங்கே

1. Karpion. 2. Ptesias. 3. Karphea. 4. Kinnamomon. 5. Cinnamon. 6. Kirfah.

பொருளாயிருப்பனவுங் காண்க. வடமொழி கர்ப்பூர(ம்) என்பதற்கு வடமொழியில் பகுதியின்மை நோக்க, அஃதும் இதே தமிழ்ச்சொல் மூலத்தினடியாக எழுந்ததே என்னலாம். இதோடு கருப்பு என்னும் இச் சொல்லிலும், தோகை என்னும் சொல்லிலும், பு, கு என்ற தொழிற்பெயர் விகுதிகள் துணைப்பகுதிகளின் சாரியையாக வந்துள்ளன; ஆதலால் இவ் விகுதிகளின் வழக்கு தெஸியஸ் காலம் (அதாவது கி. மு. 400) முதற்கொண்டு உள்ளது என்பதும் தெளிவாகின்றது.

வடமொழித் தொடர்பற்ற தூய திராவிட மொழிகள் இருந்தமைக்குச் சான்றுபகரும் தொன்னூல்கள் கிரேக்க மொழிகளிலேயே காணப்படுகின்றமை வியக்கற்பாலதாம். பண்டைத் திராவிட மொழிச் சொற்கள் பெருந்தொகையினவாய் அவற்றுள் வழங்கப் பெற்றுள்ளன. டாலிமி என்னும் கிரேக்க நில நூலாசிரியர், "பெரிப்ளூஸ் மரிஸ் எரித்ரை"[1] என்னும் நூலின் ஆசிரியர், "இயற்கை வரலாறு" என்னும் நூலின் ஆசிரியர் பிளினி ஆகியோர் இச்சொற்களை எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஊர்ப்பெயர்கள், மக்கட்குழுப்பெயர்கள் பலவற்றை அவர்கள் குறித்துள்ளார்கள். அவற்றுட் பல இன்றும் எழுத்துக்கெழுத்து மாறுபாடில்லாமல் வழங்கப் பெற்று வருகின்றமை குறிக்கற்பாலதாம். கிரேக்கர்களால் எழுதி வைக்கப்பெற்றுள்ள அத்தகைய திராவிடச் சொற்களில் சில கீழே தரப்படுகின்றன.

(1) பாண்டியன்: கிரேக்க மொழியில் இது பண்டியோன் என்று வழங்கப்பட்டுப் பாண்டி நாட்டு மக்களையும், பாண்டியனையும் குறிக்கின்றது. இச் சொல் வட சொற்றிரிபு என்று முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. மெகாஸ்தெனீஸும், பிளினியும் குறித்த பாண்டீ என்ற சொல் வட சொல்லே

1. Periplus Maris Erythraei.

ஒட்டியதே. ஆனால், பிளினி பின்னர்க் குறிப்பிட்டதும், பெரிப்ளூஸ் வரலாற்றிற் காணப்படுவதுமாகிய சொல் திராவிடச் சொல்லின் வடிவை யொட்டி வந்ததாகும். ஆன் ஈறும், இகரச்சாரியையும் பெற்றுப் பண்டியோன் என்று வழங்கும் அது தமிழ்ச் சொல்லாகிய பாண்டியன் என்பதை நெருங்கி யொலிப்பது தெளிவு. கன்னடத்தின் ஆண்பால் விகுதி அம் என்பதாகும்; தெலுங்கிலோ உடு என்பதாகும். இதனால் பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்ச் சொல்லமைப்புக்கள் பிற திராவிட மொழிகளிலிருந்து மாறுபட்டிருந்தன வென்றும், ஆனால் அச் சொல்லமைப்புக்கள் இற்றைநாள் வரையில் தமிழில் அவ்வாறே மாறாதிருந்து வருகின்றன என்பதும் இப் பாண்டியன் என்ற சொல்லிலிருந்து ஊகிக்கப்படும். மொதூர பெஸிலியோன் பாண்டியோனிஸ்[1] என்ற கிரேக்க மொழித் தொடரிலிருந்து கிறித்து பிறப்பதற்கு முன்னரேயே பாண்டியர்கள் தங்கள் தலைநகரைப் பொருநையாற்றின் கரையிலிருந்த கொற்கையினின்றும் வையையாற்றின் கரையிலிருந்த மதுரை நகருக்கு மாற்றிக் கொண்டார்கள் என்பதும் தெளியப்படும். வட இந்தியாவிலுள்ள மத்ரா என்பதை கிரேக்கர்கள் மெதொரா என்று குறித்துவந்தமை இங்கு நினைவு கூறற்பாற்று.

(2) சேரன் பெயரை டாலமி, கெரொபொத்ரஸ்[2] என்றும், பிளினி கேலோபொத்ரஸ் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இதுவும் வடமொழிப் பெயரே. ஆனால் வடமொழி கேரளபுத்ர என்பது மலையாளத்தில் கேர, கேல என்று சுருங்கி வழங்கும்.

(3) சோழன் பெயர் டாலமியால் சோர என்ற உருவில் தரப்படுகிறது. இதன் வடமொழி உரு சோல, தெலுங்கு சோள. கிரேக்கச் சொல்லின் முதல் மெய்யான ஸ் என்பது

1. Modoura Basileion Pandionis. 2. Kerobothros.

தமிழ் ஒலிப்பையே காட்டுகிறது (தமிழ் நாட்டினர் சோழன் என்ற சொல்லை ஸோழன் என்றே ஒலிப்பர்). இடையில் வரும் மெய்யாகிய ரகரம் தமிழின் சிறப்புழகாரத்தினிடமாக மேல்நாட்டு மக்களால் இன்னும் வழங்கப்படுகிறது. இவ் ஒலி தெலுங்கு, வடமொழி முதலியவற்றில் இல்லை. எனவே, தெலுங்கர் இதனை டகரமாகவும் ளகரமாகவும் (சோட-சோள என்றும்), வடமொழியாளர் டகரமாகவும் (சோட), பாலிமொழியார் ளகரமாகவும் (சோள என்றும்) எழுதினர். கிரேக்கர் இதனை ட, ள, ல என்றெழுதாமல் ர என்றெழுதியதிலிருந்து சிறப்பு ழகர ஒலிப்பும், அதனை உடைய தமிழும் மிகப் பழைமையுடையன என்று விளங்குகின்றமை காண்க. சோழனது தலைநகராகக் கிரேக்க மொழியில் கூறப்படும் ஒர்தூர்[1] உறையூர் ஆகவேண்டும்.

(4) கிரேக்கமொழியில் ஆர்காதோஸ்[2] என்ற இந்தியச் சிற்றரசன் பெயர் கூறப்பட்டுள்ளது. கிரேக்கர் அடிக்கடி நாட்டின் பெயரையும் மன்னன் பெயரையும் மயங்கக் கூறுவதுண்டு. அதன்படி ஆர்க்காடு என்ற ஊரின் பெயர் மன்னன் பெயராக மாறியிருக்கக்கூடாதோ என்று ஐயுற இடமுண்டு. இதன்பெயர் கி.பி. 1340-ஆம் ஆண்டில் இபின்பதூதா என்ற அராபிய எழுத்தாளரால் குறிப்பிடப் படுகிறது. ஆறு முனிவர் வாழ்ந்த காடு ஆதலால் இஃது ஆறுகாடு என்று கூறப்பட்டது என்று அவ்விடத்துள்ளோர் கூறுகின்றனர்.[3] தமிழில் ஆறுகாடு என்பது பிற சொற்களுடன் சேர்ந்து தொடர்சொல்லாகும்போது ஆறுகாட்டு என்றாகும். கிரேக்கரது தகரம் இந்த டகரத்தின் ஒலிப்பெயரைக்குறிப்பிடுவதாய் இருக்கவேண்டும். இங்ஙனமாயின் பகுதியிலுள்ள உகர முதலிய மெய்கள் இரட்டுவதும், வல் எழுத்துக்கள் சொல்

1. Orthoura. 2. Arkatos. 3. ஆர்க்காடு என்பதே சரியான தமிழ்ப் பெயர்.

யின் இடையில் உயிர்களினிடையே நலிந்த திறந்த ஒலிப் புடையவையாயும், இரட்டித்தபோது கடுமையான ஒலி யுடையவையாயும் திராவிட வழக்கில் வருவதும் பழமை யானவை என்பதற்கு இது சான்று தருகின்றது.

(5) கரூர் என்ற சேரன் தலைநகர் அப்படியே கரூர் என்று கிரேக்க ஆசிரியர் வழக்கிலும் காண்பதால் இதி லுள்ள தமிழ் ஒலிகள் கழிந்த மூவாயிரம் ஆண்டுகளிலும் இன்று ஒலிக்கப்படுவதுபோன்றே ஒலிக்கப்பட்டன என் பது விளங்கும். கரூர் என்பதில் கரு ஊர் என்ற இரு சொற் கள் உள்ளன. இரண்டும் தனித்தமிழ்ச் சொற்களே. இச் சொற்களின் பழமையும் இதனால் உறுதிப்படுகிறது.

(6) மோடகலிங்கம்: மூன்று இலிங்கம் அல்லது மூன்று கலிங்கம் என்பது இதன் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதனைக் குறித்த ஆராய்ச்சியை 41-ஆம் பக்கத்திற் காண்க! அப்படியாயின் தெலுங்கில் மூன்றுக்குச் சரியான சொல்லாகிய "மூடு" என்பதன் பழமையையும் அதன்மூலம் தெலுங் கின் பழமையையும் இது வலியுறுத்தும்.

(7) பியூட்டிஞ்சர் நிலப்படங்களிலும், ராவென்னு என் னும் நில இயல் ஆசிரியரின் நூலிலும் தமிரிகே,[1] திமிரிகே[2] என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தமிழைக் குறிப்பிடுபவை யானால் இப் பழங்காலத்திலேயே திராவிடம் என்ற பெயருக்குப் புறம்பாகத் தமிழ் என்ற பெயரும் வழங் கப்பட்டது என்பது உறுதிப்படும். தமிரிகேயின் வடக்கி லுள்ளது ஆரியகே என்பது பெரிப்ளூஸ் என்ற நூலிற் காணப்படும். வராஹமிஹிரர் மலையாளநாட்டின் வடக்கி லுள்ளது ஆரியகம் என்றனர். எனவே, மலையாளக் கரை யின் தென்பகுதி (மலபார்) திராவிட அல்லது தமிழ்மக்கள் இடம் என்றும், வடபகுதி ஆரியர் பகுதி என்றும் ஏற்படும்.

1. Damirice. 2. Dymirice.

(8) மலையாளக் கரையிலுள்ள ஒரு நகரின் பெயர் கிரேக்கமொழியில் மூஸிரிஸ்[1] என்று காண்கிறது. இது முயிரி அல்லது முயிரிக்கோட்டையாக வேண்டும். துண்டிஸ் என்றும், நெல்கிண்டத்திலுள்ள கிண்டா என்றும் இன்னும் இரண்டு நகரங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. முன்னது துண்டி ஆகும்; பின்னது இன்றைய கன்னேற்றி ஆகும் என்பது பேரறிஞர் குண்டெர்ட்டின் கூற்று.

(9) பிளினி கூறும் கொத்தனர—பெரிப்ளூஸ் கொத்தனரிகே[2]—என்பது கோழிக்கூட்டின் பக்கமுள்ள கடத்தநாடு அல்லது தலைச்சேரிப் பக்கமுள்ள கொளத்த நாடு எனக் கொள்ளப்படுகிறது. கடத்தநாடு, கொளத்தநாடு இரண்டும் மிளகுக்குப் பேர்போனவை.

(10) மலையாளக் கரையில் மிளகு கொண்டு செல்லும் படகுகளைப் பெரிப்ளூஸின் ஆசிரியர் ஸங்கர[3] என்றும், அங்கிருந்து இலங்கைக்கும் கங்கைநாட்டிற்கும் செல்லும் கப்பல்களைக் 'கொலந்தியோஃபோந்தா'[4] என்றும் கூறினர். பின்னதன் முதற் சொல் விளங்கவில்லை. முன்னதற்கிணையான மலையாளச்சொல் சங்காடம் என்பதும், தெலுங்குச் சொல் ஜங்கால என்பதும் ஆம்.

(11) கொத்தியாரா[5] என்பது டாலமி கூறும் ஆய்நாட்டிற்கும், பெரிப்ளூஸ் கூறும் பரலியநாட்டிற்கும் தலைநகராகும். ஆய் அல்லது பரலியம் என்பது கிட்டத்தட்டத் தென்திருவாங்கூர் என்னலாம். பியூட்டிஞ்சர் நிலப்படங்களுள் இந்நகரே கொத்தார என்னப்படுகிறது. இந்நகர் தென்திருவாங்கூரில் இன்றும் சிறந்த வாணிக நகரமாக விளங்கும் கோட்டாறு என்பதாம். இப் பெயர் கோடு + ஆறு என இரண்டு சொற்களாலானது. டகரம் இரட்டுதல் முத

1. Mouziris. 2. Kottonarike. 3. Sangara. 4. Kolandiophonta. 5. Kottiara.

விய தமிழ்வழக்கின் பழைமைக்கும், தமிழ் ஒலிமுறையின் பழைமைக்கும் இப்பெயரே சான்று பகரும்.

(12) கொமரிய அக்ரன்[1]: இது குமரி முனைக்கு டாலமி கொடுத்த பெயர். பெரிப்ளூஸில் இது கொமர் என்று அழைக்கப்படும். கேப் காமொரின் என்பது ஆங்கிலம். இது வடமொழிச் சொல்லாகிய குமாரியின் திரிபென்பர். ஆனால், கொமர் என்பது தமிழ்வடிவே. இங்கிலாந்திலுள்ள உவேல்ஸ் பகுதியில் கிம்ரி[2] என்று ஓர் ஊர் உள்ளது. "கிம்ரி, கும்ரி, கிம்ரை என்றழைக்கப்படும் இப்பகுதிமக்கள் தென் இந்துஸ்தானத்திலிருந்து பண்டைக்காலத்தில் இங்கு வந்தவர்கள். தென் இந்துஸ்தானத்தின் தென் கோடியிலுள்ள முனைக்குக் குமரி முனை என்ற பெயர் இச் சொல்லடியாகப் பிறந்ததே யாம்" என்று 1903-ல் வெளிவந்த வரலாற்றாராய்ச்சிக் குறிப்பொன்றனுள் காணப்படுகிறது.[3] தமிழிற் குமாரி என்பது குமரி என்றாகும். குமரிமுனையை யடுத்துள்ள மக்கள் இதனைக் குமர் அல்லது கொமர் என்றே கூறுவர். பெரிப்ளூஸில் இப்பெயர் இவ்வடிவில் வழங்குவது வியப்பே. அதில் வருங் குறிப்பு: "இதனை யடுத்துக் கொமர் என்று ஓரிடம் உள்ளது. அங்கே ஒரு கோட்டையும், ஒரு துறைமுகமும் உண்டு. திங்களுக்கொருமுறை ஒரு பெண் தெய்வம் அங்கு வந்து நீராடிச் செல்லும்; அப்போது திரளான மக்கள் அங்குக் குழுமி நீராடிச் செல்வர்." பண்டைக் காலத்தி லேயே குமரி ஐந்து சிறந்த நீராடுந் துறைகளுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பியூட்டிஞ்சர் நிலப்படங்களில் குமரிமுனை குறிக்கப்படாதது விந்தையே.

(13) பரலிய என்றும், கரைய என்றும், ஆய் என்றும் கூறப்படுவது தென் திருவாங்கூரை அடக்கிய பழைய அரசி

1. Komaria Akron. 2. Cymri. 3. A Historical Souvenir issued on the occasion of the meeting of the British Medical Association at Swansea, 1903.

யற் பகுதி. இது கொல்லம்முதல் தொடங்கி, கன்னியா குமரியை உள்ளடக்கி இருந்ததுடன் முத்துக்குளிக்கும் கொற்கைவரை எட்டியிருந்தது. திருவாங்கூருக்குப் புரளி என்றும், திருவாங்கூர் மன்னருக்குப் புரளீசர் என்ற பட்டம் இதனால் வழங்கப்படுகிறதென்றும், அப்பெயரால் முன் ஒரு கோட்டை இருந்ததென்றும் பேரறிஞர் குண்டெர்ட்டு கூறுகிறார். பாரலிய என்பது கிரேக்கச் சொல்லாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

(14) மேற் கூறப்பட்ட கரைய என்ற பெயர் சிறப்பாகக் குமரிக்கும் கொற்கைக்கும் இடைப்பட்ட இடத்திற்கு வழங்கியது. இது தமிழ் கரை என்ற சொல்லுடனும், கரையில் உறையும் கரையார் என்ற வகுப்பினர் பெயருடனும் தொடர்புடையது.

(15) கன்னியாகுமரிக்கும் காவேரிக்கும் இடையில் ஸோலேன் என்ற ஆற்றின் பெயரொன்று டாலிமியால் கூறப்படுகிறது. இதுவே கொற்கையின் தெற்கில் விழுவதாகவும்கூறப்படுகிறது. இது தாமிரபர்ணி ஆருகவே இருக்க வேண்டும். இதன் தமிழ்ப்பெயர் பொருநை என்பது; வடமொழிப் பெயராகிய தாமிரபர்ணியின் பிற்பகுதிபோன் றொலிக்கிறது. கிரேக்க மொழியில் இதன் பெயர் எப்படி வந்ததென்று கூறமுடியவில்லை. அந்த மொழியில் இப் பெயர் சங்கு என்று பொருள்படுவதால், சங்கு அல்லது முத்துச் சிப்பிகள் எடுக்குமிடம் என்ற பொருளில் இப் பெயரை வழங்கியிருக்கலாம்.

(16) பேத்திகோ [1] என்பது பொதிகை.

(17) கொல்கை [2] என்பது கொற்கை. இன்றைய இலக்கியத் தமிழில் லகரம் றகரமாய்விடினும் முன் லகரமாகவே இருந்ததென்பதை இது காட்டுகிறது. பழைய கல்

1. Bettigo. 2. Kolchai.

வெட்டுக்களில் கொல்கை என்றே எழுதப்பட்டுள்ளது. மலையாளத்தில் இன்றும் இது கொல்கா எனப்படும். இது துறைமுகமாகவும் முத்துக் குளிக்குமிடமாகவும் இருக்கிறது. இதன் பெயரால் மன்னார் குடாவையே கிரேக்கர் கோல்கிக் குடா என்றழைத்தனர். பொருநையின் மணலால் இதன் கடற்கரை தூர்ந்து இஃது உள்நாட்டில் சென்றபின் காயல் என்னுமிடம் துறையாயிற்று. இதுவே மார்க்கோ போலோவின் கயேல்[1] ஆகும். இக் காயலும் கடலினின்றும் விலகிய பின்தான் போர்த்துகேசியர் தூத்துக்குடி என்னும் சிற்றூரைத் துறைமுகமாக்கினர். கொற்கை என்னும் பெயர் கொல்கை அல்லது கொல்கிற கை ஆகும். தமிழில் கொல்கை என்பது படைக்கும், படைவீட்டிற்கும் இடக்கரடக்கற் பெயர் ஆம். தமிழர் அரசியன்முறை தோன்றிய இடம் இதுவே எனக் கொள்ளப்படுகிறது.

(18) கோரு: இது கோடி என்னும் தமிழ்ச்சொல். தனுக்கோடி என்றும் இது தமிழிற் கூறப்படும். “இராமனது வில்” என்பதுவே தனு ஆகும். இங்குக் குறிக்கப்பட்டது இராமேச்சரமே.

(19) கல்லிகிகோன்[2] என்பது இராமேச்சரம் என்பர் சிலர். அதன் எதிர்க்கோடியாகிய **கள்ளிமேடே**[3] இதுவாகும்.

(20) கோலிஸ், கோரு: இரண்டும் இராமேச்சரம் அல்லது கோடியின் பெயர்கள். கோடி என்னும் வடசொல் தமிழில் ழேகாழி என்றிருந்தது என்று இது காட்டும். வடசொல் டகரம் ழகரமானதற்கு, திராவிடம் தமிழ் ஆனது ஓர் எடுத்துக்காட்டு எனக் கூறியுள்ளோம்.

(21) மல்லி அல்லது மலய (மலே)—இது கலிங்கத்தின் வடக்கிலிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது கஞ்சத்

1. Cael. 2. Kalligikon. 3. Point Calymere.

துள்ள மகேந்திர மலையாய் இருக்கலாம். எனினும், இவ்வளவு வடக்கிலும் தமிழ்ப்பெயராகிய மலை இருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இராஜமஹாலின் பெயராகிய மாலெர் அல்லது மலேர் மலையர் என்ற பொருளிலேயே வருதல் காண்க.

(22) க்லெமென்ஸ் அலெக்ஸாண்ட்ரினஸ்[1] என்பவர் புத்தரை புத்த என்றும், சமணரை (வடமொழி ஸ்ரமண) ஸெம்னுய் என்றும் கூறுகிறார். இப்பெயர்கள் வடமொழிப் பெயர்களே யாயினும் அவை தமிழ் உருக்களை ஒத்திருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது.

(23) கிரேக்க மொழியில் எடுத்துக் கூறப்படும் தென் இந்திய இடப்பெயர்கள் பலவும் ஊர் அல்லது ஊர என்று முடிவது தமிழ் ஊர் என்பதைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது. அதன் முன்வரும் ந்த், த்த், ம்ப் என்ற கூட்டு மெய்கள் கூட தமிழ் எழுத்துத்தொடர்பை மிகவும் நினைப்பூட்டுகின்றன. இத்தகைய பெயர்கள் 23 உள்ளன.

கிரேக்க மொழியில் எடுத்துக்காட்டப்படும் பெயர்களுட் சிலவற்றிலிருந்து தமிழ்நாட்டில் ஆரியப் பார்ப்பனர் புகுந்து பல இடங்களில் தங்களையும் தங்கள் பெயரையும் நிலைநிறுத்திவிட்டனர் என்பது புலப்படும். மதுரையும், பாண்டியனும் வடசொற்களே. கபேரஸ் (காவேரி) என்பதும் வடசொல்லாகக் கொள்ளப்படினும் உண்மையில் திராவிடச் சொல்லேயென்று கொள்ள இடமுண்டு. கொமரியா (கன்னியாகுமரி)வும் கோரு (இராமேச்சுரம்) வும் வட சொற்களே. பொதிகையடியில் ப்ராக்மே[2] வாழ்ந்ததாக டாலமி கூறுகிறார். இஃது இன்றைய பிரமதேசம் என்ற பழைய நகரமாயிருக்கக் கூடும். டாலமிக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்குப் பிற்பு — கிரேக்கர்களிடமிருந்துவந்த இந்திய வாணிபம்

1. Clemens Alexandrinus. 2. Brachme.

பாரசீகர்களிடம் கைமாறியதற்குப் பின்பு — எழுதப்பெற்ற "கிறித்தவ ஊர் வரலாறு" என்ற நூலில் காஸ்மாஸ் இண்டிகோப்ளூஸ்டெஸ் என்ற ஆசிரியர் தமிழ் ஊர்ப் பெயர்கள் சிலவற்றைக் குறித்துள்ளார். அவற்றுள், பூதோ பட்டின[1]மென்பது ஒன்று; டாலமி முன்னர் இதனையே போதோ பேரோரா[2] என்று குறித்தனர். பட்டினம் என்பது திராவிடச் சொல்லே. இபின் பதூதா குறிப்பிட்ட போத்ஃபட்டன்[3] என்பதும், நிக்கோலோ கோண்டி[4] குறிப்பிட்ட பூதேஃபிதானியா[5] என்பதும் இப் புதுப்பட்டினமே என்று கர்னல் யூல் ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளார்.[6]

கிரேக்க நில இயல் நூலார் தென்னிந்தியாவின் மொழிகளைப்பற்றித் தெளிவான குறிப்புக்கள் ஒன்றுந் தரவில்லை. எனினும், அவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய ஊர்ப் பெயர்களிலிருந்து சுவை பயக்கும் சில செய்திகளை அறியலாம். கிரேக்க ஆசிரியர்களின் நூல்களிலிருந்து கிடைக்கப்பெறும் திராவிட மொழிச் சான்றுகளே யாவரும் ஒப்பக்கூடிய பண்டைய சான்றுகளாகும். ஆகவே, அவற்றை நன்காராய்ந்ததிலிருந்து பெறக்கூடிய முடிபுகளாவன :—

(1) கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் திராவிட மொழிகள் மாறுதலின்றி வழங்கிவருகின்றன.

(2) இன்று காணப்படும் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு போன்ற திராவிட மொழிகளின் பாகுபாடும், அம்மொழிகள் வழங்கிய நில எல்லையும் ஏறக்குறைய இதே நிலைமையில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பும் இருந்துவந்தன.

(3) எழுத்துவடிவு வழக்கத்தில் வந்துவிட்டது.

(4) இலக்கண அமைப்பு செம்மைப்பட்டு உறுதியுற்றது.

---

1. Poudo patana, 2. Podoperoura. 3. Bodfattan. 4. Nicolo Conti. 5. Peudefitania. 6. Bombay Antiquary for August 1874.

(5) கிரேக்க வணிகர்களின் வருகைக்கு முன்னரே இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன.[1]

(6) இவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக இம்மொழிகள் பெரிதும் மாறுபாடின்றி வழங்கிவருகின்றமை, இலக்கியத் திருத்தமுற்ற காலத்திலிருந்து ஆசிய மொழிகள் மாறுபாடின்றியே வளர்ச்சியுற்று வருகின்றன என்ற வரலாற்றுப் பொது உண்மைக்குச் சான்றுபகர்வதாகும்.

திராவிட மொழிகள் யாம் கூறியபடி சித்திய இனத்தைச் சேர்ந்தவை என்பது உண்மையானால் அவை அவ்வின மொழிகளுள் மிகமிகப் பழைமையானவை என்பதில் ஐயமில்லை. திரு. காரிஸ் என்பவர் சித்திய இன மொழிகளைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :—

"மாகியர் மொழியில் 15-ஆம் நூற்றாண்டிற்குமுன் ஒன்றும் எழுதப்படவில்லை. உக்ரிய மொழியிலோ 50 அல்லது 60 ஆண்டுகட்கு முன் எழுத்தே கிடையாது. பின்னிஷ் வீரக் காப்பியமாகிய கலேவல[2] என்பது எக்காலத்தது என்று அளவிடுவதற்கில்லை. வாய்மொழியாகவே நெடுங்காலம் அது பயின்று வந்துள்ளதாதலால், காலத்திற்குக் காலம் அது மாறியே வந்திருத்தல் வேண்டும்." நெஸ்தோரியக் கிறித்தவரிடமிருந்தே[3] உய்குர்[4] என்ற கிளைத்துருக்கியரும், அவர்களிடமிருந்து மங்கோலியரும் எழுத்துக் கலை பயின்றனர். எனவே, திராவிட மொழிகளின் தொன்மைப் பண்புடன் ஒப்பிடக்கூடிய வேறு எம்மொழியும் சித்திய இனத்திலேயே இல்லை என்பது தெளிவு.

---

1. எகிப்தை உரோமர்கள் வென்று கைப்பற்றிய காலத்தேதான் கிரேக்க வணிகர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள். அகஸ்தஸ் என்னும் உரோம முடிமன்னரின் நாணயங்களே இந்தியாவில் அகப்பட்டுள்ள உரோம நாணயங்களுள் காலத்தால் முதன்மையானவையாம். இவற்றுள் முப்பதுக்கு மேற்பட்டவை மலையாளக் கரையில் கண்டெடுக்கப் பெற்றவை.

2. Kalevala. 3. The Nestorian Christians. 4. Uigurs.

ஆல்தாய்[1] மலைகளில் வாழ்ந்துவந்த பண்டைத்துருக்கியருக்குரியவை எனச் சீனரால் குறித்துவைக்கப் பெற்றுள்ள எட்டுச் சொற்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை இன்றைய துருக்கியமொழியிலுங் காணப்பெறுவனவே. சித்திய இனமொழிகளில் மிகத்தொன்மைவாய்ந்த சொற்களாய்க் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன இச் சொற்களே. இந்த எட்டுச் சொற்களுள் மூன்று, இன்றேல், உறுதியாக இரண்டு சொற்களாவது திராவிடச் சொற்களே என்பதில் ஐயமில்லை. அம்மூன்று சொற்கள் கீழே காணப்படுவனவாம் :—

ஆல்தாய் அல்லது பண்டைத் துருக்கியம்	இக்காலத் துருக்கியம்	தமிழ்
கொரொ,	க்வரா,	கரு.
கொரி,	கொரி,[2]	கிழ.
கான்	க்ஹான்[3]	கோன் (கோ).

கடைசியிலுள்ள கோன் (கோ) என்பது கான், க்ஹான் என்பதனோடும், துருக்கோமங்கோலியச் சொல்லாகிய க்ஹாகன்[4] என்பதனோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையதாயிருப்பது காண்க. ஒஸ்டியாக் மொழியும், உக்ரியன் மொழியும் க்ஹோன்[5] என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றன. பிற்காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களிற் காணப்பெறும் வடசொல்லாகிய ராஜா என்பது பழைய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களிற் காணப்பெறவில்லை. அதற்குமாறாக, கோன், கோ என்ற சொற்களே காணப் பெறுகின்றன. இச்சொற்கள் இக்காலத்தமிழில் அருகியே வழங்கி வருகின்றன. செய்யுள்

1. The Altai. 2. Gori. 3. Khan. 4. Khagan. 5. Khon.

வழக்கிலும், சாதிப்பெயர்க் குறிப்பிலுமே இவை பெரும் பாலும் இக்காலை வழங்கப்பெற்றுவருகின்றன.

இற்றைநாள் கிடைத்துள்ள தமிழிலக்கியத்தின் துணை கொண்டு திராவிட மொழிகளின் தொன்மையைக் கி. பி. இரண்டு அல்லது மூன்றும் நூற்றாண்டுவரையிற் கொண்டு செல்லலாம்; கிரேக்க வரலாறுகளிற் கிடைக்கும் திராவிடச் சொற்களின் துணைகொண்டு அதனைக் கிறித்தவக் காலத் தொடக்கத்திற்குக் கொண்டுசெல்லலாம். அதற்கு முன்னர் இம்மொழிகளின்வரலாற்று நிலையை அறிவதற்குத் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண ஆராய்ச்சியே துணைபுரிவதாகும். தமிழரது நாகரிகமும், தமிழிலக்கியத் திருத்தமுற்ற காலமும் கி. மு. ஆறு அல்லது ஏழாம் நூற்றாண்டாகலாம். ஆனால், திராவிட மூலமொழி இக்காலக் கிளைகளாகப் பிரிந்ததோ, திராவிடர் இந்தியாவிற்குள் வந்து இக்காலை வசிக்கும் பகுதி களில் குடியேறியபின்னரேயாகும். இஃது இன்ன காலந்தான் என்று அறுதியிட்டுக்கூற முடியாது; எனினும் மிகமிகப் பழைய காலத்திலேயே அவ்வாறு பிரிந்திருக்கவேண்டு மென்று கொள்ளலாம். கெல்தியத்திலிருந்து ஐரிஷும், வெல்ஷும், தெயுத்தோனியத்திலிருந்து பண்டை உயர் மொழியும் பண்டைக் கீழ்மொழியும், உக்கியத்திலிருந்து பின்னிஷும், மாகியரும் ஆகிய இவை யெல்லாம் அவ்வம் மொழிக்குரிய மக்கள், அவரவர்கள் இக்காலை காணப் பெறும் இடங்களில், குடியேறுவதற்கு முன்னர்ப் பிரிந்து விட்டிருக்கலாம்; திராவிட மொழிமூலமோ அவர்கள் வந்து குடியேறிய பின்னரே தான் பிரிவுற்றதாதல்வேண்டும். அங்ஙனம் திராவிடர்கள் வந்தமை ஆரியர் வருகைக்கு முன்ன ராகவேண்டும். எனினும், அம்மொழிகளிற் காணப்பெறும் இலக்கண அமைதிகள், சொல்லொப்புமைகள் ஆகியவெல் லாம் ஆரியர் வருகைக்குப் பின்னர், ஆரியர்தம் இலக்கண

அமைப்புடன் ஒருங்கே அமைந்தனவாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். திராவிட மொழிகளுடன் ஒப்பிடக்கூடியவகையில் பிராகுவி மொழியிற் காணப்பெறும் சொல்லமைப்புக்கள், வேர்ச்சொற்கள் எல்லாம் காலத்தால் இன்னும் பல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டன என்று கொள்ளலாம். ஆகையால் இந்தப் பிராகுவிமொழியின் துணைகொண்டு திராவிடமொழிகளின் தொன்மை ஆரியர் வருகைக்கு (அஃதாவது கி. மு. 1600க்குப்) பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னென்று ஒருவாறு தெளியலாம்.

௧0. பண்டைத் திராவிடர்களுக்கும், ஆரியர்களுக்கும் வட இந்தியப் பழங்குடிகளுக்கு மிடையே இருந்த அரசியல் வாழ்வியல் தொடர்புகள்

திராவிடர்கள் இந்தியாவிற்குள் வந்தது ஆரியர் வருகைக்கு முன்னரே யாதல்வேண்டும். ஆனால், ஆரியர் வருகைக் காலத்தில், வட இந்தியாவில் வாழ்ந்துவந்து வட இந்திய மொழிகளில் ஆரியமல்லாத பகுதியைப் புகுத்த உதவிய பழங்குடிகளும் திராவிடர்களும் ஒரே யினத்தவரா, அன்றித் திராவிடர்கள் அப் பழங்குடியினரினும் வேறுபட்ட மூத்த பழங்குடியினரா என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறுதல் எளிதன்று. ஆரியர்கள் வருகையை முதற்கண் எதிர்த்துப் பின் அவர்களுக்குத் தோற்றுக் கீழ்ப்படிந்து அவர்களுடைய அடிமைகளும் பணியாட்களுமாக மாறிய தஸ்யூக்கள் (தாஸர்கள்) என்போரின் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களா திராவிடர்கள்? அன்றி, முதற்கண் வந்த ஆரியர்களுக்கும் அறிமுகமில்லாதவர்களாய் அவர்கள் வருகைக்குமுன் வட இந்தியப் பகுதியை நீத்தோ அன்றி அதனின்றுந் துரத்தப்பட்டோ தென்னிந்தியாவிற் குடியேறிய ஒரு பண்டைப் பழங்குடி மக்களா? திராவிடர்களுக்கும், ஆரியமயமாக்கப்பட்ட வட இந்தியப் பழங்குடிகளுக்கு மிடையேயுள்ள இத்தொடர்பு மிகவும் சிக்கலானது. வடமொழிக்கும், பாகதமொழிகளுக்கும், வட இந்திய மொழிகளுக்கும் இடையே காணப்படும் தொடர்புகளைத் துருவித்துருவி ஆராய்வதனால் இச் சிக்கலான கேள்விக்கு ஒருவாறு விடைகாணலாம். எனினும், திராவிடர்களே இந்தியாவின் பண்டைப் பழங்குடியினர் என்றோ, வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாக இந்தியா

விற்குள் முதன்முதல் வந்தேறியோர் அவர்களே என்றே கொள்வது தவறாகாது. திராவிடர்களும் (தஸ்யூக்களாகிய) பழைய சூத்திரர்களும் ஓரினத்தவரே என்று சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால், திராவிடமொழிகள், தஸ்யூக்களின் மொழிகளினும் தொன்மை வாய்ந்தன என்பது கவனிக்கத் தக்கது. இதன்படி நோக்கினால், வடஇந்தியாவில் இப்பொழுது காணப்பெறும் சிந்தியச் சார்புடையவர்களும் ஆனால் ஆரியச் சார்பற்றவர்களுமான சூத்திரர்களும், கலப்பினத்தவர்களும் திராவிடர்களுக்குப் பின் இந்தியாவிற்குட் புகுந்தவராதல் வேண்டும்; இவர்கள் வருகையைக் கண்ட பண்டைத் திராவிடர்கள் வடஇந்தியப் பகுதிகளிற் பெரும் பகுதியை நீத்துத் தெற்கே போந்தவராதல் வேண்டும். இதையன்றி அவர்கள் ஆரியர்களால் துரத்தப்பட்டுத் தெற்கே குடியேறினர் என்று சொல்வதற்கு எட்டுணையும் ஆதாரமில்லை. என்னை? சேர சோழ பாண்டியர் எக்காலத்திலாவது ஆரியர்களுக்கு அடிமைப்பட்டனர் என்றோ, வடஇந்தியாவிலிருந்து ஆரியர்களால் துரத்தப்பட்டுத் தெற்கே போந்த பழங்குடியினரே பின்னர் சேரசோழபாண்டியகலிங்க ஆந்திரர்களாக மாறினார்கள் என்றோ எந்த வடமொழிச் சான்றோ, தென்மொழிவரலாறோ குறிக்கக் காணவில்லை. திராவிடக் கண்ணாடிகொண்டு பார்த்தால் திராவிடர்களுக்கும் ஆரியர்களுக்கு மிடையே என்றும் அமைதியும் நட்பும் பொருந்திய தொடர்பே இருந்து வந்ததென்றும், வரலாற்றுக் காலத்திற்குமுன் திராவிடர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து துரத்தப்பட்டு கோண்டுவனம், தண்டகாரண்யம் முதலிய திராவிடக் காட்டுப்பகுதிகளிற் குடியேறினார்களென்றால், அவ்வாறு அவர்களைத் துரத்தியவர்கள் ஆரியர்களல்லர், அவர்களுக்கு முன்வந்த வேறு பழங்குடியினரே என்றும் தெரியவரும்.

ஆரியர்களுக்கு முன்வந்த சித்தியர்களே திராவிடர்களைத் தெற்கே துரத்தியவர்களாதல் வேண்டும். இவர்களை வட இந்தியாவிலுள்ள கோலர்கள், சந்தாளர்கள்,[1] வில்லர்கள்,[2] தோமர்கள்[3] ஆகியவர்களோடு ஒன்றுபடுத்திவிடக் கூடாது. ஒருகால் ஆரியர்வருகைக்குமுன் மேற்குறிப்பிட்ட வகுப்பினர்கள் திராவிடர்களைக் கண்டு காடுகளிற் சென்று குடியேறி யிருக்கக்கூடும்.

ஒருவேளை இப்பழங்குடிகள் வடமேற்குவழி வராமல், பூதான் குடிகள்[4] மாதிரி வடகிழக்கிலிருந்து வந்து வங்கத்தின் சதுப்பு நிலக்காடுகளைத் தாண்டி இங்கே குடியேறி யிருக்கக்கூடும். எங்ஙனமாயினும் இக்காட்டுக் குடிகளது படையெடுப்பினால் திராவிடர் தெற்கு நோக்கிச் சென்றிருப்பர் என்பது பொருந்தாது. மற்றும் வட இந்தியத் தாய்மொழிகளிலுள்ள ஆரியச் சார்பற்ற பகுதிக்கும் கோலேரிய மொழிகளுக்கும் ஒப்புமை பெரிதுங் காணப்படவில்லை. வட இந்திய ஆரியர் சூத்திரராக்கித் தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்ட மக்கள்வகுப்பினர் பெருவாரியினராகவும், போர்த் திறனும்,நாகரிகமும் உடையவராகவும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். ஸெர்ஸீஸ்[5] என்ற பாரசிகப் பேரரசன் படையில் இந்தியாவிலிருந்து கோரைமயிரினரான எத்தியோப்பிய வீரர் (அஃதாவது கருநிறமக்கள்) வந்திருந்தனர் என ஹெரடோட்டஸ் என்ற கிரேக்க வரலாற்றறிஞர் கூறுகிறார். இவ் எதியோப்பியர் மேற்கூறிய சித்திய இனத்து மக்களாக இருக்கக் கூடும்.

இவ்விளக்கத்திலும் ஒரு தடங்கல் இல்லாமலில்லை. இன்றைய திராவிடமக்கள் வட இந்திய ஆரியர் வயப்பட்ட சூத்திரரைவிடத் தன்னுண்மையும், நாட்டுப்பற்றும், அறிவாற்றலும் மிக்கவர்கள். ஆகவே, இவர்கள் தம்மினும்

1. Santhals. 2. Bhils. 3. Doms. 4. Bhutan tribes. 5. Xerxes.

குறைந்தவரான மக்களால் தம்முதலிடத்தினின்று துரத்தப் பட்டிருக்கக்கூடுமோ என்று ஐயமேற்படக்கூடும். ஆனால் திராவிடருடன் போரிடும்போது இந்தச் சித்திய மக்கள் இன்றைய நிலையிலில்லை. அவர்கள் திராவிடரை யொத்த நாகரிகமுடையவரல்லராயினும் அவர்களைவிட வெறிமிக்க முரட்டு மனிதராகவே இருந்தனர். காலப்போக்காலும், ஆரியரால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டும் அவர்கள் இன்று தற் பண்பு இழந்துவிட்டனர். எனவே, முதலில் திராவிடர்கள் சித்திய முரட்டு மக்களுக்குத் தோற்றார் என்பதிலும், அந்தச் சித்திய மக்கள் தம் முரட்டுத்தனம் இழந்தபின் ஆரிய ருக்குத் தோற்றார் என்பதிலும், அங்ஙனம் தோற்று அடி மைப்பட்ட ஸூத்திரரைவிடத் தன்னுண்மையுடன் தெற்கில் ஆட்சி செலுத்திய திராவிடர் நாகரிகமிக்கவர்களாக விளங் கினர் என்பதிலும், பின்னர் ஆரியர்கள் போர்செய்து வெற்றி யுறாமல் வந்தேறிகளாகத் தெற்கே போந்தபோது, அவர் களுடன் கலந்துறவாடி மேன்மையுற்று ஆரிய அரசுகளை யொத்த திராவிட அரசுகளைத் தெற்கே நிலைநாட்டினர் என்பதிலும் நம்பக்கூடாத செய்தி ஒன்றுமில்லை.

கர்ஸன் என்பவர் "தமிழர் ஆரியாவர்த்தம் அல்லது வட இந்தியாவில் என்றும் இருந்திலர்; மலாய் மக்களினத் தைச் சேர்ந்தவராய், கடல்வழியாக வங்காளவிரிகுடாவைக் கடந்து கோரகவோ இலங்கை மூலமாகவோ வந்தனர்" என் றார்.[1] இது முற்றிலும் பொருத்தமற்றது. ஏனெனில், தமிழ் எவ்வளவு திராவிடத்தைச் சேர்ந்ததோ அவ்வளவு கோண்டு, கு முதலியவையும் திராவிடமேயாம்; ஓராவோ னும் இராஜமகாலும், இன்னும் தெளிவாகத் திராவிடமேயாம். பிராகுவி வடமேற்கில் திராவிட மொழியுடன் இணைப்புடை யதாயிருக்கிறது. பெஹிஸ்தன் பட்டயங்களையோ, சித்திய

1. Journal of the Royal Asiatic Society Vol. XVI.

உறவுகளையோபற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லை. மேலும், டாலிமியின் காலத்தில் - இந்தியாவிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் அமைதியாக வாழ்ந்துவரும் நிலையிலிருந்த காலத்தில் - திராவிடர் தென்கிழக்கரை மட்டுமின்றிக் கங்கையாறுவரை ஆட்சி செலுத்தியிருந்தனர் என்பதும் குறித்தற்பாற்றும்.

இலங்கையிலிருந்து அவ்வப்போது தென் இந்தியாவிற்கு மக்கள் வந்து குடியேறியுள்ளனர் என்பது மறுக்கக்கூடாததே. இன்று திருவாங்கூரிலுள்ள தீயர், ஈழவர் முதலியவர் இவ்வகையினர் ஆவர். தீயர் என்பது உண்மையில் தீவர் என்பதன் மரூஉவே. ஈழவர் என்பதன் பொருள் ஈழம் அல்லது இலங்கையிலிருந்து வந்தோர் என்பது. ஈழம் என்பது இலங்கையின் தமிழ்ப் பெயர். இது ஸிம்ஹலம் என்ற வட சொல்லிலிருந்தோ, ஸீஹலம் என்ற பாலிச் சொல்லிலிருந்தோ வந்திருக்கவேண்டும். உண்மையில் இக் குடியேற்றங்கூட இலங்கைக்குள் தமிழர் குடியேறியதன் எதிரொலியேயாகும். சோழியர், பாண்டியர் முதலிய தமிழர் அடிக்கடி நாட்டின்மீது படையெடுத்ததையும், ஒரு தடவை அரசாட்சியையே கைப்பற்றியதையும் மஹாவம்சம் என்ற சிங்கள வரலாற்று நூல் கூறுகிறது. இத்தகைய படையெடுப்பின் பயனாக, இன்று, தமிழர் வட மாகாணம் முழுமையும் வாழ்ந்துவருகின்றனர். ஆனால், சிங்களர் வேறு, தமிழர் வேறு என்பதில் ஐயமில்லை. சிங்களரே தாம் மகதநாட்டினின்று குடியேறியதாக ஒப்புக்கொள்கின்றனர். எனவே, தமிழர் யாவருமே இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கக் கூடும் என்பதை எவரும் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை.

கக. 'ஸூத்திரர்' என்னுஞ் சொல்லின் பண்டைய வழக்கும், பிற்கால வழக்கும்

இன்று "ஸூத்திரர்" என்ற பட்டம் இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பான்மையான மக்களையும் குறிக்க வழங்குகிறது.[1] கௌரியர் திராவிடர் என்ற வேற்றுமை இதன் வழக்கில் இன்று இல்லை. முதன்முதலில் இது ஸிந்து ஆற்றின் கரையிலுள்ள ஒரு பழங் குடிமக்களின் பெயர் என்று கருதப்பட்டது. லாஸ்ஸென்[2] என்பார் ஸிந்து ஆற்றின் தென் பகுதியில் உள்ள ஸூத்ரோஸ்[3] என்ற நகரப் பெயர் இப்பெயருடன் தொடர்புடையது என்றும், சிறப்பாக வட அரகோஸியாவிலுள்ள[4] ஸூத்ராய்[5] என்ற மக்களின் பெயரே இதன் முதற் சொல் என்றும் கூறுகிறார். அபீரர்[6], நிஷாதர் முதலியவரைப்போலவே இவர்களும் கறுத்த நீண்ட மயிருடைய பண்டைக் குடியினர் என்றும், ஆரிய ரல்லாதவரானபோதிலும் ஆரியரால் வென்றடக்கப்பட்டு ஆரிய மயமாக்கப்பட்டவர்கள் என்றும் அவர் கூறுகிறார். பிற பழங்குடிகள் பலரும் ஆரியரால் பின்னர் வென்றடிமைப்படுத்தப்பட்டபோது அவர்களெல்லாரும் இவர்களது பெயராகிய "ஸூத்திரர்" என்ற பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டனர். கீழ்ப்படுத்தப் படாது எதிர்த்த பழங் குடிகள் தஸ்யூ என்றோ, மிலேச்சர் என்றோ அழைக்கப்பட்டனர்.

ஆராய்ச்சியாளர் பலர் ஸூத்திரர் என்னப்பட்ட அனைவரும் இங்ஙனம் அடிமைப்படுத்தப்பட்ட ஆரியரல்லாதாரே என்கின்றனர். இது முற்றிலும் பொருத்தமுடையதன்று.

---

1. அண்மையில் இச்சொல்லின் ஆட்சி தமிழ்மக்களால் ஆங்காங்கு எதிர்க்கப்பட்டு வருகிறது. 2. Lassen. 3. Sudros. 4. Northern Arachosia. 5. Sudroi. 6. Abhiras.

ஆரியர் முதலிலிருந்தே தம்மிடையே அடிமைகளையும் பணியாளர்களையும் உடையவரா யிருந்திருக்கவேண்டும். ஸ்லேவோனிய அடிமைகள் ஸ்லேவோனியரேயாகவும், மாகிய அடிமைகள் மாகியரேயாகவும் இருப்பதுபோல ஆரிய அடிமைகளும் முதலில் ஆரியரேயாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றேல் பாகதங்களிலும் இன்றைய வட இந்திய மொழிகளிலும் இவ்வாறு பெருவாரியான வட சொற்கள் இருக்க இடமில்லை.

திராவிடர் இந்துக்களானது போரில் தோல்வியடைந்ததாலன்று; அமைதியோடு கூடிய ஆரியக் குடியேற்றத்தாலும், நாகரிகக் கலப்பினாலுமே. தென் இந்தியாவின்மேல் ஆரியர் படையெடுத்ததாகவோ, திராவிடரைக் கீழ்ப்படுத்தியதாகவோ மரபுரை இல்லை; அங்ஙனம் ஏதாவது நடந்திருந்தால் அது மக்கள் மனத்தில் உறுத்திக்கொண்டே இருந்திருக்குமாதலால், மரபுரைகள் இல்லாமலிருக்க வகையுமிராது. இதற்கு நேர்மாறாக, நமக்குக் கிடைத்துள்ள மரபுரைகள் அனைத்தும், ஆரியரைக் குறிக்க இந்நாட்டில் எழுந்த பார்ப்பார் (அதாவது சமய மேற்பார்வையாளர்), ஐயர் (தலைவர்) என்ற பெயர்களும் அவர்களது வெற்றி உடல்வலியால் எற்பட்டதன்று, அறிவாலும், ஆட்சித் திறனாலுமே எற்பட்டது என்பதைக் காட்டும்.

போர்வீரர்கள் திராவிட நாட்டிற்குள் வந்ததாக ஏதேனும் மரபுரை உண்டானால் அது (சூரிய குலத்திலுதித்தவர்களான) சந்திரகுலத்தைச் சார்ந்த மாபாரத வீரர்களாகிய பாண்டவர் தொடர்பு, பெயரளவிலேனும், மதுரை அரசனாகிய பாண்டியனுக்குண்டானது தான். இதனாலேயே பாண்டிய அரசர் வடநாட்டுப் போர் வீர (க்ஷத்திரிய) மரபைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறிவிட முடியாது. ஏனெனில், இக்கதையில் இரண்டாம் பாண்டியன் மகளை மணந்தவன் பாண்டியருள்

முடிபெறாத இளையவனான அருச்சுனனேயாயினும், அத்தகை யோன்கூட மணமானவுடன் மதுரையில் தங்காது தன் நாட்டிற்கே சென்று விட்டமை காண்க! பண்டைத் திரா விட அரசர்களுக்குச் சமயத் தலைவராகவும், அமைச்சர்களாக வும் அமர்ந்த பார்ப்பனர்தாம் அதுகாறும் திராவிட அரசர் களுக்கு வழங்கிய ஆரிய அரசுரிமைப்பட்டங்கள், சின்னங் கள் முதலியவற்றையும், குலமுறையையும் அவர்களுக்கு நாளடைவில் நல்கினர்[1] என்றும், திராவிடஅரசரும் மக்களும் அவற்றை நாளடைவில் உவந்து ஏற்றுக் கொண்டனர் என் றும் எளிதில் ஊகிக்கலாம். பிற்காலங்களில், கோண்டு வனத்திலும் இதே நிலை எய்தியமை காண்க! கோண்டர் களின் தலைவர்கள் ராஜா என்ற பட்டம் பெற்றதுடன் நாள டைவில் பூணூல் பெற்றுப் போர் வீரர் (க்ஷத்திரிய) மரபிற் சேர்க்கப்பட்டனர். தென்னாட்டிலும் முற்காலப் பாளையக் காரர் இந்நிலை யெய்தப் பெற்றனர்; இக்கால இராமநாதபுரம் புதுக்கோட்டை அரசர் போன்ற திராவிட அரசர்கள் ஆரி யர் கூட்டுறவால் ஆரியராக்கப்பட்டு, படிப்படியாக அரசர் குலத்துள் சேர்க்கப்பட்டு அக்குலத்தார்க்குரிய தேவர், வர்மா முதலிய பட்டங்களையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். பிற போர் வீர (க்ஷத்திரிய) மரபினரும் நாளடைவில் இதனை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பர்.

மனு நூலாரும், பாரத ஆசிரியரும், புராண ஆசிரியர் களும் திராவிடக் குழுவைச்சேர்ந்த மக்கள் எல்லோரையுமே போர்வீரர் மரபில் சேர்த்து க்ஷத்திரியரென வகைப்படுத்திக் கூறுகின்றனர். ஆனால், திராவிடரிடையே வந்து குடியேறி அவர்களிடையே வடநாட்டு வகுப்புப் பிரிவினையையொட்டிச்

---

1. இதே கருத்தைப் பேராசிரியர் மாக்ஸ்மூலர் "பிரிட்டிஷ் அஸோ ஸியேஷனின் 1847-ஆம் ஆண்டறிக்கை"யில் வெளியிட்டுள்ளார்.

சாதிப் பிரிவினை கற்பித்த பார்ப்பனர்மட்டும் நாடாளும் அரச குடும்பத்தினர்களொழிந்த மற்றையோர் அனைவரையும் சூத்திரர் என்ற பெயருக்கு மேற்பட்ட எப்பெயராலும் அழைத்ததாகத் தெரியவில்லை. இது வியப்பாகவே இருக்கிறது. ஏனெனில் அவர்கள் எளிதாக வேளாளரையும், வணிகரையும் "வைசியர்" என்று அழைத்து, மற்றைக் கீழ்த்தர வகுப்பினரை ஸூத்திரர் என அழைத்திருக்க முடியும். அங்ஙனம் அவர்கள் செய்யவில்லை. அஃதேதனின், ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்தோரையன்றி ஏனையோரை க்ஷத்திரியரென்றோ, வைசியரென்றோ அழைப்பது அவர்கள் மரபுக்கு மாறானதொன்றாகையால், ஆசிரியரல்லாத திராவிட மக்களை,—(அவர்கள் எவ்வளவு உயர்தர மக்களேயாயினும்)—ஸூத்ரர்கள் என்றே அழைத்துவந்துள்ளனராதலின் என்க.

மேற்கூறிய நிலைமையினால்தான் வட இந்தியாவில் ஸூத்திரர் என்ற மொழிக்கிருந்த பொருளைவிடத் தென் இந்தியாவில் அதற்கு உயர்வான பொருள் ஏற்பட்டது. வட இந்தியாவில் சூத்திரர் என்போர் அடிமைகள்; சட்டத்தின் பாதுகாப்புக்குப் புறம்பானவர்கள். அவர்களுக்கு நிலமோ, அரசியல் உரிமையோ கிடையாது. எனவே, அடிமைகளும் தாழ்ந்த வகுப்பினருமே அங்கு ஸூத்திரர் என்னப்பட்டனர். தென் இந்தியாவிலோ எனின், உயர் வகுப்பினரும் நடு வகுப்பினருமே ஸூத்திரர் என்றழைக்கப்பட்டனர். வட நாட்டு ஸூத்திரருக்குச் சரியான தென் நாட்டு மக்களோ ஸூத்திரர் என்றழைக்கப்படாமல், பள்ளர், பறையர் முதலிய பெயர்களாலேயே அழைக்கப்பட்டனர். "ஸூத்திரர்" என்ற பெயர்கொண்டு அழைக்கப் பட்டதாலேயே தென்னாட்டிலுள்ள சிற்றரசர்களும், வீரர்களும், வேளாளரும் ஆரியரால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்றாகிவிடமாட்டார்கள். உண்மையில்

பார்ப்பனர் முதலில் அவர்களை ஸூத்திரர் என்றழைத்த போது அப்பெயர் மதிப்பிற்குரியதோர் பட்டப்பெயர் என்றே அவர்களிடம் கூறி அவர்களை ஏமாற்றியிருக்கக் கூடும். இவ் ஏமாற்றும் வெற்றியடைந்ததென்றே கூறலாம். வட இந்தியாவில் ஸூத்திரர் எல்லா வகுப்பிலும் தாழ்ந்த வகுப்பினர்; தென் இந்தியாவிலோ, ஸூத்திரர் பார்ப்பன ருக் கடுத்தபடியான உயர்ந்த வகுப்பினர் ஆவர். உண்மை யில் க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்பவற்றை யொப்ப, ஸூத்திரர் என்பதும் திராவிடருள் எவ் வகுப்பினோர்க்கும் பொருத்த மற்ற பெயரேயாம் என்க. திராவிடரை ஆரியப் பாகுபாட் டுடன் தொடர்புபடுத்தாமல் திராவிடர்தம் மரபிற்கேற்ப வேளாளர், நாயக்கர் என்று அவரவர் பழங் குடிப்பெயரா லேயே அழைத்தலே சால்புடைத்தாகும்.

---

௧௨. ஆரியருக்கு முற்பட்ட திராவிட நாகரிகம்

பண்டைத் திராவிடரை எவ்வகையாலும் காட்டு மக்களாகவோ, கீழ்ப்பட்டவர்களாகவோ கருதுதற்கில்லை. காட்டுப் பழங்குடிமக்கள் தம் நாகரிக நிலை யாதாயினும், திராவிட மக்களைப் பற்றியவரை அவர்கள் ஆரியப் பார்ப்பனர் வருமுன்னரேயே நாகரிகத்தின் மூதற்படியிலிருந்தனர் என்பது தெளிவு.

இன்றைய தமிழ்மொழியிலிருந்து வடசொற்களை அறவே அகற்றிப் பார்த்தால் மிகுந்துள்ள பண்டைத் திராவிடச் சொற்கள் ஆரியச் சார்பற்ற திராவிட நாகரிகத்திற்கு ஒரு சான்று ஆகும். அவ்வாறு வட சொற்களையகற்றிப் பண்டைத் தமிழ்மொழிச் சொற்களைமட்டும் ஆராய்ந்து கண்ட தமிழ்மக்களின் உள்ளநிலை, பழக்க வழக்கங்கள், சமய உண்மைகள் முதலியவற்றைக் கீழே தருகிறோம்.

திராவிடர்களிடை அரசர் வன்மை மிக்க அரண்களில் வாழ்ந்து நாட்டில் கோட்டங்களை ஆண்டு வந்தனர். விழாக் காலங்களில் அவர்களிடையே பாணர்கள் பாட்டுகள் பாடி மகிழ்ந்தார்கள். மக்கள் ஏட்டில் எழுத்தாணியால் எழுத்து எழுதினர். அவ்வாறு எழுதப்பட்ட ஓலைகள் பல சேர்ந்த கட்டுக்குச் சுவடி என்று பெயர். அவர்கள் கடவுளைக் கோ என்று உரிமைப் பெயரிட்டழைத்தனர். வழிபடும் இடங்களும் (கோ + இல்) கோவில்கள் ஆயின. அவர்களுக்குச் சட்டங்களும் முறைகளும் இருந்தன. ஆயினும் வழக்குரைஞரோ, வழக்கறிஞரோ இல்லை. அவர்கள் மணவாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றினார்கள். ஈயம், வெள்ளீயம், துத்தநாகம் ஒழிந்த ஏனைய ஒண்

பொருள்களின் பயனை அவர்கள் அறிவார்கள். பழங்கால மக்களுக்குத் தெரிந்த கோள்களில் சனி, புதன் நீங்கலாக ஏனைய கோள்கள் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தன. மருந்து, சிற்றூர், படகு, குடைமரம், கப்பல் ஆகியவை தெரிந்திருந்தன. 'இலங்கையைத் தவிர்ந்து, கடல் கடந்து அவர்கள் வேற்றுநாடு சென்றதில்லை. இலங்கைகூட அக்காலம் கால்நடையாய்க் கடந்து செல்லும்படி கிடந்திருக்கலாம் போலும்! தலைநிலம்[1], தீவு[2] என்ற சொற்கள் அவர்களிடை இல்லை. உழவும், போரும் அவர்கள் நாள்முறை வாழ்வு. வில், அம்பு, ஈட்டி, வாள் இவை போர்க் கருவிகள். வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய நூற்றல், நெய்தல், சாயமிடல் முதலிய தொழில்கள் யாவும் அவர்களிடை மேம்பட்டிருந்தன. மட்பாண்டம் வனைதலில் அவர்கள் தலைசிறந்து விளங்கினர்.

பண்டைத் திராவிட மக்களிடை நாகரிகம் சிறந்து பரவியிருந்ததற்கு இதைவிட வேறு சான்றும் வேண்டுமோ?

---

1. Continent. 2. Island.

௧௬. திராவிடர் ஆரியநாகரிகமேற்ற காலம்

திராவிட நாகரிகத் தொடக்கம் பாண்டிநாட்டுத் தமிழ் மக்களிடையேதான் என்றும், பண்டைத் தமிழர்கள் வகுத்தமைத்த முதற்பட்டினம் தாமிரபர்ணி எனப்படும் பொருநையாற்றின் கரையிலிருந்த **கோல்கை**யே யென்றும் திராவிடப் பழங் கதைகள் எல்லாம் ஒருபடித்தாகக் கூறுகின்றன. இந்நாகரிகம் தொடக்கத்தில் தற்சார்புடையதாகவே இருந்திருத்தல் வேண்டும்; எனினும், அதன் விரைந்த வளர்ச்சி வடநாட்டிலிருந்து வந்து ஆங்காங்குச் சிறு குடியினராகத் தங்கிய ஆரியர்களின் துணைகொண்டு ஏற்பட்டிருத்தல் கூடும். இவ்வாறு வடக்கிருந்து தெற்கே போந்து குடியேறியவர்களுட் பெரும்பாலோர் பார்ப்பனர்கள். அவர்கள் காவேரியும், பொருநையும் பாயும் நிலப்பகுதிகளின் செழுமையையும் கொழுமையையும் கேள்வியுற்று நாடி வந்திருக்கலாம். இன்றேல், பழங்கதைகளின்படி, இராமனின் வீரச்செயல்களின் பெருமையைக் கேட்டும், இராமேச்சுரத்தில் இராமனே பூசை செய்த சிவலிங்கத்தின் மகிமையைக் கேட்டும் வந்தவர்களாதல் வேண்டும். முதற்கண் வந்து குடியேறிய பார்ப்பனர்களுக்குத் தலைவர் **அகஸ்தியர்**. வேதப் பாசுரங்கள் பலவற்றை இயற்றியவர் என்றும், வேள்விகள் பல இயற்றிய தூய மாமுனிவர் என்றும், தெற்கே எட்டிய தொலை செல்பவர் என்றும் வடஇந்தியாவில் இவர் பெயர் பெற்றவர்; தென்னிந்தியாவிலோ கலைகளும், இலக்கியமும் திராவிட மக்களுக்கு வகுத்தளித்த தமிழ்முனி என்று இவர் கொண்டாடப் பெற்றவர். (அகஸ்தியர் என்று ஒருவர் இருந்தாரென்பது உண்மையானால்) அவர் ஆரிய வந்தேறிகளின் தலைவர் என்று கூறுவதைவிட, அக்குடியேற்றக் கட்டுக் கதைக்குத் தலைவ

ரவரே எனக் கூறலாம். அவர் சிறப்பாகத் தமிழ்முனி என்று வழங்கப் பெறுவதுடன் முதற் பாண்டியனுன குலசேகரன் அவையில் தலைமை வகித்திருந்தாரென்றும், அவனைச் சீர் திருத்தி அறிவுறுத்தும் வகையில் மூல நூல்கள் பல இயற் றினரென்றும்; அவற்றுள் தமிழ்மொழி இலக்கணம் தலை சிறந்தது என்றும் கூறப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டுத் தென் புறவானில் சுடரொளி வீசி மிளிரும் விண்மீன்[1] அகஸ்தி யரே என்று புராணங்கள் கூறும். கன்னியாகுமரிக் கருகில் அகஸ்தீஸ்வரர் கோவில் ஒன்றும் உள்ளது. பொருநை ஆறு தோன்றும் அகஸ்திய மலை என்னும் மலையில் இன்றும் அவர் உருமறைந்து வாழ்ந்துவருவதாக இந்துக்கள் நம்பு கின்றனர்.

அகஸ்தியர் காலமோ, திராவிடரிடையே பார்ப்பனர் நாக ரிகம் புகுந்த காலமோ இப்பொழுதுதான் என்று வரையறை யிட்டுக் கூற முடியாது. கிரேக்கர் காலத்தே நாடு முழுமை யும் பார்ப்பன நாகரிக வயப்பட்டிருந்தமையையும், பேரூர்ப் பெயர்களிற் பல வடமொழிப் பெயர்கள் கொண்டு வழங்கின மையையும், பாண்டிய அரச பரம்பரையினர் அரசு செலுத்தி வந்தமை ஐரோப்பாவிலும் தெரிந்திருந்தமையையும் நோக்க, அக்காலம் கிரேக்கர் காலத்திலும் மிக முற்பட்டதென்று மட்டும் துணியலாகும். எனினும், அக்காலம் இராமாயண காலத்திற்குப் பிற்பட்டதேயாகவேண்டும். ஆகவே, அஃது இராமாயணத்திற்கும், கிரேக்கர் வரவிற்கும் இடைப்பட்ட காலமென்னலாம். மாபாரதத்தில் கூறப்படும் திராவிட அரசர்கள் பற்றிய குறிப்பு இடைச்செருகலன்று எனக் கொள்ளப்படின், அகஸ்தியர் காலம் இராமாயண மாபாரத காலங்களுக்கு இடைப்பட்டதென்பது ஏற்படும். இவற்றின் ஐயப்பாடான காலநிலையாலும், மனுவின் காலத்தின்

1. Canopus.

பழைமை மறுக்கப்படுவதாலும் (பாரதத்திலும், மனுவிலும் சீனர் குறிப்பிடப்படுவதாகத் தெரிகிறது) காலவரை யறைக்கு இவற்றுள் ஒன்றும் உதவாமற் போகின்றது. இலங்கைக்கு மகத ஆரியர் விஜயன் தலைமையிற் சென்றது இதன் காலத்தை ஒருவாறு வரையறுக்க உதவுவதுபோலத் தோற்றக்கூடும். ஏனெனில், தமிழ் நாட்டை அதற்குள் ஆரியர் நன்கறிந்திருப்பர் ஆதலின் என்க. மகாவமிசம் இதனைக் கி. மு. 550 என்று குறிக்கிறது. இதற்கு முந்தியே தமிழ்நாட்டையும் தண்டகாரணியத்தையும் ஆரியர் நன்கு அறிந்திருப்பர் என்று கூறலாம். மகாவமிசம் எழுதப்பட்ட காலம் கி. பி. 459 முதல் 477 வரை ஆகும். மகத நாட்டினர் இலங்கையிற் குடியேறிய காலம் உறுதியாக வரையறுக்கக் கூடாததா யிருப்பினும், கிறிஸ்து பிறக்கு முன்னரேயே குடியேற்றம் நடைபெற்றிருக்க வேண்டு மென்று உறுதியாகக் கொள்ளலாம். இதற்கு மொழியியல்பு ஒன்றே போதிய சான்று பகரும். தாமிரபர்ணி என்பது சிங்களம்; தாம்பபண்ணி என்பது பாலி; மகத ஆரியர் முதன் முதலில் இலங்கையிற் குடியேறிய இடத்தைத் தாமிரபர்ணி என்றே அழைத்தனர்; பின்னர் அத்தீவு முழுதையுமே தாமிரபர்ணி என்றழைத்தனர். கிரேக்கர்கள் இதனைத் தாப்ரபேனே என்று அலெக்ஸாந்தர் காலத்திலேயே, குறித் துள்ளனர். தமிழ்நாட்டில் திருநெல்வேலியிலோடும் ஆற் றின் பெயரை இஃது ஒத்திருப்பது வியக்கத்தக்கதே. இவ் வாற்றில் வானவர் குளித்ததாகப் பாரதத்தில் கூறப்படுவ தால் இப்பெயர் இவ்வாற்றின் பெயராக வழங்கியிருத்தல் தெளிவு. எனவே, இக்குடியேற்றத்தார் இலங்கையை யடையு முன் இவ்வாற்றின் கரையிலுள்ள துறையாகிய கொற்கை யிற் சிலகாலந் தங்கிப் பழகியவர்களாதல் வேண்டும் என்று உய்த்துணரலாம். இதற்கேற்ப மகாவமிசத்திற் குடியேற்

றத் தலைவனாகிய விஜயன் பாண்டியன்மகளை மணம் புணர்ந்த தாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இம் மணவினைபற்றி ஐயம் எழி னும் (ஏனெனில் சிங்கள அசுரர்தம் அரசியையும் அவனே மணந்தான் என அது கூறுகிறதாதலின்), பாண்டியநாடொன் றிருந்ததென்பதும், அஃது ஆரியர் முறையையொட்டி முதற்கண் தமிழ்நாட்டில் நிறுவப்பட்ட தமிழரசாதல்வேண் டும் என்பதும், இலங்கையில் மகத ஆரியராட்சி ஏற்படுவ தற்கு முன்னர் இப்பாண்டிய ஆட்சி நடைபெற்று வந்த தென்பதும் எளிதிற் றெளியப்படும். பண்டைய இந்திய வரலாறு எழுதியவர்களுள் சிங்களரே உண்மையிற் றலை சிறந்தவர்கள் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடற்பாற்று.

"இண்டியன் ஆன்டிக்குவரி" என்ற வெளியீட்டில் 1872 அக்டோபர்த் திங்களில் எழுதிய கட்டுரை யொன்றில், டாக் டர் பர்னல் தென்னாட்டில் பார்ப்பன நாகரிகம் ஏற்பட்ட காலம் மிகப் பிந்தியதெனக் கூறுகிறார். கி. பி. 700-ல் வாழ்ந்த குமாரிலபட்டர் தெலுங்கு தமிழ் ஆகிய மொழிக ளைப் பேசுவோர் மிலேச்சர் என்று கூறியதனால் அவர் காலத் திற்குள் பார்ப்பன நாகரிகம் இந்நாடுகளுக்குள் மிகுதியாகப் பரவியிருக்க முடியாதென்பது அவர் கருத்து.[1]

'பார்ப்பனரது உறைப்புக்குத் தென்னாடு பயன்படும் நிலமாய் இருந்த போதிலும் குடியேறிய மக்கள் மிகக் குறை வாகவே யிருந்தனர்'...'சில நூற்றாண்டுகள் முன்னதாகவே இலக்கியங்களில் பார்ப்பன இடப்பெயர்கள் சில காணப்படு கின்றன என்பது உண்மையே. ஆயினும், இவை போற்றுத்

---

[1] "தென் இந்தியாவில் கண்ட பார்ப்பன எழுத்துச் சான்றுகளால் இ. மு. 3-ஆம் நூற்றுண்டிலேயே பார்ப்பன நாகரிகத்தாக்கு ஏற்பட்டதென் பது தெளிவாகின்றது". "வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே தென் இந்தியா முற்றிலும் திராவிட அறிவும் நாகரிகமுமே நிறைந்திருந்தன" என்று ஒருசிலர் கொண்ட கொள்கைக்கு இது மாறுபடுவதாகும்.

—சென்னை ஆர்க்கியலாஜிகல் ரிப்போர்ட்.

துறைகளிலும், கடற் றுறைமுகங்களிலும் காணப்பெறுப வையே. பெரும்பாலும் இவை புத்தர்களால் வழங்கப்பெற் றவை போலும்' என்றும் பர்னெல் கூறுவர். பார்ப்பன நாகரிகம் புகுந்த காலமும், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி ஏற்பட்ட காலமும் வேறு வேறானவையாம். பிந்தியது சமணரது முயற்சி ஆகும். ஆனாலும், திராவிட இலக்கியத்தைச் சமணர் முழு உருவாக்கினாலும் அதன் கருத் தோற்றத்திலேயே பார்ப்பனத் தாக்கு ஏற்பட்டமை தெளிவு. உண்மையில் சம ணர்கள்கூட திராவிட மொழிகளைச் செப்பனிட்டுப் பார்ப்பன மொழியாகிய வடமொழிக்குப் போட்டியாக்கும் வரை முதன் முதலில் தென்இந்தியாவிலும் சரி, வடஇந்தியாவிலும் சரி, வடமொழியையே பயன்படுத்தி வந்தனர். இதற்கேற்ப முதல்முதல் ஆரியச் சார்புடையவையாய்க் காணப்படும் இடப் பெயர்கள் பெரும்பாலும் பார்ப்பனச் சார்போ, புத்தச் சார்போ இல்லாதவையாய்க் காரணப் பெயர்களாகவே இருக் கின்றன. இரண்டுமட்டும் இவற்றுள் தெளிவான பார்ப் பனச் சார்புடையவை: ஒன்று குமரி; மற்றொன்று யாத வர் தலைநகராகிய வடமதுரையைப் பின்பற்றி இடப்பட்ட பெயராகிய மதுரை.

பினீஷியர்களும், சாலமன் மன்னரின் பணியாளர்களும் மலபார்க் கரையோரம் உவரி[1] வரைச் சென்று நடத்திவந்த கப்பல் வாணிபத்தில் சிந்து நதிக் கரையில் வாழ்ந்திருந்த ஆரிய வணிகர்களும் பங்கு கொண்டு உடன் சென்றவர்களா தல் வேண்டும். இந்த உவரி என்பது இந்தியாவின் மேற் கரையிலுள்ளதே யென்றும், ஆப்பிரிக்காவில் அப்பெயரு டைய இடமில்லை என்றும் எர்னெஸ்ட் ரெனான்[2] என்பவர் கூறியதாக சர் எம். இ. கிராண்ட் டஃப்[3] எழுதுகிறார்.

1. Ophir. 2. Prof. Ernest Renan. 3. Sir. M. E. Grant Duff in his Life of Ernest Renan, Professor of Semitic Languages of the College of France.

இத்தகைய கப்பல் வாணிப முறையினாலேயே, செங்கடல் வணிகரிடமிருந்து திராவிடர்கள் எழுத்து முறை கற்க, அவர்களிடமிருந்து பின்னர் ஆரியர் கற்றனர் என்று டாக்டர் பர்னெலும், வட இந்தியாவிலுள்ள லாட்[1] என்னும் மொழியின் எழுத்துக்கள் திராவிட எழுத்துக்களை யொட்டி எழுந்தவையே என்று எட்வர்ட் தாமஸ்[2] என்பவரும் கூறுகிறார்கள். இவை ஆராய்ச்சிக்குரியன. மன்னன் சாலமன் காலத்தில் ஆரியர்கள் தொலை நாடுகளுடன் கப்பல் வாணிபம் செய்து வந்ததாக வேதங்கள் கூறுகின்றன; ஆனால் எத்துறைமுகங்களிலிருந்து கப்பலேறிச் சென்றனர் என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியதாம்.

முற்றிற்று

1. Lat. 2. Mr. Edward Thomas.

இந்நூலிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ள கிரேக்க, உரோம நில இயல் நூலாசிரியர்களின் காலம்

			கி. மு.
ஹெரொடோட்டஸ்	...	...	420
தெஸியாஸ்	...	...	400
ஒனெஸிகிரீட்டஸ்	...	...	325
மெகாஸ்தெனீஸ்	...	...	300
			கி. பி.
ஸ்ட்ராபோ	...	...	20
பொம்போனியஸ் மேலா	...	...	50
பிளினி	...	...	77
பெரிப்ளூஸ் மாரி எரித்ரை	...	...	80
டயனீஷியஸ் பெரிகெட்டெஸ்	...	...	86
டாலிமி	...	...	130
அர்ரியான்	...	...	150
கிளெமென்ஸ் அலெக்ஸாண்டிரினஸ்		...	·200
யூஸீபியஸ்	...	...	320
ஃபெஸ்டஸ் அவீனஸ்	...	...	380
மார்ஸியன்	...	...	420
காஸ்மாஸ் இண்டிகோப்ளூஸ்டெஸ்		...	535
ஸ்டீஃபென் ஆஃப் பைஸான்ஷியம்		...	560
இராவென்னட்டிஸ் அனானிமி காஸ்மோகிரேபியா 7-ம் நூற்றாண்டு			
ஜ்யார்ஜியஸ் ஸின்ஸெல்லஸ்	...	...	800
பியூட்டிஞ்சர் டேபில்ஸ் (பிளினி காலத்திற்கும் முற்பட்டன)			

கிரியர்ஸன் மொழியாராய்ச்சிக் குறிப்புகள்

க. திராவிடப் பெருங்குழு

இந்தியப் பெருநாட்டிலுள்ள மக்கட் டொகுதியை ஆராய்ச்சிமுறையில் வகுத்து, இனம் பிரித்துப் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்புகளை வரையறை செய்ய முயன்ற ஆராய்ச்சி யறிஞர்கள் அஃது எழுவகைத்தாய குழூஉக்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுதியாகும் என்று முடிவுகட்டினர். அவை வருமாறு :—

(1) துருக்க-ஐரானியர் (2) இந்திய-ஆரியர் (3) சித்தியத் திராவிடர் (4) ஆரியத் திராவிடர் அல்லது இந்துஸ்தானி (5) மங்கோலியத் திராவிடர் அல்லது வங்காளி (6) மங்கோலாய்ட் (7) திராவிடர்.[1]

இவ்வேழனுள் இறுதியவராயுள்ள திராவிடர் என்ற குழுவினர் ஒரு காலத்தில் இலங்கைத்தீவு தொட்டுக் கங்கை யாற்று வெளிகள் வரையிற் பரவி வாழ்ந்துவந்திருந்தனர் என்று பொதுவாகத் தெரிகிறது. சிறப்பாகச் சென்னை மண்டிலத்திலும், ஐதராபாத் பகுதியிலும், மத்திய மண்டிலங்களிலும்[2], சோட்டாநாகபுரியிலும்[3] அவர்கள் பெருந் தொகுதியினராக நிறைந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்று அறியக் கிடக்கின்றது. இப்பெருங் குழுவினரின் குழூஉச் சிறப்பியல்புகளை இக்காலத்தில் மலையாள நாட்டிலுள்ள பணியர்[4] களிடத்திலும், சோட்டாநாகபுரியிலுள்ள சந்தாளர்களிடத்திலும்[5] காணலாம். திராவிடக் குழுவினர் உயரத்திற்

1. Turko-Iranian, Indo-Aryan, Scytho-Dravidian, Aryo-Dravidian or Hindustani, Mongolo-Dravidian or Bengali, Mongoloid, Dravidian.
2. Central Provinces. 3. Chota-Nagpur. 4. Paniyans.
5. Santals.

குறைந்த உருவினர்களே; ஏனைய இனத்தினரை நோக்க இவர்களைக் குள்ளர்கள் என்றே கூறலாம். நிறமோ தீர்ந்த கறுப்பில்லா விட்டாலும் கறுப்பென்றுதான் கூறல்வேண்டும். இவர்களுடைய தலைமயிர் கறுத்துச் செழித்துவளர்ந்து சுருளும் பண்புடையது. கரிய கண்கள்; நீண்ட தலை; மூக்கோ முனையகன்றும், அடிப்பகுதி சிறுபான்மை எடுப்பில்லாது தட்டையாகவும் இருக்கும்; முன்னங்கைகள் சற்று நீண்டனவாகவே யிருக்கும்.

இந்தியாவிலுள்ள மற்றைக் குழுவினரையும் நோக்க, இக்குழுவினரே தொன்மை மிகுந்த பழங்குடிகள் என்று அறியக் கிடக்கின்றது. நிலநூலார்[1] மிகவுந் தொன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறும் மலைப்பகுதிகளிலும், மேடான நிலப்பகுதிகளிலும், மற்றும் விந்தியமலை முதல் கன்னியாகுமரி வரையிற் பரந்து கிடக்கும் நிலப்பகுதியிற் பற்பலவிடங்களிலும் இக் குழுவினர் காணப்படுகின்றனர். தென்னிந்தியாவின் கிழக்கரை மேற்கரையாகிய இருகரைகளிலும் தொடர்ந்து வளர்ந்துள்ள கிழக்குத் தொடர்ச்சி, மேற்குத் தொடர்ச்சியென்ற மலைகள் இரண்டிலும் வாழ்வோரெல்லாம் திராவிடர்களே; அவ்வாறே வடக்கே அராவலி மலைகளிலும்,[2] இராஜமஹால்[3] மலைநாடுகளிலும் வாழ்வோரும் திராவிடர்களேயாவர். இடையிடை நேர்ந்த ஆரியர்கலப்பினாலும், மங்கோலியர்கலப்பினாலும், இக் குழுவினர் தம் குழூச் சிறப்பியல்புகளிற் பலவற்றை இக்காலை யிழந்திருக்கின்றனர்; எனினும் ஆராயப்புகுவோரால் எளிதில் வேறு பிரித்துக் காணக்கூடிய சிறப்பியல்புகள் வாய்ந்தவர்களாகவே இன்னும் இருக்கின்றனர்.

திராவிடர்கள் என்றால் உழைப்பாளிகள் அல்லது தொழிலாளிகள் என்றே பொருள் கொள்ளலாம்; என்னை?

---

1. Geologists. 2. Aravallis. 3. Rajmahal.

மெய் வருந்திப் பாடுபட்டுப் பொருளீட்டி, வாழ்வது அவர்களுக்கே சிறப்பாக உரித்தாகலின். வடகோடியிலுள்ள அஸ்ஸாம்[1] காட்டுத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் மாக்களைப் போல் உழைக்க வேண்டுமானலுஞ் சரி; வங்காளத்தைச் சேர்ந்த சதுப்பு நிலங்களில்[2] மாடுபோலுழைத்துச் சாகுபடி செய்ய வேண்டுமானலுஞ் சரி; கல்கத்தா, இரங்கோன், சிங்கப்பூர் போன்ற தலைநகரங்களில் தெருப்பெருக்கிக்[3] குப்பை கொட்ட வேண்டுமானலுஞ்சரி; மற்றித்தகைய உடல் வருத்தும் கீழ்த்தரமான வேலைகள் எவையாயினுஞ்சரியே, அவற்றிற் கெல்லாம் ஈடுகொடுத்துப் பாடுபடுபவர்கள் திராவிடர்களே. கரிய நிறம் வாய்ந்து, திண்ணிய உடற்கட்டுடனும், தட்டையா யகன்று நீக்ரோவர்தம்[4] மூக்குகளை யொத்த மூக்குகளோடுங் காணப்பட்டு மெய்வருந்திப் பாடுபடுவதே தொழிலாகக் கொண்டு :வந்திருந்தவர்களெல்லாம் திராவிடர்களே என்று எளிதிற் கூறிவிடலாம்.

குழுவரையறை துணிதலியலாது

குழுவின ஆராய்ச்சியையே அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்பிரித்துக் காட்டியவாறு ஏழு இனத்தினராகவோ அதற்குக் கூடுதற்குறைவான தொகையுள்ள இனத்தினராகவோ பிரித்தும், இந்தியப் பெருநாட்டின் இன்னின்ன பகுதிகளில் இன்னின்ன இனத்தார்தான் வாழ்ந்துவந்தனர் என்று வரையறுத்துங் கூறுதல் என்பது இயலாது. சென்னைப் பகுதியிலுள்ளவர்களெல்லாம் திராவிடர்களென்றோ, அன்றி, வங்காளத்திலுள்ளவர்க ளெல்லாம் மங்கோலியத் திராவிடர்களென்றோ நூல் பிடித்ததுபோல் வகுத்துக் கூறிவிடத்துணிதல் அறியாமையேயாகும். பண்டு தொட்டே இந்திய நாட்டின் வடபகுதியிலிருப்போர் தென்பகுதிக்கும், மேலைப் பகு

1. Assam. 2. Swamps. 3. Scavenging. 4. Negroes.

திபிலுள்ளோர் கீழைப்பகுதிக்கும் சென்று குடியேறியமை வரலாற்றுண்மையாகும். இவ்வாறு இடம் பெயர்ந்து சென்றோர் வணிகர்களாகவோ, விறல் மன்னர்களாகவோ, நிலக்கிழவர்களாகவோ, இன்றேல், பூசாரிகளாகவோ குடிபுகுந்துறைந்து தம் குழூஉச் சிறப்புகளில் தலையாயவற்றை வழுவவிடாமற் காத்துப் பெருமையாகவும், இயன்றவரையில் தனியாகவுமே வாழ்ந்துவர முயன்றுவந்துளர். எனினும், ஆங்காங்கு ஒருசிலர் தம் குழூஉச்சிறப்பியல்புகளை அறவே யொழித்து, குடியேறிய நாட்டினரோடு பல்லாற்றானும் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்ந்துவந்திருத்தலுங் கூடும். ஆகவே, மேற்கண்ட பிரிவுவகை ஆராய்ச்சிக்கருவியாகக் கொண்ட பொதுப்படையான அளவு கோலேயாகும்.

உ. திராவிடப்பெருங்குழுவினரே முதுகுடிகள்

திராவிடர்களுடைய குட்டை உருவமும், கறுத்த தோலும், நீண்ட தலையும், அகன்ற மூக்கும், சற்று நீண்ட முன்கையும் அவர்களை ஏனைக் குழுவினர்களினின்றும் வேறு பிரித்துக் காட்டுவனவாகுமென்று மேற்கூறினேம். இக் குழூஉச் சிறப்புக்களையே துணையாகக்கொண்டு, ஹக்ஸ்லி[1] என்பார் ஆஸ்திரேலிய[2] நாட்டு முதுமக்களுடன் தொடர்பு பூண்டவர்களே திராவிடர்கள் என்று கூறிய கூற்றுக்கு அரண்கோல ஒருசிலர் முயல்வர். முண்டாரி[3] மொழிக்கும் ஆஸ்திரேலிய மொழிகள் சிலவற்றிற்கும் எண் முறையில் காணப்படும் சில ஒற்றுமைகளையும், தென்னிந்தியாவில் மாய்ந்து மறையும் நிலையிற் காணப்படும் வளைதடிகளின்[4] வேறுபாடுகளையும் அவர் தம் கூற்றுக்கு உறுதுணையாகக் கொள்வர்.

மடகாஸ்கர்[5] தீவிலிருந்து மலேயாத்[6] தீவுகள் வரையிற் பரந்து கிடந்து, இந்திய நாட்டை ஆஃபிரிக்காவுடனும்,[7] ஆஸ்திரேலியாவுடனும் இணைத்திருந்த பெருநிலப் பகுதியாகிய இலெமூரியா[8] என்றொன்று இருந்ததென்றும், அப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களே திராவிடர்களென்றும் ஸ்க்ளேட்டர்[9] என்பார் ஊகத்தாற்கூறிய கொள்கையோடு தொடர்புபடுத்த மற்றொரு சாரார் முயல்வர்.

எனினும், ஆஸ்திரேலியப் பண்டை மக்களின் மண்டையோடுகளையும், பண்டைத் திராவிட மக்களின் மண்டையோடுகளையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ச்சிசெய்த ஸர் உவில்லி

---

1. Huxley. 2. Australia, 3. Mundari. 4. Boomerang.
5. Madagascar. 6. Malay Archipelago. 7. Africa. 8. Lemuria.
9. Sclater.

யம் டர்னர்[1] என்ற அறிஞர் அவ்விருதிறத்தினரும் ஓரினத்தினர் என்று கொள்வதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் இல்லை என்று அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார். அவருடைய கூற்றிலிருந்து, அந்தமான்[2] தீவுகளிலும், பிலிப்பைன்[3] தீவுகளிலுமுள்ள நீக்ரோவினத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடன் திராவிடர்களை ஒன்றுபடுத்துவதும் முடியாதாகின்றது. டர்னரின் முடிபுகள் இவ்வாராய்ச்சித் துறையில் முடிந்த முடிபுகளாகவே கருதப்படுகின்றன.

அவ்வாறு கருதப்பட்டாலும், ஸர் உவில்லியம் ஹன்டர்[4] என்ற பேரறிஞர், திராவிடர்கள் இருகிளையினர் என்றும், முண்டாரி மொழித்தொகுதியைச் சேர்ந்த திருந்தா மொழிகளைப் பேசிய கோலேரியர்[5] என்பவர் ஒருகிளையும், தமிழ் மொழித் தொடர்புடைய மொழிகளைப் பேசிய உண்மைத் திராவிடர் மற்றொரு கிளையுமாவர் என்றும் ஆராய்ந்து புதியதொரு கொள்கையைப் பின்னர் நிறுவியுள்ளார். மேலும், கோலேரியக் கிளையினர் இந்தியாவிற்குள் வடகிழ்ப்பகுதியூடு வந்து, விந்தியமலைக்கு வடக்கிலுள்ள மேட்டு நிலப்பகுதியிற் றங்கியவர்களென்றும், பின்னர் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியூடு பஞ்சாபிற் புகுந்துவந்த திராவிடர்களால் அவர்கள் துரத்தியடிக்கப்பட்டார்களென்றும், இத்திராவிடர்களே தெற்கு நோக்கித் தொடர்ந்து முன்னேறிச்சென்று தங்கினார்களென்றும் அவர் கூறுவர். பலூச்சிஸ்தானத்தில்[6] வழங்கும் பிராகுவிமொழிக்குந்[7] தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகளுக்கும் தொடர்புள்ளதென்று ஐயுறுதற் கிடனிருப்பதையும், சோட்டாநாகபுரியிலுள்ள மக்கள்பால் மங்கோலியக் குழுவினர்க்குரிய சில குழூஉச் சிறப்புக்கள் காணப்படுவதையுமே ஆதாரமாகக்கொண்டு இக்கூற்று எழுந்ததாகும்.

1. Sir William Turner. 2. Andamans. 3. Philippines. 4. Sir William Hunter. 5. Kolarians. 6. Baluchistan. 7. Brahui.

இவ்வடிப்படைதானும் வலுவற்ற தொன்றன்றென்று கூறவும் வேண்டுமோ? அன்றியும், மொழிவேற்றுமை, ஒற்றுமைகளையே கருவியாகக்கொண்டு ஓரினத்தாரைக் கோலேரியரென்றும், திராவிடரென்றும் இரு பிரிவினராகப் பிரிக்க முயல்வது' அறிவியன்முறைக்கு ஒவ்வாததொன்றாமன்றோ? இருதிறத்தினரின் உடலமைப்புக்களில் எத்தகைய தீர்ந்த வேறுபாடுகளுங் காண்டற்கில்லை யாதலின் மேற்குறித்த கொள்கையை யேற்றுக்கொள்ளலரிதாகின்றது. அதுவுமன்றி, மஞ்சள்நிற மேனியும், பெரிய தலைகளும் வாய்ந்த மக்கட்குழுவினரே வதிந்துவரும் நிலப்பகுதி யொன்றிலிருந்து, கருநிறமும், நீண்ட தலையமைப்புமுடைய ஒரு பெருங் கூட்டத்தினர் புறப்பட்டு வந்தனர் என்பது நம்பத்தக்கதொன்றாமோ?

எனவே, இமயத்திற்கு அப்புறமிருந்து திராவிடர்கள் இந்தியாவிற்குள் வந்திருத்தல் வேண்டுமென்று கொள்ளும் கொள்கைகளுக்கு அறிவியன் முறைப்படி நம்பத்தக்க எத்தகைய ஆதாரமுமிருப்பதாகத் தோற்றவில்லை. இந்தியாவில் இந்நாளிலும் திராவிடர்கள் வாழ்ந்து வருவதாகக் கொள்ளப்படும் நிலப்பகுதிகளின் இயற்கை யமைப்பையும், அவர்களுடைய தனிப்பட்ட பண்டைய உடலமைப்புக் குறிகளையும், உயிருண்மை[1] தெரிக்கும் அவர்களுடைய சமயத்தையும், சிறப்பியல்பு பொதுளும் மொழிகளையும், கற்றச்சு வேலைகளையும், தொன்மைக் கறிகுறியான குல தெய்வ வழிபாட்டையும்[2] நோக்கினால் அவர்கள்தாம் இந்தியாவின் முதுகுடிகள் என்று கொள்வதே சிறப்புடைத்தாகும்.

---

1. Animistic religion. 2. Totemism.

௯. திராவிடப் பெருங்குழுவியல்பு

மக்கட் டொகுதியமைப்பு முறையை ஆராய்ந்து காண்போமாயின், தனிப்பட்ட வகையில் மக்கள் என்றும், நெருங்கிய உறவினராய மக்கள் பலர் ஒன்றுசேர்ந்த குடும்பம் என்றும், பலகுடும்பங்கள் சேர்ந்த கிளை யென்றும், பலகிளைகளைக் கொண்ட இனம் என்றும், பல இனங்களாலாய குழுவென்றும், பல குழுக்கள் அடங்கிய பெருங்குழு வென்றும் நிரல்பட விளங்கக் காணலாம். நடைமுறையில் சிக்கல்கள் ஏற்படாவாறும், தெளிவு கருதியும் இவ் வகுப்பினை மக்களால் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டதொன்றாகும். தொழிலொற்றுமை, உறவுமுறை, அடிமையாப்பு முதலிய பற்பல ஏதுக்களை முன்னிட்டு மக்கள் இவ்வகுப்பினையை மேற்கொண்டனர். தொழில் கருதிப் பெயர் பூண்டுள்ள பிரிவினர்களும், தம் முன்னோர்களின் பெயர்களையே சிறப்புப் பெயர்களாக அமைத்துக் கொண்ட குடும்பத்தினரும், இன்னும் இவைபோன்ற பல ஏதுக்களை முன்னிட்டுத் தனித்தனியாய்ப் பெயர் பூண்டுள்ள பற்பல குடும்பத்தினர்களும் ஒரே குலப்பெயரை யுடையராயிருத்தல் கூடும். இக்குலத்தினரிடை வழங்குவது பெரும்பாலும் ஓரே மொழியாக இருத்தலும் கூடும். ஒரு குடும்பத்தினர் தங்குடும்பத்தினர்க் குள்ளேயே கொள்வினை கொடுப்பினை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை; ஆனால், இயன்ற வரையில் ஒரே குலத்தினுக்குள் அவ்வாறு செய்துகொள்ளல் வேண்டும். இவ்வியல்பே இந்தியநாட்டின் பண்டைப் பெருங்குடிகள் பலரிடத்துங் காணப்பட்டதொன்றாகும்.

இனி, இத்தகைய பல இனங்களை யுட்கொண்ட திராவிடக் குழுவைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். திராவிட

இனத்தாரின் தொன்மைநலங் கெடாத நிலையைக் காண வேண்டின் சோட்டாநாகபுரியிலுள்ள திராவிடக் குழுவினரைத் தான் நோக்கவேண்டும். அவர்கள் பல இனங்கள் ஒன்றுசேர்ந்த குழுவினர். ஒவ்வோரினத்தையுஞ் சேர்ந்த பல குலங்களில் ஒவ்வொன்றற்கும் பெரும்பாலும் ஒரு செடி அல்லது விலங்கின் பெயரேதான் குலப்பெயராக விருக்கும். ஒவ்வொரு குலத்தினருக்கும், அவர்களுக்கென்று ஏற்பட்ட தனியான நாட்டாண்மைக் கழக மொன்றிருக்கும்; அக்கழகத் தலைவனாக நாட்டாண்மைக்கார னொருவனிருப்பான்; அவனுக் குதவிபுரிய ஒரு சின்ன நாட்டாண்மைக் காரனும், ஊர்ப் பெரிய பூசாரி யொருவனும், ஏனைச் சிறு தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டுப் படைப்பதற்கென வமர்த்தப்பட்ட சிறு பூசாரிகள் பலரு மிருப்பார்கள்.

இனி, ஒரிஸாவிலுள்ள[1] கந்தர்கள்[2] திராவிடக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களே. நிலம் நன்கு விளைந்து பலனளிக்கவும், ஊர்மக்கள் நோய்வாய்ப் படாமலிருக்கவும் வேண்டி ஒருகாலத்தில் அவர்கள் நிலமகளுக்கு மக்களையே வெட்டிப் பொங்கலிட்டு (நரபலி) வந்ததுண்டு. இக் கந்தர்கள் ஐம்பது கோச்சி[3] அல்லது குலத்தவர்கள். ஒவ்வொரு கொச்சியும் ஒரு முற்றம்[4] அல்லது சிற்றூரின் பெயரைக் கொண்டதாக இருக்கும். ஒவ்வொரு குலத்தவரும் தாங்க ளெல்லோரும் ஒரே மூதாதையின் வழிவந்தவர்களென்று கூறிக் கொள்வார்கள்; இயன்றவரையில் தத்தங் குலப்பெயருடைய சிற்றூரிலேயே இருந்து வாழ்ந்துவருவார்கள்.

நாகமலைகளில்[5] வசிக்கும் மங்கோலாய்ட் இனத்தவர்களும் கந்தர்களைப் போன்று பல குலங்களைக் கொண்டவர்களே. அவர்கள் மொழியிற் குலப்பிரிவு ஒவ்வொன்றற்கும்

1. Orissa. 2. Khonds. 3. Gochi. 4. Muta. 5. Naga Hills.

கேள்[1] என்று பெயர். ஒவ்வொரு கேளைச்சேர்ந்த மக்களெல்லோரும் ஒன்றுபட ஒரே ஊரில் வாழ்ந்து வருவார்கள். ஆனால், அவர்களுடைய சிறப்பியல்பொன்றென்னவென்றால், தஞ்சிற்றூரைச் சேர்ந்த தங்கள் குலத்தவர்களே நட்பினர் என்றும், ஏனை ஊர்களைச் சேர்ந்த பிறகுலத்தினர்கள் எல்லோருமே தங்கள் பகைவர்கள் என்றுங் கருதுவதேயாம். ஆகவே, தங்கள் சிற்றூரைச் சுற்றி அகழ்போன்ற பள்ளம் ஒன்றைத் தோண்டிக் கொள்வார்கள்; அப்பள்ளம் நிறைய கூர்மை பொருந்திய மூக்கிற் கப்பணங்களை[2] அடித்து வைப்பார்கள்; அப்பள்ளத்தைத் தாண்டித் தாங்கள் உள்ளே செல்லுவதற்கும், வெளியே வருவதற்கும் பயன்படுமாறு நூலேணிபோன்ற ஒன்றை வைத்திருப்பார்கள். மகளிரைச் சிறையெடுப்பது கருதி இக்கேளினருக்குள் ஒருவருக்கொருவரிடையே அடிக்கடி படையெடுப்பும், பூசலும் நிகழ்வதுண்டு.

இனி, துருக்க-ஈரானியர்களென்ற இனத்தாரிடையே இரண்டு தனிப்பட்ட பிரிவுகள் உள. உறவின் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒன்று சேர்ந்த தொகுதி முதற்பிரிவாகும். ஆஃப்கானிஸ்தானத்திலுள்ள[3] பதான்ஸ்[4] என்ற பட்டாணிகள் இம்முறைபற்றி ஓரினமாகப் பிரிக்கப்பட்டவர்களே; பஷ்டு[5] என்ற மொழியை அவர்கள் பேசுவதாலேயே "பதான்ஸ்" என்றழைக்கப்பட்டனர் போலும். மற்றொரு பிரிவோ, உறவின் முறையினர் என்ற கட்டுப்பாடின்றி, வழிவழி நட்புப்[6] பூண்டவர்கள் என்ற முறைபற்றி ஒன்று சேர்ந்த பல குலத்தினரைக் கொண்டதாகும். வேளாக் மாறி[7] என்ற ஒரு பகுப்பினரை இதற்குக் காட்டாக எடுத்துக் கூறலாம். பிராகுவியர், பஞ்சாப் பகுதியைச் சேர்ந்த

1. Khel. 2. Calthrop. 3. Afghanistan. 4. Pathans. 5. Pashtu.
6. Blood-feud. 7. The Marri of Baloch.

வேளாகர், ஆஃப்கானிஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த வேளாகர், கேத்திரர்கள்,[1] ஆஃப்கானியர், [2]ஜாதர் முதலிய பல்வேறு குலத்தவர்கள் இப்பிரிவினுள் இடம் பெற்றவர்களே. இவர்கள் மத்திய ஆசியாப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களென்று கருதப்படுபவர்கள்.

இனி, பிராகுவியர், வேளாகர் என்ற இருபிரிவினர்களும் தாய்வழி முறையே சிறந்தவழி முறையென்று கருதிச் சிறப்பிக்கும் கொள்கையர்கள்; ஆகவே, பெண் மக்களுக்கு ஏற்றங் கூறுபவர்கள். ஆஃப்கானியரோ, தாயினுஞ் சிறந்தது தந்தை வழிமுறையென்று கருதுபவர்கள்: அதனால் பெண் மக்களை விலைபடுபொருள் எனக்கருதி நடத்தி வருபவர்கள்; பெண்களைப் பொருள்கருதி அடிமைகளாக விற்பவர்கள்.

---

1. Khetrans. 2. Jats.

௫. திராவிட மொழிகள்

இந்தியப் பெரு நாடெங்கணும் திராவிடப் பெருங்குழு பரவிப் படர்ந்திருந்தது உண்மையே. எனினும், அப்பெருங் குழுவைச் சேர்ந்த மக்களியாவரும் திராவிட மொழியினத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளையே பேசி வந்தார்களென்பதில்லை. வடபால் அமைந்தோர் பின்னர்த் தம்மை அடிமைப்படுத்திய ஆரியர் நாகரிகத்தில் இயல்பாய்ச் சிக்குண்டு, முற்றிலும் ஆரியராகவே மாறி, ஆரிய மொழிகளையே பேசி வருவாராயினர்; எனினும், ஆராய்ந்தால் எளிதில் வேறு பிரித்துக் காணக்கூடிய திராவிடக் குழூஉச் சிறப்பியல்புகளை அவர்கள் முற்றிலும் இழவாதவர்களாகவே இருந்துவருகின்றனர்.

இனி, வடபாலுள்ள இவ்வாரியக் கலப்பினரை யொழித்துவிடின், முண்டா மொழியினத்தைச்[1] சேர்ந்த மொழிகளைப் பேசி வருவோர்களிற் பெரும்பான்மையோரும், திராவிட மொழியினத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளைப் பேசிவரும் ஏனையோரிற் பெரும்பான்மையோரும் திராவிடர்களே என்று ஒருவாறு துணிந்து கூறலாம். ஒரே திறப்பட்ட உடலமைப்பியல்பு வாய்ந்த மக்களால் இந்த ஈரின மொழிகளும் பெரும்பாலும் பேசப்பட்டு வருகின்றமை கொண்டு, முண்டா மொழியினத்திற்கும் திராவிட மொழியினத்திற்கும் தொடர்புண்டென்று கருதினர் அறிஞர் பலர்; எனினும், இந்திய மொழியாராய்ச்சி யளவைக் கழகத்தினர்[2] இடைவிடாது அரிதிற் றொடர்ந்து நடத்திவந்த ஆய்வுகளின் பயனாய் அக் கருத்துத்தானும் நிலைபெறாதாயிற்று. சொற்களின் ஒலிப்பு முறையையாதல், ஆக்கமுறையையாதல் ஆராய்ந்து

1. The Munda. 2. The Linguistic Survey of India.

பார்க்கினும் அவ்வினமொழிகட்கிடையே ஒற்றுமையன்றி வேற்றுமைகளே மிகுந்து கிடக்கக் காணலாம். ஒலிப்பு முறையில் வேறுபாடு; பால் குறிப்புமுறையில் வேறுபாடு; வேற்றுமை ஏற்கும் முறையில் வேறுபாடு; எண் முறை யமைப்பில் வேறுபாடு; இன்மை, அன்மை, மறுதலை என்ற எதிர்மறையைக் குறிப்பதில் வேறுபாடு; சொற்கூட்டத் தொகுதியிலோ அளவற்ற வேறுபாடு! அவற்றிடையே காணப்படும் ஒற்றுமைகள் இரண்டொன்றும் உண்டாலோ வெனின், அவை யிரண்டொன்றும், உலகமெங்கணும் பரவி யுள்ள பன்மொழித் தொகுதிகளுள் ஒன்றற் கொன்றி னிடையே பொதுப்படக்காணப் பெறும் ஒற்றுமைப் பெற்றி களே யாமென விடுக்க.

திராவிட மொழியினத்தைக் குறித்து இனி, நோக்கு வாம்: இவ்வினத்தைச் சேர்ந்த மொழிகள் தென்னிந்தியாவி லும், மத்திய இந்திய மலைநாடுகளிலும் பெருவாரியாக வழங்கி வருவனவாம். அவற்றுள் இரண்டு மொழிகள் இவ்வெல்லை யுங் கடந்து வடக்கே சென்று, சோட்டாநாகபுரியிலும், சந்தாளபர்காணஸ்[1] பகுதிகளிலும் முண்டா மொழியினங் களோடு உடன் வழங்கியும், இந்தியப் பெருநாட்டின் வட மேற்கு மூலையிலுள்ள பலூச்சிஸ்தானத்திடையே பிராகுவி என்றபெயரால் வழங்கியும் இன்றளவும் இருந்து வருகின் றன. வடமொழிவாணர் பலருக்கு மேற்குறித்த பிராகுவி என்ற திராவிட மொழியிருந்ததாகவே தெரிந்ததில்லை. ஆந் திரபாஷா[2], திராவிட பாஷா[3] என்ற இரண்டு பிரிவுகளே அவர்களறிந்தன; அவற்றுள் ஆந்திர பாஷா என்பது இப் போதைய தெலுங்கு மொழி; பின்னையதான திராவிட பாஷா என்பது தெலுங்கு ஒழிந்த ஏனைய மொழிகள். இப்பிரிவு

1. Santal Parganas.
2. Andhra-bhasha.
3. Dravida-bhasha.

ஒருவாறு உண்ணுட்டு மொழிக்கணக்குப் புள்ளி விவரங்க ளோடு ஒத்திருக்கின்றமை நோக்கற்பாற்று :—

		பேசுவோர் தொகை (1901-ஆம் ஆண்டு)
I	திராவிடக் குழுவினம் :—	
	தமிழ்	16,525,500
	மலையாளம்	6,029,304
	கன்னடம்	10,365,047
	குடகு	39,191
	துளுவம்	535,210
	துதம்	805
	கோதம்	1,300
	குறுக்கம்	592,351
	மால்தோ	60,777
II	இடைப்பட்ட மொழி :—	
	கோண்டு முதலியவை	1,123,974
III	ஆந்திரக் குழுவினம் :—	
	தெலுங்கு	20,696,872
	கந்தம்	494,099
	கோலாமி	1,505
IV	பிராகுவி	48,589
	மொத்தம்	56,514,624

சென்னை மண்டில அரசியன்முறை விளக்கம்[1] என் னும் ஒப்பரிய தொகுப்பிலிருந்து, திராவிட மொழிச் சிறப்

1. The Manual of the Administration of the Madras Presidency.

பியல்புகளைக் காட்டுவதான பின்வருங் குறிப்பு தமிழில் மொழி பெயர்த்துத் தரப்படுகிறது :—

"திராவிட மொழிகளில் உயிரில் பொருள்களும், அறிவில் உயிர்களுமாய அஃறிணைப் பெயர்களெல்லாம் பொதுப் பாலனவே. படர்க்கைச் சுட்டு, குறிப்புப் பெயரெச்சம், படர்க்கை வினை ஆகிய இவற்றிற்கு அம் மொழிகளில் ஆண் பால், பெண்பால் என்ற பால்வேறுபா டில்லை; ஏனைய எல்லாப் பெயர் வினைகளும் பால் குறித்தனவே. திராவிட மொழிப் பெயர்ச் சொற்கள் வேற்றுமை ஏற்குங் காலத்துச் சாரியை அல்லது உருபுச் சொற்களின் பிற்சேர்ப்பினாலேயே வேற்றுமை யடைகின்றன. பால்பகா வஃறிணைப் பெயர்கள் பெரும்பாலும் பன்மை குறித் தெழுதப் படா. திராவிட மொழிகளில் சாரியை, இடைநிலை, உருபு முதலியன பெயர் வினைச் சொற்களுடன் பின்னிணைப்புப் பெறுவனவே யன்றி முன்னிணைப்புப் பெறுமாறில்லை. உரிச் சொற்கள் வேற்றுமை ஏலா; 'இந்திய—ஐரோப்பிய'[1] மொழியினத்தைப் போலன்றி இத் திராவிட மொழிகளின் தனிச் சிறப்புக்களி லொன்றென்ன வென்றால், வேண்டுமிடத்துப் பண்புப் பெயரென்னும் உரிச் சொற்களை விடுத்துப் பெரும்பாலும் வினையெச்சங்களையே உரிச் சொற்களைப் போன்று இவை பயன் படுத்துகின்றன என்பதேயாம். முண்டா மொழியினத்தைப் போன்று திராவிட மொழியினத்திலும் தன்மை முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர்களுக்கு இரண்டிரண்டு சுட்டுப் பெயர்கள் அமைந்துள; அவை முன்னிலையை உட்படுத்தியதும், உட்படுத்தாது விலக்கியதுமான இருவகையாம். செயப்பாட்டு வினை என்பது பொதுவாகத் திராவிட மொழியினத்திற்கில்லை. 'படு' என்னும் வினை முதலைச் சேர்த்தே இஃது இக்காலம் குறிக்கப்பட்டு வருகிறது.

1. Indo—European.

இந்திய-ஐரோப்பிய மொழிகளைப் போலன்றித் திராவிட மொழிகள் இடைச் சொற்களைப் பயன் படுத்துவதினும், சாரியை, உருபு முதலியவற்றையே பெருவாரியாகப் பயன் படுத்துகின்றன. திராவிட மொழிகளிலுள்ள வினைச் சொற்களுக்கும் உடன்பாடு, எதிர்மறை யென்ற இரண்டும் உண்டு. சொற் றொடர்களைவிடக் குறிப்புப் பெயரெச்சங்களையே திராவிட மொழிகள் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தி வருகின்றன.''

௫. திராவிட மொழிகள் II

தமிழ் :

தமிழ்மொழி தென்னிந்தியா வெங்கணும் பரவியுள்ளது. அதனை 'அரவ'மென்று மழைப்பர். மேற்கே மைசூர், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகள்வரை அம்மொழி பயின்றுவருகின்றது. வடக்கே சென்னைப்பட்டினம் முடியவும் அதற்குச் சற்று அப்பாலும் அது பயின்று வருகின்றது. ஈழமென்னும் இலங்கையின் வடபகுதியிலும் தமிழ்மொழியே நாட்டு மொழியாக இருந்துவருகின்றது. 1901-ஆம் ஆண்டு எடுத்த குடிமதிப்புக் கணக்குப்படி அப்பகுதியிலிருந்த தமிழரின் தொகை 953,535. தமிழ்நாட்டிலிருந்து சென்றுள்ள தொழிலாளர்கள் கூலி வேலைக்காரர்கள்மூலம் ஈழத்தைக் கடந்தும் பல பகுதிகளில் தமிழ்மொழி பயின்று வருகின்றது. இன்னுங் கூறப்புகின், வீட்டு வேலை செய்யும் வேலைக்காரர்கள் மூலம் தமிழ்மொழி இந்தியாவெங்கணுமே பேசப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். திராவிட மொழிகளுள் தமிழ் மொழியே மிகமிகத் தொன்மை வாய்ந்ததும், பெருவளம் பொருந்தியதும், மிகவுஞ் சீர்திருந்தியதுமான உயர்தனிச் செம்மொழியாகும்; சொல்வள மிகுந்தது; அளவிட வொண்ணுப் பண்டைக்காலமுதற் பயின்று வருவது. வகையும், தொகையும், தனியுமாகக் கணக்கற்ற இலக்கியங்கள் இம்மொழியில் இலங்குகின்றன. ஆனல், பெரும்பாலும் அவை யெல்லாம் மிகவுந் திருந்திய செந்தமிழ் நடையானியன்றவை; வழக்காற்றிற் பேசப்பட்டு வரும் கொடுந்தமிழ் நடையானியன்றவையல்ல.

மலையாளம் :

மலையாளம் என்பது தமிழிலிருந்து கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிற் கிளைத்துப் பிறந்த புதுமொழியாகும். மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ள மலையாள நாட்டிற் பயின்றுவருவது இம்மொழியே. எழுத்து வழக்கில்லாத **ஏரவம்** என்ற ஒரு மொழி இம்மலையாளத்திலிருந்து கிளைத்துக் குடகு நாட்டின் ஒரு பகுதியில் இன்றும் பேசப்பட்டு வருகின்றது. மலையாள மொழியில் இக்காலத்திற் பெருவாரியாக வட சொற்கள் கலந்து விட்டன; பால் விகுதிகளைப் பயன்படுத்திவரும் முறையை மலையாள மொழி ஏறக்குறையப் புறக்கணித்து விட்டதென்றே சொல்லலாம். இம் மொழியிலும் நூல்கள் எண்ணிறந்தன எழுதப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவிற் பண்டு வடமொழியை எழுதக் கற்பித்துக்கொண்ட கிரந்த எழுத்துக்களையே மலையாளமொழி கையாண்டுவருகிறது.

கன்னடம் :

மைசூரிலும், அதனை யடுத்த மலைப் பகுதிகளிலும், பம்பாய் மண்டிலத்தின் தென் மூலையிலும் கன்னட மொழி பேசப்பட்டு வருகிறது. பண்டைப் பெருநூல் வளம் அதற்குமுண்டு. அந் நூல்கள் தெலுங்கு எழுத்துக்களுக்கு நெருங்கிய தொடர்புடைய ஒருவகை எழுத்துக்களால் இயன்றவை. எழுத்து வழக்கில்லா **வடகு, குறும்பு** என்ற இரு மொழிகள் இக் கன்னடத்திலிருந்து கிளைத்துள்ளன. இவ்விரண்டும் நீலகிரிப் பகுதிகளில் பேசப்பட்டு வருகின்றன. குடகு நாட்டிற் பயின்றுவரும் **குடகு** மொழியும் இதன் கிளை மொழியேயென்று கூறுவாருமுளர். **துளுவ** மொழி பயிலும் தென் கன்னடக் கோட்டத்திற்கும், மைசூர்ப் பகுதிகளுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதிகளில் இஃ குடகுமொழி பயின்று வருகிறது.

துதம், கோதம் என்ற இரு திருத்தமில்லா மொழிகள் நீலகிரியைச் சேர்ந்த பகுதிகளிற் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இவை சொற்றொகுதிகள் என்று சொல்லுந் தரத்தனவே யன்றி மொழிகள் எனக் குறிப்பிடற் கேற்றவையாகா.

குறுக்கம் அல்லது ஓராவோன்[1] :

சோட்டா நாகபுரியிலுள்ள திராவிட மக்கள் பேசுவது ஓராவோன் என்று அழைக்கப்படும் குறுக்க மொழியே. அது சோட்டா நாகபுரியை யடுத்துள்ள மத்திய மண்டிலப் பகுதிகளிலும் பயின்றுவருகின்றது. தொன்மைசான்ற தமிழ்மொழியுடனும், பழைய கன்னடமொழியுடனும் அதற்குத் தொடர்பிருக்கிறதாகக் கூறலாம். இவ்விரண்டையுந் தவிர்ந்து, திராவிட மொழியினத்தைச் சார்ந்த வேறெம் மொழியுடனும் அதற்குத் தொடர்பிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அம்மொழி பேசும் மக்களே தாங்களும், மாலர் என்ற இனத்தாரும் கன்னட நாட்டிலிருந்து வந்து அங்குக் குடியேறியதாக இன்றுஞ் சொல்லிக்கொள்கின்றனர். மாலர்கள் பேசுவது மால்டோ என்ற மொழியாகும்.

மால்டோ :

ஓராவோனினத்தைச் சேர்ந்த இவர்கள், இக்காலை, கங்கை யாற்றின் கரையிலுள்ள இராஜமகாலருகில் அதன் வட பகுதியில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஓராவோன், மால்டோ ஆகிய இரண்டு மொழிகட்குமே எழுத்து வடிவோ, இலக்கியமோ கிடையா.

---

1 ஆழ்ந்து நோக்கின் ஓராவோன் அல்லது உராவோன் என்பது தமிழ்மொழிக்கு ஒரு பெயராம் அரவம் என்பதன் திரிபேபோலும்; அரவம், உரவம், உரவன், உராவன் என்றின்னணம் கொள்க.

கோண்டு :

மத்திய இந்தியாவிலுள்ள மலைநாடுகளிற் கோண்டு மொழி பயின்று வருகின்றது; எனினும், அம்மக்களிற் பெரும்பாலோர் ஆரிய மொழியைப் பின்னர் பயின்று அதனையே பேச்சு வழக்கிற் பெரிதுங் கையாண்டு வருகின்றனர். எனவே, உண்மையாகக் கூறுமிடத்துக் கோண்டு மொழியென்பதைத் திராவிட மொழிக்கும், ஆரிய மொழிக்கும் இடைப்பட்டதொரு கலப்பு மொழியாகவே கூறுதல் வேண்டும். இதன்வழிக் கிளைத்தனவாக எண்ணிறந்த மொழிகளுள; எனினும், அவற்றுள் ஒன்றற்கேனும் எழுத்து வடிவோ, இலக்கணமோ கிடையா.

தெலுங்கு :

தெலுங்கு மொழியே ஆந்திர மொழியினத்தின் தலைசிறந்த மொழியாகும். சென்னை தொடங்கி ஒரிஸ்ஸா வரையிலுள்ள சென்னை மண்டிலத்தின் கீழைப் பகுதி யெங்கணும் தெலுங்கு மொழியே பேச்சு வழக்கிலிருந்துவருகின்றது. நிசாம் நாட்டிலும், மத்திய மண்டிலத் தென்கோடியிலும், பீரார் பகுதியிலும் இஃது ஒருவாறு பயின்றுவருகின்றது. பரந்த இலக்கியவளம் படைத்ததொரு பெருமொழி. தேவநாகரியையொத்த தனிப்பட்ட வரிவடிவில் இஃது எழுதப்பட்டு வருகின்றது.

கந்தம் :

ஒரிஸ்ஸா மலைகளிலுள்ள **கந்தர்** பேசுவது கந்த மொழி. இது திருந்தியதொரு மொழியன்று. இதற்குக் **கோலாமி** என்றதொரு திருந்தாத கிளைமொழியுமுண்டு: இக் கிளைமொழி பீரார்நாட்டு எல்லைப் பகுதிகளில் ஒருசிலரால் பேசப்பட்டு வருகிறது.

பிராகுவி :

பிராகுவி ஒரு திருந்தா மொழி. பலூச்சிஸ்தானத்தின் நடுவிலுள்ள மலைப்பகுதிகளில் இது பேசப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறு நெடுந்தொலைவில், தனித்த நிலையில், வந்து தங்க நேர்ந்தமையால் இஃது ஒருசிறிது தடைப்பட்ட தனி வளர்ச்சியை யடைந்துள்ளது. இம்மொழி பேசும் மக்கள் இக்காலத்தில் திராவிட மக்கட்குரிய குழூஉக்குறிகள் யாதொன்றையுங் கொண்டுள்ளவர்களாக வெளிப்படையாகக் காணப்படுகின்றிலர்; எனினும், இவர்கள் திராவிட மக்களினத்தைச் சேர்ந்தவர்களே என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. கலப்பியல்பற்ற பண்டைத் திராவிடர்களாகக் கணக்கிடற்குரியோரில் பிராகுவி மொழி பேசும் இவ்வினத்தாரையே தலைசிறந்தவர்களாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பது மொழியாராய்ச்சியாளர்தந் தேர்ந்த முடிபாகும்.

௬. முண்டா மொழிகள்

முண்டா மொழிகளைக் "கோலேரிய[1] மொழிகள்" என்றும் அழைப்பதுண்டு; அவ்வாறழைப்பது பிழைபட்ட தொன்றாகுமென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இம் மொழிகளுக்கு முண்டா மொழிகள்[2] என்ற இனப்பெயர் வகுத்தவர் பேராசிரியர் மாக்ஸ்முல்லர்[3]ரேயாம். இந்தியாவில் தொன்றுதொட்டுப் பேசப்பட்டு வருவதாகக் கருதப்படும் மொழிகளுள் இம்மொழியினமும் ஒன்று; இவ் இனமே பண்டைய இந்தியமொழி யென்று கருதுவோருமுளர். இம் மொழிகளுக்கும், மலாக்கா[4], ஆஸ்ட்ரலோனேஷியா[5], நக்கவாரத் தீவுகள்[6] முதலிய கீழை இந்தியப்பகுதியில் வசித்து வரும் பண்டை மக்கள் சிலர் பேசும் மான்குமேர்[7] மொழியினத்திற்கும் வெளிப்படையாகத் தொடர்பேதுங் காணப்படுகின்றதில்லையாயினும், பொதுப்படையா நோக்கின் ஒருபுடை யொற்றுமை யிருப்பது புலனாகும். இவ்வொற்றுமை காரணமாகப் பண்டொரு காலத்தில் இந்தியாவின் பெரும் பகுதியிலும், கீழை யிந்தியப் பகுதியிலும் பொதுமொழி யொன்று வழங்கியிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்று கொள்ளுதல் மிகையாகாது. அப் பொதுமொழிச் சுவடுகள் முண்டா மொழி யினங்களுள் இக்காலையளவும் நன்கு காணக் கிடைக்கின்றன; ஆனால், கீழை யிந்தியப் பகுதிகளிலோ, அடுத்தடுத்துத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த பிறமொழிக் கலப்பினால் அவை காணப்படாவாயின; ஆங்காங்கு ஒன்றிரண்டு

1. Kolarian. 2. Munda languages. 3. Prof. Max Muller.
4. Malacca. 5. Australonesia. 6. Nicobarese.
7. Mon-Khmer.

குறிப்பாகத் தென்படுவதைக் கொண்டு பொதுமொழி ஆண்டுப் பயின்றிருந்தமை தெளியப்படும்.

முண்டா மொழிச் சொற்கள் அடுக்கியல் முறையா வியன்றனவே. இப் பண்டைச் சிறப்பு முறையை அவை எத்தகைய் திரிபுமின்றி இன்னுங் கொண்டுள்ளன. ஒன்றன் பின்னொன்றாக அசைகளைச்சேர்த்தடுக்கி அமைக்கப்படும் ஒரு சொல் முழுச் சொற்றொடர் ஒன்றற்குரிய பொருளனைத்தை யுங் கொண்டிலகுவதாகும். உயிருள்ளவற்றிற்கும் உயிரில்ல வற்றிற்கும் பால் வேறுபாடு உண்டே தவிர, உயர்திணை அஃறிணைப் பாகுபாடு முண்டாமொழிகளி லில்லை. அம்மொழி யினங்களில் ஒருமை, இருமை, பன்மை ஆகிய மூவகை எண் கள் உண்டு. வேற்றுமை யுருபுகள் வினைச்சொற்களுடன் சேர்க்கையுறுவனவேயன்றி, பெயர்ச்சொற்களுடன் சேர்ந்து தொழிற்படுமாறில்லை. கணக்கீடு முறையில் இருபஃது இரு பஃதாக எண்கள் கணக்கிடப்படுமேயன்றிப் பத்துப்பத்தாகக் கணக்கிடப்படுவதில்லை. தன்மைப்பன்மைக்குமட்டும் திரா விட மொழியினத்தைப் போன்று, முன்னிலையை யுட்படுத் தியதும், விலக்கியதுமாய இருவகைத்தாய சுட்டுப்பெயர்கள் அமைந்துள. முண்டா வினைச்சொற்றிரிபுமுறைக்கும் திரா விட வினைச்சொற்றிரிபுமுறைக்கும் ஒற்றுமையேதுங் கிடை யாது. வினைச் சொற்களும் எளியனவாய் அமைவனவல்ல. எதிர்மறை வினைகள் முண்டாமொழிகளிற் கிடையா.

முண்டா மொழியினம் பயின்றுவரும் பகுதிகளிற் றலை யாயது சோட்டாநாகபுரியே யாகும். வங்காளம், ஒரிஸ்ஸா, சென்னை மண்டிலங்களை யொட்டிய சிற்சில கோட்டங்கள் ஆகியவற்றில் இவ்வின மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் காணப் படுகின்றனர். பீகார் மண்டிலத்தின் மேற்கே நெடுந்தொலைவி லுள்ள மகாதேவ மலைகளில்[1] இம் மொழிக்குரிய ஒரு குழு

1. Mahadeo Hills.

வினர் தனியாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இம்மொழி யினத்தைக் குறித்த புள்ளிவிவரங்கள் பின்வருவனவாம் :—

	பேசுவோர் தொகை (1901-ஆம் ஆண்டு)
கேர்வாரி [1]	2,784, 395
கூர்க்கூ [2]	87,675
கறியா [3]	101,986
ஜுவாங் [4]	10,853
சவாரா [5]	157,136
கடபா [6]	37,230
மொத்தம்	3,179,275

இம் மொழியினத்துள் தலையாயது கேர்வாரியே; இதனைச் சேர்ந்த வரிவடிவில்லாக் கிளைமொழிகள் பலவுள; அவை இதனின் வேறுபட்டனவெனக் கருதுவோரு முளர்.

கேர்வாரி :

சந்தாளி[7] என்ற ஆர்[8], முண்டாரி[9], புமிஜ்[10], பிரார்[11], கோடா[12], ஓ[13], தூரி[14], அசூரி[15], அகரியா[16], கொர்வா[17] என்பன அக்கிளைமொழிகளே. இவற்றுள் சந்தாளி, முண்டாரி என்ற இரண்டும் இலக்கண அமைப்பு வாய்ந்தவை. சந்தாளி மொழிக்கு அகராதி யொன்று முண்டு. சிங்கபூமியைச்[18] சேர்ந்த லர்க்கா[19] என்னும் "போர்க்" கோலர்கள்[20] பேசும் மொழி ஓ என்பதாம். சந்தாளி பயிலுமிடம் சந்தாள பரகணுக்கள்[21]

1. Kherwari. 2. Kurku. 3. Kharia. 4. Juang. 5. Savara. 6. Gadaba. 7. Santali, 8. Har. 9. Mundari. 10. Bhumij. 11. Birhar. 12. Koda 13. Ho. 14. Turi. 15. Asuri. 16. Agaria. 17. Korwa. 18. Singhbhumi. 19. Larka. 20. Fighting Kols. 21. Santal Parganas.

என்ற பகுதியே யெனினும், இன்னும் தெற்கே நெடுந் தொலைக்கு, அஃதாவது, வங்காள மேலெல்லை யோரமாக வடஒரிஸ்ஸா வரை அது பயின்றுவருகிறது. ஏனைய மொழிகளெல்லாம் சோட்டாநாகபுரியிலும், அதனை யடுத்த ஒரிஸ்ஸா நாட்டு மலைப்பகுதிகளிலும், மத்திய மண்டிலத்திலும் பயின்று வருகின்றன.

கூர்க்கூ :

கூர்க்கூ என்னும் முண்டாமொழிவகை மகாதேவ மலைப் பகுதிகளில் வழங்கி வருகின்றது. கறியா, ஜுவாங் என்ற இரண்டினோடுஞ் சேர்ந்து இஃதொரு தனிப்பட்ட மொழி வகையாகக் கருதப்பட்டுவரினும், கேர்வாரியுடன் ஏனைய இரண்டையும் நோக்க, இதுவே பெரிதுந் தொடர்புடையதாய்க் காணப்படுகிறது. இம் மொழியும் ஒருவாறு திருத்தமுற்றதொன்றே. இதற்கு இலக்கண அமைப்பும் உண்டு.

கறியா :

இராஞ்சியின்[1] தென்மேற்குப் பகுதியிலும் அதனை யடுத்த ஜஷ்பூர்[2], காங்பூர்ப்[3] பகுதிகளிலும் இம்மொழி பயின்று வருகின்றது. இம் மொழி பேசும் குழுவினர் இன்னுந் தெற்கே பரவி வாழ்ந்துவந்துள்ளவராகக் காணப்படினும், கறியாவாகிய தம்மொழி பேசுவதை விடுத்துத் திராவிட மொழியினத்தைச் சேர்ந்த குறுக்கம் என்பதனையோ, அன்றி, வடமொழிச் சிதைவுகளையோ அவர்கள் ஆங்காங்குப் பேசிப் பழகிவருகின்றார்கள். அதனால் இம்மொழி சிறிது சிறிதாக இறந்துபட்டுவருகின்றது.

ஜுவாங் :

ஜுவாங் என்பதும் ஏறக்குறைய கறியாவைப் போன்றதேதான். ஒரிஸ்ஸா நாட்டு மலைப்பகுதிகளிலுள்ள ஒரு

1. Ranchi. 2. Jashpur. 3. Gangpur.

வகைக் குறவர்களால் இம் மொழி பேசப்பட்டு வருகின்றது. அம் மக்கள் அணிந்து கொள்ளும் தழை உடை காரணமாக இது பத்வா[1] என்றும் அழைக்கப்படும்.

சவராவும், கடபாவும் :

ஒரிஸ்ஸா எல்லையை யொட்டிச் சென்னை மண்டிலத்தில் சவராவும், கடபாவும் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இவ்விரு மொழிகளும் தெலுங்குமொழியுடன் இக்காலை பெரிதுங் கலந்துவிட்டன என்று கூறல்வேண்டா. கறியா, ஜுவாங் என்ற இரண்டினோடு இவற்றையும் ஒருவகையிற் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். சவராமொழி பேசுவோராகிய சவரர்கள் மிகமிகத் தொன்மை வாய்ந்தவர்கள். பல இடங்களிற் படர்ந்து பரவியிருந்த இக் குழுவினர் வேதகாலத்திலிருந்த இந்திய-ஆரியர்களுக்கு[2] அறிமுகமானவர்கள். பிளினி[3], டாலிமி[4] என்ற இரு மேனாட்டு வரலாற்றாசிரியர்களும் இவர்களைக் குறித்து எழுதியுள்ளார்கள். ஆனால், இக்காலை, இக்குழுவினரில் மிகவுங் குறைந்த தொகையினரே தம் மொழியாகிய சவராவைப் பேசிவருகின்றனர்.

முண்டாமொழியினத்திற்கே பொதுவாக வரிவடிவங் கிடையாது; இலக்கிய மென்பதுமில்லை.

1. Patua. 2. Indo-Aryans. 3. Pliny. 4. Ptolemy.

எ. வட இந்திய மொழியினங்கள்

ஆரியர் வருகையால் இந்தியப் பெருநாட்டிற் பண்டு பயின்றிருந்த உள்நாட்டு மொழிகள் பல்வேறு மாறுதல்களை யடைந்தன. அவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து சீர்தூக்கி இனம்வகுத்த மேனாட் டறிஞர்கள் ஐம்பெரு மொழியினங் களாக அவற்றைப் பிரித்து முடிவுகட்டினர். ஆரியம், திராவிடம், முண்டா, மான்குமேர், திபேத்தோ—சீனம் என்பனவே அவை. அவற்றுள் மிகவும் தொன்மைவாய்ந்ததாகக் கருதப் படுவது முண்டா மொழியினமே. ஈண்டு ஆரியத்தைப் பற்றிய சில குறிப்புக்கள் தரப்படுகின்றன :

ஆரியம் என்பது, கன்றுகாலிகளை மேய்த்துக்கொண்டு ஊரூராய், நாடு நாடாய்த் திரிதந்து வாழ்க்கையை நடத்தி வந்த ஒரு பெருங்குழுவினரின் திருந்தா மொழியாகும். அக் குழுவினர், பின்னர், வட இந்தியாவினுட் புகுந்து பரந்து தங்கியபோதுதான் அவர்களுடைய மொழியும் திருத்த முற்றுச் சீர்படுவதாயிற்று. அஸ்ஸாமின் கீழைப் பகுதி தொடங்கி பம்பாயை யடுத்த வடகன்னடம் வரை அவர்கள் மொழி பெருகியும் அருகியும் வழங்குவதாயிற்று. தாந்தாம் உறையு மிடங்களிலிருந்த பண்டைய இந்திய மக்களுடன் கலந்து உறவாடிய முறையில் அவர்கள் தங்களுடைய குழூஉச் சிறப்பியல்புகளை ஒருவவிட்டுவந்தாலும், தங்கள் மொழிப்பற்றை மட்டும் அவர்கள் கைவிட்டதில்லை. அதனால், அவ்வத் தொன்மக்களுடைய சொந்த மொழிகள் வழக் கிழந்து போக, இவ்வாரிய மக்கள்தம் மொழியே மேம் பாடுறுவதாயிற்று. திருந்திய ஓர் ஆரிய மொழியுடன் பண் டைய இந்திய உள்நாட்டு மொழி யொன்று தொடர்புற்றுக்

கலக்கநேரிட்ட போதெல்லாம், பின்னையதாகிய உள்நாட்டு மொழியே தன் தனிச்சிறப்பிழந்து கேடுறுகின்ற தென்பது மொழிநூலுண்மைகளுள் ஒன்றாகும். வந்தேறிகளாய ஆரியர்கள் உள்நாட்டுப் பண்டை மொழிகளைக் கற்றுப் பேச எளிதில் முன்வருவதில்லை. உள்நாட்டுத் தொன்மக்களோ வெனில் இயல்பான தாராள மனப்பான்மையாலும், கொள்வினை கொடுப்பினைகளினால் நேரும் கட்டாயத்தினாலும் அரையுங்குறையுமாக வந்தேறிகளின் மொழியைப் பேசப் பழகிக் கொள்வார்கள். காலமேறவேற இந்த அரைகுறைப் பயிற்சியே திருத்தமுற்று ஏறக்குறைய முதன் மொழியோடு ஒப்பிட்டுக் கூறத்தக்க நிலையை அடைகின்றது. இந்நிலையில் பண்டைய உள்நாட்டுமொழி சிறிதுசிறிதாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டு மங்கி மடிந்து மாய்ந்தொழிகிறது. நன்கு திருத்தமுற்றுக் கலையுரம் பெற்றுச் செம்மொழிகளாக வழங்கும் தொன்மொழிகள் நிலவும் தென்னிந்தியப் பகுதி யொன்றில் மட்டுமே ஆரியம் வெற்றிபெற முடியாது தனித்து நின்று தயங்குவதாயிற்று. இது பண்டைய வரலாற்றுண்மையாகும். எனினும், பண்டைய இந்திய மொழியொன்று ஆரிய மொழி வழங்கு மிடத்திற் பரவிக்கலப்புற்று அதனை வழக்கிழக்கச் செய்தது என்பது யாண்டு மில்லை.

இனி, ஆரியமென்பது இந்திய ஐரோப்பிய மொழியினத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளில் ஒன்றாகும். அஃது இந்திய-ஆரியமென்றும், ஈரானியமென்றும் இரு பிரிவினது.

ஈரானிய மொழிகள் பேசும் பகுதியினர் பாரஸீகம், பலூச்சிஸ்தானம், ஆப்கானிஸ்தானம் என்னும் நாடுகளில் தங்கி உறைவாராயினர். அவ்வாறு பரந்துறைய நேர்ந்தமை காரணமாக அவர்கள் பேசிய மொழிகள் பேர்ஸிக் என்றும், மீடிக் என்றும் இரு பிரிவாகத் தொகுக்கப் பெற்றன. பேர்ஸிக் என்பது இக்காலப் பாரசீக மொழியின் பண்டைப் பெய

ராகும். இதுவே முஸல்மான்களின் தாய்மொழி. மீடிக் என்பதோ அவெஸ்தா இனத்தாருக் குரியதாகும்; பஷ்டோ, வேளாக் என்ற இருபெரு ஈரானிய மொழிகளும் அதனுடைய கிளைமொழிகளேயாம்.

இனி இந்திய—ஆரியத்தை நோக்குவாம். வடமொழி நில நூற்படி இந்தியா "மத்திய தேசம்" அல்லது நடுநாடு என்றும், இதரதேசம் என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த "மத்திய தேசம்" என்பதே வடமொழி நூல்களில் அடிக்கடி ஆரியர்களின் இந்தியத் தாயகமாகப் போற்றப்பட்டுள்ளதாகும். இதர தேசமாகிய பிறபகுதிகளிலெல்லாம் காட்டுமிராண்டிகள் வசித்து வந்தார்களெனவே "மத்தியதேச" ஆரியர்கள் கருதிவந்தனர். இந்த "மத்திய தேசம்" என்பது வடக்கில் இமயத்தையும், தெற்கில் விந்தியத்தையும், மேற்கில் கீழைப் பஞ்சாபையும், கிழக்கில் கங்கை யமுனைக்கூடலையும் எல்லைகளாகக் கொண்ட ஒரு பெரும் பகுதியாகும். இப்பகுதியினர் பேசிவந்த மொழி சௌரசேனி என்ற பண்டைப் பாகதமாகும். இச் சௌரசேனி இந்தி மொழியின் பெரும்பகுதியாகிய மேலை இந்திக்குத் தாய் மொழியாம். இந்திய—ஆரிய மொழியினத்தைச் சேர்ந்த இச்சௌரசேனியே பின்னர் "மத்திய தேசத்" திருந்திய ஆரிய மொழியாக மாறுதலடைந்தது. அதுவே, மேலும் மேலும் செம்மை செய்யப்பட்டு முறையான இலக்கண அமைப்புடையதாகப் பின்னர் மாறியதன் காரணத்தால், சமஸ்கிருதம் (அல்லது செம்மை செய்யப்பட்டது) என்று பெயர் பெறுவதாயிற்று. இச்செம்மைப்பாடு கி. மு. 300-ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும் பாணினி இலக்கணத்தில் உருப்பெற்றது. எனவே, கற்றோரால் இலக்கண முறைப்படி திருத்திச் செம்மை செய்யப்பெற்ற ஆரியப் பாகதங்களே "சமஸ்கிருதம்" என்பது ஒருவாறு விளங்கும்.

அன்றியும், பண்டைய ஆரியமொழிகளும்; பண்டைய இந்திய உள்நாட்டு மொழிகளை யொப்பத் திருந்தா மொழிகளேயாம் என்பதும் விளக்கமுறும். இதனால், திருத்தஞ் செய்யப்பெற்றுப் புத்துருக் கொண்ட "சமஸ்கிருத" மொழியினின்றும் வேறெம் மொழியுங் கிளைத்திருக்க முடியா தென்பது தெளிவு; குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியும் வடமொழியாகிய "சமஸ்கிருத"மும் ஒரே பண்டைய மொழியி லிருந்து பிறந்து பிரிந்தவை என்று வேண்டுமானால் வலிந்து கூறிக் கொள்ளலாம்.

"மத்திய தேச"த்திற்கு மேற்கிலும் தென்மேற்கிலும் வந்துறைந்த ஆரியர்கள் பேசிவந்த மொழிகள் காஷ்மீரி,[1] கோஹிஸ்தானி[2], லஹ்ண்டா[3], சிந்தி[4] என்பனவாம். இவ்விரு திறத்தாருக்கு மிடையே வசித்துவந்த மக்கள் இம்மொழிச் சொற்களைத் தத்தம் சொந்த மொழிகளுடன் கலந்து பேசி வந்தனர்; அதனால், அம்மொழிகள் பின்னர்த் தனியுருவேற்றுத் தனிப் பெயர் பெறுவவாயின. இராஜஸ்தானி[5], பஹாரி[6], குஜராத்தி[7], பஞ்சாபி[8] என்பன அம்மொழிகளாம்.

இனி, தொகை மிகுதியாலும், மண்ணாசையாலும் "மத்திய தேச"த்திலும், அதன் மேலைத் திசையிலுமிருந்த ஆரிய மக்கள் கிழக்கிலும், தென்கிழக்கிலும் நாளாவட்டத்தில் பரவி அங்குள்ள மக்களுடன் உறைவாராயினர். அதனால் ஆங்காங்கிருந்த மொழிகள் ஆரியமொழிக் கலப்புற்றுத் தத்தம் தனிச் சிறப்பைச் சிறிதுசிறிதாக இழக்கலாயின; மேற்கூறியாங்கு ஆரிய மொழித் தாக்கை நேரே எதிர்த்துநின்று தம் தலைமை இழவாமலிருந்த மொழிகள் தென்னிந்தியத் திராவிட மொழிகளேயாம். அதிலும் இன்றளவும் புறங் கொடுக்காது உயர்தனிச் செம்மொழியென்று மொழியாராய்ச்சி

1. Kashmiri. 2, Kohistani. 3. Lahnda. 4. Sindhi. 5. Rajasthani. 6. The Pahari. 7. Gujarati. 8. Panjabi.

வல்லுநராற் புகழ்ந்து போற்றப்பெறும் பெருமையுடன் திகழ்வது முன்னைப் பழைய மொழிகட்கும் முன்னைப் பழைய மொழியாகிய சீர்சால் தமிழ்மொழியொன்றே!

இந்திய ஆரிய மொழியினத்திற்குரிய புள்ளி விவரங்கள் பின்வருவனவாம்:—

	பேசுபவர் தொகை (1901-ஆம் ஆண்டு)
I. "மத்தியதேச" மொழி:	
மேலை இந்தி	40,714,925
II. இடைப்பட்ட மொழிகள்:	
(i) "மத்திய தேச" மொழித் தொடர்புடையன:	
இராஜஸ்தானி	10,917,712
பஹாரி மொழிகள்	3,124,681
குஜராத்தி	9,439,925
பஞ்சாபி	17,070,961
(ii) மத்தியதேச மொழித்தொடர்பு அருகியன:	
கீழை இந்தி	22,136,358
III. "பிறதேச" மொழிகள்	
(i) வடமேற்குத் தொகுதி:	
காஷ்மீரி	1,007,957
கோஹிஸ்தானி	36
லஹண்டா	3,337,917
சிந்தீ	3,494,971
(ii) தென் தொகுதி:	
மராத்தி	18,237,899

(iii) கிழைத் தொகுதி :

பிஹாரி	34,579,844
உறியா	9,687,429
வங்காளி	44,624,048
அஸ்ஸாமீஸ்	1,350,846
மொத்தம்	219,725,509

இத்தகைய பெரும் புலவர் வரலாறெல்லாம் அவர் தாமே எழுதிய நூல்களிற் காணப்படும் அகச் சான்று களாலும், அல்லது அப்பெரியார் காலத்தில் வாழ்ந்த புல வர்கள் எழுதிவைத்த புறச்சான்றுகளாலுமே அறியக் கூடியனவாகும். ஆனால் நாயனர் எழுதிய நூலின்கண் அவர் தம் அறிவின் பெருமையும், அருளின் திறமும் விளங்குவனவேயன்றிச் சரித்திரக் குறிப்புக்கள் அதிகமாக அகப்படவில்லை. அவர்காலத் திருந்து தமிழாராய்ந்த பெரும் புலவரும் அவர் நூலின் திறத்தினையும், நயத்தினை யும் வியந்து பேசுகின்றனரே யன்றி ஆசிரியரது பிறப்பு முதலிய வரலாற்றைப்பற்றிப் பெரும்பாலும் எழுதிவைத்தா ரல்லர்.

வள்ளுவர் என்பது குலப்பெயரே

ஆயினும், திருவள்ளுவர் என்னும் பெயர் ஆசிரி யர் பிறந்த அல்லது வளர்ந்த குலப் பெயரென்று கொள்ள இடமிருக்கின்றது. தமிழகத்தி லுள்ள வள்ளுவ குலத்தில் பிறந்தாயி னும் அன்றி வளர்ந்தாயினும் தெள்ளிய அறிவு பெற்ற இப்பெரியாரது இயற்பெயர் மங்கிக் குலப் பெயரே பிற்காலத்தில் விளங்கி வழங்குவதாயிற்று என்று கொள்வது பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. இவ்வுண் மையைக் கடைச் சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்த மாமூலனர் என்னும் புலவர்

அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவன் என்பானோர் பேதை யவன்வாய்ச்சொல்
கொள்ளார் அறிவுடை யார்

என்று கூறியுள்ளார். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்களின் திறந்தெரிந்து தெளிவாக